

Miên Nguyệt

Contents

Miên Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	34
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	59
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	79
18. Chương 18	85
19. Chương 19	92
20. Chương 20	99

Miên Nguyệt

Giới thiệu

Tình trạng bản raw:hoàn 20 chương. Editor: tiểu Bạch DươngThật là nghiệp chướng, oan nghiệt quá mà!Một người bật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-nguyet>

1. Chương 1

Cơn mưa nhẹ cứ rơi tí tách suốt cả một ngày, còn chưa đến hoàng hôn, sắc trời cũng đã u ám.

“Một cơn mưa thu một hồi rét a”.

Nguyệt Nha Nhi ngẩng đầu nhìn trời, bắt chước động tác của lão nhân mà cảm thán, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

“Nguyệt Nha Nhi, có thấy tiểu Phi không?”

Tiếng Nộn Thảo ở trong nhà vang lên, mơ mơ hồ hồ. Nguyệt Nha Nhi trong lòng rung mình, vội vàng đi vào, chỉ thấy Nộn Thảo đang ngồi ở trên bàn ăn, trên đó còn để một rổ củ tươi mới hái, trên mặt còn dính mấy hạt nước mưa ni.

“A, Nộn Thảo, người... Người người người lại ăn vụng.”

Nguyệt Nha Nhi chỉ cái rổ to “Chứng cứ phạm tội” kia, hỏn hển dậm chân: “Gia nói qua, nếu người còn bức củ bên ngoài ăn, ta sẽ đi đến chỗ Nam Cung vương gia báo danh, có củ không ta, có ta không củ, Nộn Thảo, trước người rõ ràng là lựa chọn ta a.”

“Nga, đúng vậy, chính là... Chính là ta thêm thật lâu rồi a.”

Nộn Thảo cắn trứ ngón tay đứng dậy, nhanh chóng muốn đem “Chứng cứ phạm tội” của Nguyệt Nha Nhi hủy diệt: “Nguyệt Nha Nhi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không vì một rổ tiên thảo mà đem người đẩy vào hố lửa.”

Trên mặt hần lộ ra biểu tình bi thống, nhịn đau bỏ đi thứ mình yêu thích, Nguyệt Nha Nhi xem mà trong lòng cảm động a, nghĩ thầm Nộn Thảo vì ăn củ, ngay cả mệnh cũng không muốn, hiện giờ thế nhưng vì ta mà dứt bỏ, thật sự là quá vĩ đại. “Nộn Thảo, người đối với ta đại ân đại đức, ta sẽ cả đời nhớ kỹ, ta đây phải đi đem củ đi bỏ.” Nguyệt Nha Nhi vừa nói, liền cầm rổ củ xanh lên, nghĩ thầm thừa dịp trứ vương gia còn chưa có trở lại, tiểu vương gia còn chưa xuất hiện, nhanh chóng đem tứ này đi hủy thi diệt tích là tốt nhất.

Ngay sau đó, cái rổ trong tay đột nhiên bị đoạt được, chỉ thấy Nộn Thảo đột nhiên biến thành một con ngựa lớn, một bên điên cuồng cắn củ củ xanh, một bên mơ mơ hồ hồ nói: “Tại sao phải bỏ? Lãng phí thực vật thật xấu hổ, ta nhanh chóng ăn xong, Thuận Phong liền phát hiện không được.” Nguyệt Nha Nhi cả người đều ngây người, nhìn Nộn Thảo sau khi đổi thành ngựa, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng ăn bớt tiên thảo, trong lòng cũng chỉ có cầu nguyện thật sự có thể giấu diếm được Nam Cung Thừa Phong. Tuy rằng lấy cái tính thành thật của Nộn Thảo, nhiệm vụ này cơ hồ không có khả năng hoàn thành. Rất nhanh, một rổ tiên thảo bị Nộn Thảo kiên trì ăn hết ngay cả mấy cọng củ nhỏ dưới đáy rổ cũng không chưa, lúc này mới thỏa mãn nằm trên mặt đất. Bên kia Nguyệt Nha Nhi đã sớm đem rổ đi hủy diệt chứng cứ phạm tội.

“Nộn Thảo, người... Người biến thành ngựa nằm trên mặt đất làm gì hả?” Nam Cung Thừa Phong bỗng nhiên đi vào trong phòng, kỳ quái nhìn thoáng qua Nộn Thảo. Tình hình chung hạ vợ chắc là không không có nguyên nhân mà biến về nguyên hình, trừ phi là cực độ không thoải mái hoặc là... Cực độ thoải mái.

“A.” Nộn Thảo hoảng lập tức đứng lên, chột dạ nhìn thoáng qua chung quanh, xác định rổ quả thật bị Nguyệt Nha Nhi cầm hủy diệt, mà bốn phía cũng không có lưu lại một củ củ cọng củ củ hạt lá linh tinh nào, hần mới gục đầu xuống, bất an gờ chân, nhỏ giọng nói: “Không... Không làm gì.”

“Không làm gì?”

Nam Cung Thừa Phong hướng bốn phía thần nhiên nhìn liếc mắt một cái, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Bảo bối mà, có nên nói cho người biết, người thật sự rất không biết nói dối, không khí này trong nơi nơi đều đầy mùi củ xanh, người nghĩ rằng ta và người không nghĩ thấy sao?”

“A? Người đây cũng có thể nghĩ được?”

Nộn Thảo ngẩng đầu ngơ ngác đích Nam Cung Thừa Phong: “Thuận Phong, người... Lỗ mũi của người đều sắp vượt qua cầu huynh đệ.”

“Ân...” Nam Cung Thừa Phong lại không trả lời, trầm ngâm một chút, Nộn Thảo thừa dịp này cơ hội khôi phục hình người, vừa định tiến lên lấy lòng đối phương, để hần dừng truy cứu sai lầm của mình, chợt nghe hần chậm rãi nói: “Dạ Hiền sắp trở về đây, lần này Nguyệt Nha Nhi phải theo hần đi rồi.”

“! Đương” một tiếng, ngoài cửa có thanh âm rổ rơi xuống trên mặt đất.

Mà Nộn Thảo cũng lập tức vọt đi lên, hét lớn: “Không... Không cần a gia, ta... Ta không bao giờ ... ăn vụng củ nữa, thật sự, ta không bao giờ ... nữa ăn vụng.” Nguyệt Nha Nhi ở ngoài cửa nghe lén cũng vọt tiến vào,

quỳ xuống hào nói: “Gia, ta biết sai lầm rồi, thật sự, ta không bao giờ ... nữa giúp Nộn Thảo hủy diệt chứng cứ phạm tội, về sau... Về sau nếu là hắc còn dám lên ăn cỏ, ta... Ta liền ngăn cản, ta... Ta tố giác ta tố giác, ô ô ô, gia, đừng để ta đến chỗ sát thủ vương gia đó, ta nếu phải đi, người sẽ không thấy Nguyệt Nha Nhi nữa.”

Nam Cung Thừa Phong vừa tức giận vừa buồn cười, nhẹ nhàng đá Nguyệt Nha Nhi đang quỳ một cước: “Đứng lên, người nói kia kêu là gì? Đi chỗ Dạ Hiên là hầu hạ hắc, cũng không phải làm bánh bao thịt cho người giết, cái gì sau khi đi sẽ không gặp lại người, ít nói lời xui xẻo, hơn nữa a, người đem Dạ Hiên nghĩ thật là đáng sợ, kỳ thật hắc không có đáng sợ như vậy.”

Nguyệt Nha Nhi bĩu môi đứng lên, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Đại khái cũng chỉ có gia cảm thấy được hắc không thể sợ đi, bằng không trên đường tùy tiện trao một cái dân chúng, hỏi một chút hắc, sát thủ vương gia đáng sợ không? Cho dù là kẻ điên, cũng nhất định bị dọa chạy trốn chết, ta đây coi như là tốt mà, tối thiểu ta còn không có đem hắc thành ba đầu sáu tay.”

Nam Cung Thừa Phong lại nhin không được cười, Nguyệt Nha Nhi nói cũng đúng vậy, đại danh sát thủ vương gia của đường đệ mình, bị người giang hồ khước đại, hơn nữa bị lão bá tánh buồn đưa lê ngày càng biến dạng, hiện tại chưa thấy qua người của hắc, cơ hồ mười thì có chính người cảm thấy hắc là trên trời hạ phạm, có ba đầu sáu tay. “Nguyệt Nha Nhi, lần này thực lưu không được người. Người có biết, vốn năm trước sau khi sinh tiểu Phi, hắc đã muốn đem người đi, nhưng lại không được, đó là bởi vì Hoàng Thượng cho hắc một nhiệm vụ bí mật, hắc bắt buộc đi chấp hành nhiệm vụ. Hiện giờ nhiều lần trải qua gian khổ, cuối cùng nhiệm vụ hoàn thành, hơn nữa hoàn thành đặc biệt hảo, Hoàng Thượng thật cao hứng, hỏi hắc muốn ban thưởng gì, hắc cái gì cũng không muốn, cũng chỉ muốn người, cho nên sáng nay hoàng thượng tới khẩu dụ, Dạ Hiên ít ngày nữa sẽ tới, người chuẩn bị dọn dẹp một chút đồ vật đi?”

Nguyệt Nha Nhi xanh cả mặt, biết mình lúc này đây là thật không thể ở lại. Một cái nô tài, ở trong mắt hoàng thượng tính là gì chứ? Chỉ sợ sau khi hắc nghe được Nam Cung Dạ Hiên nhiều lần trải qua gian khổ hoàn thành nhiệm vụ, thứ muốn có chỉ là một tên nô tài như y, kinh ngạc ngay cả miệng cũng quên đóng lại. “Nguyệt Nha Nhi, Dạ Hiên nhà này cho tới bây giờ cũng chưa đối với người nào để bụng như thế, ta cảm thấy hắc đối với người là có một chút đặc thù, người hảo hảo hầu hạ hắc, tương lai hắc sẽ không bạc đãi người, nếu hắc dám đối với người không tốt, người liền viết thư nói cho ta biết, ta đi đem người đón trở về, thuận tiện giáo huấn tiểu tử thú kia một chút.”

Nam Cung Thừa Phong gặp Nguyệt Nha Nhi vẫn mặt không cam lòng không nguyện, liền khuyên y, một là bởi vì mình và Nguyệt Nha Nhi dù sao cũng có mười mấy năm tình cảm chủ tớ, thứ hai, cũng là tối trọng yếu nhất, hắc phải ở trước mặt Nộn Thảo biểu hiện ra thái độ “Vô luận như thế nào đều đã đứng ở bên Nguyệt Nha Nhi”, bằng không Nộn Thảo luyến tiếc Nguyệt Nha Nhi, thực học theo nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cổ, hắc thật đúng là sẽ không có cách.

Nguyệt Nha Nhi cũng biết tâm tư của hắc, nghĩ nghĩ, trước kia Nam Cung Dạ Hiên chơi xấu trong không chịu đi, rất có một bộ dáng “Không có được Nguyệt Nha Nhi thì không bỏ qua”.

Sau đó thánh chỉ, hắc mới bắt buộc đi đứng dậy, còn nói mười tháng sau nhất định sẽ tới đón mình, hiện giờ chớp mắt một cái, đều đã qua mười một tháng, lúc y đang may mắn đối phương đại khái là đem mình đã quên, ai biết chủ nợ lại đến cửa. Vừa định đến nơi đây, chợt nghe ngoài cửa một tiếng cười khê, một giọng nói tà nịnh vang lên: “Vương huynh, mỹ nhân của ta tiểu đầu rồi?”

Nói xong, một người thông thả từ ngoài cửa đi tới, xiêm y nhẹ nhàng tương đi ung dung, dung mạo tuấn mỹ lại chứa một tia tà khí, làm cho hắc nhìn qua có một cỗ lực khiến người phục tùng. Cặp ánh mắt kia vừa tiến đến liền chăm chú vào trên người Nguyệt Nha Nhi bất động, đúng là Nam Cung Dạ Hiên.

“Dạ Hiên?” Nam Cung Thừa Phong kinh ngạc đứng lên: “Người sao tới đây nhanh như vậy, hoàng huynh nói lưu người ở lại mấy ngày, sao... Chân trước khẩu dụ mới đến, người sau lưng liền theo tới.”

“Ta nhớ Nguyệt Nha Nhi của ta thôi.” Nam Cung Dạ Hiên mỉm cười: “Cho nên ở trong hoàng cung hai ngày, bồi bác cùng hoàng đế ca ca chơi, liền cưỡi ngựa không ngừng chạy tới đây, người xem áo choàng ta đây đều ô ư.”

Nam Cung Thừa Phong cùng Nộn Thảo Nguyệt Nha Nhi vừa thấy, quả nhiên, tuy rằng Nam Cung Dạ Hiên

biểu tình nhân nhả tự tại, nhưng trên người lại để lộ ra một cổ hương vị phong trần mệt mỏi. Lập tức Nam Cung Thừa Phong sẽ vì hấn tấy trần đón gió, đã thấy Nam Cung Dạ Hiên khoát tay chặn lại nói: “Không được, đã hơn một năm không quay về vương phủ, tái tri hoãn đi xuống, mẹ ta cũng sẽ lo lắng, Vương huynh, ta là đến đây là vì Nguyệt Nha Nhi, để y thu thập đơn giản một chút, phải khởi hành.”

Nộn Thảo vừa nghe, sợ tới mức liền vội vàng kéo tay Nguyệt Nha Nhi, lắp bắp nói: “Tái... Đợi lát hai ngày nữa được không? Nguyệt Nha Nhi... Còn muốn chuẩn bị... Chuẩn bị rất nhiều ngày.”

Nam Cung Dạ Hiên tựa hồ là lơ đãng hướng đôi tay đang nắm kia của Nộn Thảo ngắm ngắm, cũng không biết sao vậy, mà yêu đã cảm thấy trong lòng run lên, vội vàng buông tay ra, lại nghe Nam Cung Thừa Phong cười mắng: “Thật không có quy củ, Nộn Thảo là tẩu tử người, người cũng dám dọa y, nếu làm cho y sợ, sẽ không để cho Nguyệt Nha Nhi đi, ta cũng không có biện pháp.”

Nam Cung Thừa Phong vừa dứt lời, Nguyệt Nha Nhi một bên liền lập tức tỉnh ngộ lại, chạy vội tới phía sau Nộn Thảo, kéo tay áo hấn hét lớn: “Nộn Thảo cứu ta, ta không cần cùng hấn đi, ta không cần cùng hấn đi, ta muốn lưu lại hầu hạ người cùng tiểu Phi.”

“Nguyệt Nha Nhi, tới giờ này rồi, còn thẹn thùng cái gì a.” Nam Cung Dạ Hiên cười khê, đi bước một tiến lên, nhìn như đang dạo chơi giữa sân nhà, nhưng Nguyệt Nha Nhi cùng Nộn Thảo lại đồng thời cảm nhận được áp lực vô hình trong đó. Nam Cung Thừa Phong ôm quyền ở một bên xem náo nhiệt.

“Nguyệt Nha Nhi, bốn vương đã muốn mười một tháng lễ ba ngày chưa thấy người, mỗi ngày nhớ người nhớ đến tâm đều đau, người hiện giờ chính là đối đãi bốn vương như vậy, cũng thật làm cho bốn vương thương tâm a.”

Nam Cung Dạ Hiên từng chữ từng chữ nói ra, đang nói, người đã đứng ở trước mặt Nộn Thảo.

“vương gia, người... Người thích ăn thịt người sao?” Nộn Thảo nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi, yêu tình ngàn năm tu luyện ở dưới khí thế của Nam Cung Dạ Hiên, thế nhưng lại nhuyển như con tôm.

“Thịt người?” Nam Cung Dạ Hiên sững sốt, nghĩ thầm tẩu tử ta đây có lối suy nghĩ quả nhiên dị thường, sao... Sao lại bỗng nhiên nghĩ đến thịt người lên chứ? Có ý gì a? Nộn Thảo gặp Nam Cung Dạ Hiên chỉ nói ra hai chữ, cũng không nói thêm gì đi nữa, tâm không khỏi nhấc lên vài phần, lại nuốt một hơi nước miếng nói: “Tuy rằng... Tuy rằng hoàng thượng có khẩu dụ, nhưng... Nhưng là người nếu muốn đem Nguyệt Nha Nhi giết chết, làm thành bánh bao thịt người, ta... Ta cho dù kháng chỉ, cũng... Cũng phải bảo hộ hấn.”

“Thịt người bánh bao? Nguyệt Nha Nhi?” Trên trán Nam Cung Dạ Hiên dần dần sắp xếp đầy hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta mang Nguyệt Nha Nhi trở về, là vì đau hấn, ai nói ta muốn làm người bánh bao thịt?” Hấn vừa nói, liền một bên nhìn về phía Nam Cung Thừa Phong. Thực rõ ràng, bánh bao thịt người loại đồ vật này, dựa vào cái lối suy nghĩ của Nộn Thảo là tuyệt không nghĩ ra được.

Nam Cung Thừa Phong dở khóc dở cười, vuốt ve cái trán nói: “Nộn Thảo a, ta vừa nói với Nguyệt Nha Nhi, Dạ Hiên dẫn hấn trở về cũng không phải làm người bánh bao thịt ăn, hấn sợ hãi cái gì? Ta chưa nói Dạ Hiên muốn dẫn hấn trở về làm bánh bao a.”

“Thật sự... Sẽ không làm thành bánh bao sao?” Nộn Thảo cắn môi đỏ bừng, mãi xác nhận.

“Ta thề, tuyệt không làm chuyện có lỗi với y.” Nam Cung Dạ Hiên giơ lên một bàn tay: “Tẩu tử nếu không tin, ngày sau có thể cùng đường ca đến nhà của ta thăm Nguyệt Nha Nhi, dù sao bất quá hơn một ngàn dặm đường, người ngự kiếm phi hành, cũng chỉ chừng một canh giờ đi.”

Nộn Thảo đỏ mặt: “Ta... Ta đã không còn pháp lực.” Nói xong y lại nghĩ nghĩ, liền tha Nguyệt Nha Nhi đi ra, vỗ vỗ cổ tay của y an ủi y nói: “Nguyệt Nha Nhi, vương gia nói sẽ không ăn người, cho nên người yên tâm theo hấn đi.”

Trong lòng Nguyệt Nha Nhi học máu ba lần, gắt gao bắt lấy tay Nộn Thảo không buông ra, một bên khóc kêu lên: “Hấn sẽ không đem ta làm thành bánh bao ăn, nhưng... Nhưng hấn hội dùng biện pháp khác ăn ta a, Nộn Thảo, hấn... Hấn chính là vì ăn ta mới chịu dẫn ta đi, người... Người đừng bị hấn che mắt.”

“Không làm thành bánh bao ăn? Chẳng lẽ làm thành bánh chèo?” Nộn Thảo kinh ngạc, vội vàng càng giấu Nguyệt Nha Nhi đến phía sau, thực còn thật sự thực nghiêm túc nhìn Nam Cung Dạ Hiên nói: “Không...

Không được, làm bánh chẻo ăn cũng không được.”

Lúc này đổi thành Nam Cung Dạ Hiên học máu ba lần, trong lòng thẳng bội phục huynh trưởng nhà mình, không biết mã yêu ngốc như thế, hần rốt cuộc làm sao thích ứng hơn nữa còn cùng đối phương sống hạnh phúc khoái trá.

“Không phải bánh bao, cũng không phải bánh chẻo.” Nam Cung Dạ Hiên đỡ cái trán, hữu khí vô lực giải thích, ông trời, hần mệt chết đi, thật sự mệt chết đi, cho nên con mã yêu tẩu tử đừng nên khảo nghiệm sự kiên nhẫn của mình.

“Kia... Cũng không chuẩn là bánh mì bánh bột mì hoặc là giò đông pha ngâm giấm...” Nộn Thảo cắn ngón tay, liều mạng nghĩ tới mấy ngón ăn đã ném qua.

“Không phải, cũng không phải.” Nam Cung Dạ Hiên rống to: “Ta căn bản sẽ không ăn hần, không phải loại phương pháp ăn mà ngươi nghĩ. Được rồi được rồi, ta để hần đi qua, chính là hầu hạ ta, hầu hạ ta giống như ở hầu hạ các người, bất quá phương thức có chút bất đồng thôi.” Đến cuối cùng, Nam Cung Dạ Hiên hoàn toàn bị Nộn Thảo đả bại.

Trên mặt Nộn Thảo lại tràn ra tươi cười, đem Nguyệt Nha Nhi tha ra, mỉm cười nói: “Nguyệt Nha Nhi, lời vương gia nói ngươi cũng nghe được, sẽ không làm thành cái gì ăn, cho nên ngươi liền cùng hần đi đi, về sau ta đi nhìn ngươi.”

Nguyệt Nha Nhi khóc không ra nước mắt, biết muốn cho Nộn Thảo bảo vệ mình là không có khả năng. Y mắt nhìn cây cột, nghĩ thầm nếu khóc lóc om sòm làm xấu ôm cây cột không chịu buông tay, không biết có thể thành công không.

Nhưng nghĩ qua nghĩ lại, dựa vào thân thể nhỏ bé của y, một móng vuốt của Nam Cung Dạ Hiên cũng nhấc lên được, huống chi tránh được lần đầu tránh không khỏi mười lăm, tiểu Phi lại ở trên đường ngoặt, không biết lúc nào mới có thể trở về đến, hơn nữa, trở về cũng không dùng được, hài tử kia một chút cũng không có cảm tình phong phú như Nộn Thảo, trừ cha mẹ hần ra, hần đối với ai đều là thần nhiên.

“Kia... Kia dù sao cũng phải để ta dọn dẹp một chút đồ vật này nọ đi.” Ý thức được kiếp nạn này chạy không thoát, Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm có thể kéo dài lập tức kéo dài trong chốc lát đi.

“Có thể, ta cùng ngươi đi.” Nam Cung Dạ Hiên trên mặt tràn ra vẻ tươi cười: “Nếu phát hiện ngươi có ý niệm kéo dài gì trong đầu, ta có lẽ còn có thể thúc giục ngươi.”

Tia ý đồ cùng hy vọng cuối cùng bị chọc thủng, Nguyệt Nha Nhi oán hận trừng mắt nhìn Nam Cung Dạ Hiên một cái, ở trong lòng đối liệt đại tổ tông của Nam Cung gia tộc tiến hành xả một trận, liền quyết trứ miệng cắn giận tiêu sái đi ra ngoài.

“Nguyệt Nha Nhi thật sự là vừa mỹ vừa đáng yêu. Vương huynh, ta đối với ánh mắt của ngươi cảm thấy thất vọng.” Nam Cung Dạ Hiên nhìn chăm chú nhìn bóng dáng Nguyệt Nha Nhi, chậm rãi nói với Nam Cung Thừa Phong, kỳ thật phòng Nguyệt Nha Nhi ngay tại sương phòng, bởi vì hần là người hầu hạ Nam Cung Thừa Phong cùng sai vặt cho Nộn Thảo.”Xú tiểu tử, cũng không giấu lại, nếu không có thất vọng của ngươi, Nguyệt Nha Nhi luân được ngươi sao?” Vừa nói trứ, liền vừa cẩn thận nhìn nhìn vợ cho đã mắt không tha, nghi hoặc nói: “Ta xem ánh mắt của ngươi mới kỳ quái, Nguyệt Nha Nhi kia dù có mỹ có đáng yêu, y có thể so sánh được với một đầu ngón tay nhỏ bé của Nộn Thảo sao? Thiết, thật không biết ngươi là ánh mắt gì.”

“Nếu mắt của ta sáng như mắt ngươi, hiện tại ngươi nên đau đầu làm sao diệt trừ tình địch ta đây.” Nam Cung Dạ Hiên cũng tức giận liếc Nam Cung Thừa Phong một cái.

2. Chương 2

Nộn Thảo lại không có nghe bọn họ đầu võ mồm, y nghĩ nghĩ, vào phòng, cầm tay Nguyệt Nha Nhi không biết nhỏ giọng nói chút gì đó, sau đó về mặt Nguyệt Nha Nhi thật kinh ngạc.

Nam Cung Dạ Hiên một đầu hắc tuyến: “Vương huynh, tẩu tử không phải đang truyền cho Nguyệt Nha Nhi chú ngữ gì chứ? Một khi ta bá vươngngạnh thượng cung, mượn dùng đi.”

“Hắn sẽ không, ngươi phải tin tưởng trí nhớ của tẩu tử ngươi.” Nam Cung Thừa Phong thực thành khẩn nói: “Loại chú ngữ phức tạp gì đó, đã hơn một năm rồi y tuyệt đối không thể nhớ kỹ hết.”

Nam Cung Dạ Hiên nghĩ nghĩ tới cái vụ bánh bao với chả bánh chéo của Nộn Thảo, cũng hiểu được đối phương hẳn là không có trí lực cao như vậy, hần sờ sờ cằm, vừa lòng nở nụ cười: “Một khi đã như vậy, ta đây an tâm.”

“Tiểu tử ngươi, nên sẽ không thật sự muốn dùng thủ đoạn bá vươngngạnh thượng cung đi?” Nam Cung Thừa Phong hèn mọn liếc mắt đệ đệ nhà mình một cái: “Nghe ta khuyên, loại chuyện chủ yếu phải là người tình ta nguyện, mới thoải mái.”

“Kia cũng phải coi Nguyệt Nha Nhi lúc nào mới có thể khai thông óc, Vương huynh, ngươi có biết ta luôn luôn cũng thiếu nhẫn nại.” Trên mặt Nam Cung Dạ Hiên lại lộ ra một nụ cười tà khí, vừa thấy vẻ mặt của hắn, chỉ biết trong óc tiểu tử đã muốn nổi lên ý niệm tà dâm trong đầu.

Nam Cung Thừa Phong cũng không nói nữa, bình tĩnh mà xem xét, lúc trước hắn đối Nộn Thảo, ban đầu cũng là kẻ hãm hại lừa gạt. Mỗi người đều có duyên nợ của riêng mình, cũng chỉ có thể tùy theo bọn họ.

Đồ Nguyệt Nha Nhi đích xác không nhiều lắm, vài món quần áo bên người, còn có hơn hai mươi lượng bạc mấy năm nay tân tân khổ khổ kiếm được, chính là toàn bộ gia sản của y.

Thu thập xong, hắn nhìn Nam Cung Dạ Hiên liếc mắt một cái, hừ một tiếng nói: “Đi thôi.” Sau đó lại quay đầu lại lưu luyến không rời nhìn Nộn Thảo: “Nộn Thảo, ta... Ô ô ô, ta phải đi, ta nếu còn có thể sống sót, sẽ trở lại gặp các ngươi, nếu... Nếu thật sự sống không được đến, ngươi... Ngươi liền nhớ rõ tiết thanh minh hàng năm đốt cho ta nhiều giấy tiền vàng bạc nhen, ta biết, trông cậy vào cái tên chủ tử lãnh huyết vô tình kia, nghe đâu ta hầu hạ mười mấy năm, ta xem là không được.”

Nam Cung Dạ Hiên cùng Nam Cung Thừa Phong đều là hắc tuyến đầy đủ, nghĩ thầm này tính gì? Chính sách ai bình trước khi nguy cơ sao? Phải nói, Nguyệt Nha Nhi này rất thông minh a, rất hiểu rõ lợi dụng nhược điểm của người ta nha.

Quả nhiên, Nộn Thảo lập tức chạy vội đi ra, giữ chặt tay Nguyệt Nha Nhi khổ sở nói: “Ngươi... Ngươi đừng nói như vậy a Nguyệt Nha Nhi, vương gia hắn nói... Hắn nói hắn không thích ăn thịt người, cho nên hắn sẽ không giết ngươi, lui một vịn bước nói, cho dù ngươi thật sự chết rồi, ta... Ta sẽ nghĩ biện pháp tìm ngưư ca ca, chỉ cần không phải hồn phi phách tán, hắn nhất định có thể cho ngươi sống lại.”

Nguyệt Nha Nhi ở trong lòng kêu rên: Nộn Thảo a, chúng ta là người khác với động vật a. Động vật các ngươi hết thấy đều là vì ăn, mặc kệ là bò sát hoặc là thực cây cỏ đều hảo, đều là vì ăn phục vụ. Chúng ta nhân loại không phải a, có rất nhiều lý do để bọn họ giết người. Quên đi quên đi, hiện tại không phải lo lắng vấn đề giết người, trông cậy vào hai chủ tử là vô dụng, cũng may vương gia không đem khế bán mình của ta giao cho sát thủ vương gia, coi như ta cũng còn có biện pháp đào tẩu đi.

Mặc kệ nói như thế nào, ở trải qua một màn chia tay khóc lóc đầy nước mắt bệnh rịn quyền luyến, Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng ngồi trên xe ngựa của Nam Cung Dạ Hiên, lo lắng không yên cùng tuyệt vọng trông vương phủ Nhiễm Trạch dần dần biến mất ở khỏi tầm mắt của mình.

Nam Cung Dạ Hiên dựa vào vách xe ngựa, nghiêng đầu, cánh tay đặt ở trên cái bàn nhỏ phía trước chóng đầu, cũng không nói, chỉ mỉm cười nhìn Nguyệt Nha Nhi, ánh mắt kia sâu giống như hồ nước mùa thu, cũng không biết bao hàm cảm xúc gì.

Nguyệt Nha Nhi bị cái nhìn của hắn dọa sợ, không ngừng nhích mình, chính là mặc kệ nhích tới đâu, tầm mắt của Nam Cung Dạ Hiên cũng như ảnh tùy hình.

“Nói... Nói cho người biết, ta... Ta tuyệt đối không sẽ ngồi chờ chết.” Nguyệt Nha Nhi gắt gao ôm bọc nhỏ trong lòng, đột nhiên quay đầu nói một câu, sau khi nói xong, liền lập tức chôn mặt vào bao trước ngực.

Nam Cung Dạ Hiên khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói: “Tốt, người có thể thử xem, dù sao đến vương phủ còn có vài ngày, bốn vương mấy ngày nay thân tại địch quốc, hành động gì cũng phải cẩn cẩn thận thận, thần kinh vẫn căng thẳng, lúc sau lại mã bất định để lại đây tìm người, hiện giờ tâm nguyện đã thành, vừa lúc cùng người vui đùa một chút, coi như thả lỏng tâm trạng hoạt động gân cốt.”

Nguyệt Nha Nhi tổn hơi thừa lời xỉ, nghĩ thầm gia hỏa đáng hận này, hẳn là đem ta coi như mấy trò đầu gà đầu vịt sao? Còn nói gì thả lỏng tâm tình hoạt động gân cốt. Đáng giận, chẳng lẽ lời của ta không có lực sát thương như thế? Nga, cũng phải, hẳn là sát thủ vương gia, ta là một tiểu tử ngay cả giết gà cũng không dám, người ta không đem ta để vào mắt cũng là chuyện bình thường.

Một bên nghĩ như thế, nhưng trong lòng lại oán hận nói: hừ, người không cần kiêu ngạo, chờ đi, tiểu cá chạch cũng có thể trở mình qua sóng to, người cứ việc tự cao tự đại đi, càng tự cao tự đại, cơ hội đào thoát của ta cũng càng lớn, đến lúc đó chính người phải hối hận thôi.

Nghĩ đến chỗ đắc ý, nhưng lại nhin không được hắc hắc cười ngây ngô ra tiếng. Nam Cung Dạ Hiên ở một bên nhìn biểu tình ngây ngô kia của y, không khỏi mỉm cười, nhưng cũng không quấy rầy.

Bản thân quả thật rất mệt, nhiệm vụ này thật sự quá mức gian khổ, mà Nam Cung Dạ Hiên từ trước đến nay ý vào võ nghệ của mình độc lai độc vãng, Hạ Hầu Hiên cho hắn một lần giúp đỡ hắn cũng chưa dùng, một mình xâm nhập địch cảnh, xung quanh địch quốc toàn đại nội cao thủ, cuối cùng trong vòng mười một tháng, có mấy lần đều vào sống ra chết, so với thời gian nguy hiểm này, lúc này mặc dù thập phần mệt mỏi, coi như là thực thoải mái hưởng thụ.

Sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ trở về, Hạ Hầu Hiên cùng thái hậu nghe xong quá trình này, mặt đều tái hết. Vừa hận hắn cậy mạnh, lại đau lòng hắn bị chịu nhiều đau khổ, ban cho vô số tự nhiên là không cần nói. Nhưng những tứ đó Nam Cung Dạ Hiên cũng không xem trọng, cái duy nhất hắn để ý là hoàng đế ca ca đem Nguyệt Nha Nhi cho mình, như vậy cho dù đường huynh không tha, cũng không khỏi không nhin đau bỏ những thứ yêu thích.

Nam Cung Dạ Hiên thân thể phú quý, lại thiên tư hơn người, từ trước đến nay là tùy tâm sở dục làm theo ý mình, cũng rất ít có đồ vật được hắn ưu ái, lại càng không dùng nói tuần nam nữ gọi thì đến vậy tay thì đi này, nội tâm của hắn lạnh khốc, cảm tình mỏng, nam nhân nữ nhân cùng hắn xuân phong nhất độ*, ngày hôm sau gặp lại, cũng không nhất định có thể nhớ đến. So sánh xuống dưới, đối với Nguyệt Nha Nhi trường tình cùng cố chấp, thật sự là chuyện lạ hiếm có, đừng nói Nam Cung Thừa Phong kinh ngạc, ngay cả chính hắn cũng không dám tin tưởng.

xuân phong nhất độ: hoan ái.

Nhưng đích đích xác xác, hắn quên không được Nguyệt Nha Nhi, quên không được cái gia hỏa đáng yêu khi mới gặp kiêu ngạo xông vào hoa khôi phòng, kêu to hoa khôi đêm nay thuộc về ta, cũng quên không được bộ dáng hận không thể mọc thêm mấy cái chân để chạy trốn khi tên gia hỏa nhất gan này đoán được thân phận của mình. Còn có sau đó khi cùng Nam Cung Thừa Phong đi tìm Nộn Thảo, tiểu đồng tây ở trên đường tránh né mình e sợ không kịp, thường thường sẽ lộ ra biểu tình hối hận tận ruột.

Lúc này nhìn Nguyệt Nha Nhi giống như một con nhím nhỏ, lui ở trong góc, chuyển đôi mắt to, không ngừng cảnh giác đánh giá mình, nói vậy lúc này y nhất định là xem mình như đại hôi lang tùy thời sẽ lộ ra răng nanh ăn luôn tiểu dương y đi? Biểu tình kia thật sự là càng xem càng yêu, không liên quan đến tình dục, chỉ là muốn đem y kéo vào trong lòng, hảo hảo ôm lấy y, ngủ một giấc ngon, vậy nhất định là vô cùng hạnh phúc đi.

Nam Cung Dạ Hiên ưỡn người ngáp một cái, cơn gió nhẹ thổi bay màn xe, trong không khí xe lạnh truyền đến hương thơm tươi mát của cây cỏ, quả nhiên vẫn là thích cuộc sống như thế, tuy rằng cũng kích thích như khi làm nhiệm vụ, nhưng chỉ cần Nguyệt Nha Nhi ở bên người, cuộc sống như thế hẳn là cũng thực an bình tốt đẹp đi?

Hắn nhớ tới có lúc ở thời điểm gian khổ cực kỳ, có nhiều lần mình cũng cảm thấy thần tử vong sắp buông xuống, thời điểm muốn hoàn toàn buông tha mọi thứ, trước mắt hắn liền hiện lên bộ dáng của Nguyệt Nha

Nhi, nghĩ đến còn có một tiểu mỹ nhân như vậy mà mình không có được, đây là một việc rất không cam lòng a. Nếu như hiện tại mình chết đi, chỉ sợ Nguyệt Nha Nhi ngay cả nước mắt cũng sẽ không rơi một giọt, ngược lại còn may mắn mình không cần bị bán đi.

Nam Cung Dạ Hiên hẳn, cho tới bây giờ đều chưa gặp được kẻ dám cự tuyệt sát thủ vương gia, sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh? Chỉ vì ý niệm này trong đầu, đã duy trì Nam Cung Dạ Hiên một lần lại một lần sống còn.

Nhiệm vụ kia, thật là gian đoạn đáng sợ nhất gian khổ nhất trong cuộc đời hắn, may mắn có Nguyệt Nha Nhi, may mắn có đối phương cho hắn một cổ chấp niệm này, cho nên Nam Cung Dạ Hiên thực may mắn, hắn may mắn mình đã nhận thức Nguyệt Nha Nhi trước, nếu không, Hạ Hầu Hiên chỉ sợ dù muốn nhặt xác cho hắn cũng không được.

Gia hỏa kia, lại nghĩ chuyện xấu xa gì đây? Cười quỷ dị như vậy. Nguyệt Nha Nhi lại xê dịch thân mình, tầm mắt cảnh giới chút cũng không dám rời khỏi Nam Cung Dạ Hiên.

Dần dần, cảm xúc cũng có chút mê loạn: hỗn đản, rõ ràng lớn lên đã đẹp như vậy, vì cái gì cười rộ lên cũng đẹp như thế a, rõ ràng là một bộ dáng thanh thần vân đạm phong khinh, nhưng lại có một cổ tử mị lực đoạt lòng người, khó trách người ta nói bao nhiêu người đều sợ hắn sợ muốn chết, lại vẫn lấy một cái liếc mắt của hắn làm quang vinh, nếu là tán một tiếng, kia quả thực là phải thụ sủng nhược kinh vui vẻ ra mặt.

“Nguyệt Nha Nhi, sao ngươi lại nhìn bốn vương?” Đang mơ mơ màng màng nghĩ, chợt nghe người đối diện mở miệng, trong lòng Nguyệt Nha Nhi cả kinh, ánh mắt mê ly một lần nữa thanh tỉnh.

“Người không biết ánh mắt vừa rồi ngươi nhìn bốn vương có bao nhiêu trần trụi trắng trợn sao, nguyên lai tiểu mỹ nhân của ta mà cũng có lá gan rất lớn đó chứ.” Nam Cung Dạ Hiên thay đổi tư thế, miễn cưỡng nói: “Nếu không phải bốn vương mấy ngày nay thật sự rất mệt mỏi, lại sợ ngươi lần đầu hầu hạ, ở trong xe ngựa quá mức xóc nảy, chỉ sợ bốn vương thật đúng là nhìn không được muốn ngươi ngay tại chỗ.”

Mặt Nguyệt Nha Nhi nháy mắt xấu hổ đến đỏ bừng, nhưng y cũng biết, tại trước mặt vương gia, thẹn thùng là vô dụng, nói không chừng còn có thể làm cho đối phương đột phát thú tính, cho nên đành phải khụ một tiếng, sau đó hất đầu oán hận nói: “Người... Người nói vậy gì? Một người vẫn là vương gia, loại chuyện này thể nhưng lại có thể nói ra, ngươi có biết liêm sỉ hay không a?”

Nam Cung Dạ Hiên ha ha cười, vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy ngoài xe ngựa có một cổ sát khí đến gần, hắn lập tức thẳng mình, một bàn tay bất động thanh sắc đặt trên chuôi kiếm.

Nguyệt Nha Nhi bị động tác của hắn hoảng sợ, vừa muốn hỏi, đã thấy Nam Cung Dạ Hiên đem một bàn tay dựng thẳng ở trên môi, ý bảo y đừng lên tiếng.

Không tự chủ được, tâm Nguyệt Nha Nhi liền khẩn. Thời gian y cùng Nam Cung Dạ Hiên ở chung cũng không dài, nhìn thấy đều là sắc mặt vui cười vô lại của đối phương, chưa bao giờ nghĩ đến khi hắn thật sự nghiêm túc, thậm chí có khí thế kinh người như thế. Lập tức trong lòng thầm than một tiếng, thầm nghĩ sát thủ vương gia hàng đầu quả nhiên không phải xảo, khó trách người trong giang hồ nhắc đến hắn đều biến sắc.

Cao thủ, đây tuyệt đối là cao thủ. Nam Cung Dạ Hiên không tự kìm hãm được đưa tay nắm thật chặt, hắn có thể cảm giác được người ở ngoài xe đang chờ đợi cơ hội tốt nhất, đích xác, cùng với sát thủ vương gia đối chiến, không cần thận vận phần, cũng chỉ có kết cục bị phân thây.

Người đánh xe ở bên ngoài tựa hồ cũng cảm nhận được bất an, cất nhanh vó ngựa, xe ngựa trong nháy mắt xóc nảy, Nguyệt Nha Nhi bị nghiêng về một phía.

Cùng lúc đó, Nam Cung Dạ Hiên cũng cảm giác được người ngoài xe cuối cùng cũng có hành động, nhưng mà làm hắn ngoài ý muốn chính là, đối phương cũng không phải đối với mình phát động công kích, đối tượng hắn công kích, dĩ nhiên là Nguyệt Nha Nhi ở đối diện.

Dưới tình thế cấp bách, Nam Cung Dạ Hiên thân thủ lôi kéo, động tác kia so với tia chớp còn nhanh hơn, trong chớp mắt, cả người Nguyệt Nha Nhi đều bị hắn kéo vào trong lòng, mà cùng lúc với động tác này, là một mũi kiếm đen nhánh đâm vào trong xe.

“A...” Nguyệt Nha Nhi xoay người, nhìn đoạn mũi kiếm kia, không khỏi mặt mũi trắng bệch, không đợi kịp phản ứng, Nam Cung Dạ Hiên đã từ trần xe phi thân ra, toàn bộ trần xe đều bị hấn chằng thành một cái động lớn.

Xe ngựa lúc này đang chạy trên quan đạo, trời thì đổ mưa dầm liên miên, trên đường ngay cả một bóng người đều nhìn không thấy, màn mưa nếu như màn, xuyên thấu qua cái động lớn trên trần xe, loáng thoáng có thể nhìn thấy hai bóng người đang tung bay quanh xe ngựa. Nguyệt Nha Nhi theo Nam Cung Thừa Phong mười năm, cũng không thấy tận mắt chứng kiến trường hợp đánh nhau. Lập tức ký cảm thấy kinh hồn táng đảm, lại cảm giác hai cái bóng người đang triển đấu bên nhau thật sự cực kỳ đẹp mắt, bởi vậy nhưng lại nhịn không được xem đến ngày người.

Đột nhiên, hai cái bóng người đột nhiên tách ra. Nguyệt Nha Nhi chợt nghe có người dùng giọng điệu đồng cứng rất kỳ quái nói: “Hảo công phu, người là ai?”

“Người là ai? Xem thân thủ các hạ, nên từ Tây Vực hoặc Ba Tư mà đến, bốn vương cùng võ lâm Tây Vực chưa từng có liên quan, mà người lại không biết thân phận bốn vương. Người trong xe, bất quá là một tiểu tư của bốn vương, các hạ là không phải nhận lầm người rồi?”

Đây là thanh âm trầm ổn của Nam Cung Dạ Hiên. Nguyệt Nha Nhi không khỏi lại là lấp bắp kinh hãi, nghĩ thầm sát thủ vương gia đối với đối thủ sao lại khách khí như thế, tất nhiên là người này đặc biệt không dễ chọc, hấn mới không muốn cùng đối phương kết hạ lương tử*, bằng không lấy cá tính sợ phiền toái không đến tìm hấn của hấn, lúc này sớm hưng phấn ngựa mặt lên trời thét dài.

— kết hạ lương tử: bắt nguồn từ truyện Lương Sơn Bá Trú Anh Đào, tóm gọn 2 chữ: kết bạn hoặc kết thù.

Người nọ cũng không nói chuyện, qua nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Có người đến đây, ta phải giết y, bằng không sẽ không bỏ qua.” Nói xong, Nguyệt Nha Nhi chỉ thấy bóng người ngoài động chợt lóe, bỗng nhiên không thấy.

Qua sau một lúc lâu, Nam Cung Dạ Hiên mới lại nhớ tới trong xe ngựa, lúc này bởi vì cái động lớn kia, chỗ ngồi trong xe đều bị ướt. Nguyệt Nha Nhi thấy sắc mặt hấn không tốt, cũng không dám nói chuyện, chính là ôm bọc nhỏ của mình cảnh giác ngồi ở góc sáng sủa.

“Không chạy đi, tìm gia khách điểm nghỉ ngơi.” Nam Cung Dạ Hiên đối với mã phu phân phó, chỉ chốc lát sau, xe ngựa lại bắt đầu tiến lên.

Nam Cung Dạ Hiên chú mục nhìn Nguyệt Nha Nhi, cau mày, Nguyệt Nha Nhi bị nhìn đến trong lòng sắp mọc lông, đang tự hỏi có nên đi ra ngoài xe ngựa khảo nghiệm một chút gió táp mưa sa, cũng tốt hơn ở trong này bị gia hỏa này nhìn chăm chú. Còn không chờ di động thân mình, chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên hỏi một câu nói: “Nguyệt Nha Nhi, người có cừu gia lợi hại gì sao?”

Nguyệt Nha Nhi sững sốt, chớp chớp mắt to, ngơ ngác nói: “Cừu... Cừu gia? Đây không phải là chỉ có thứ chỉ có người mới có sao? Nguyệt Nha Nhi ta làm nô mười tái, tính cách thuần phác thiện lương, không phải ta khoe khoang, người cùng ở với ta, chưa từng trách móc ta nửa chữ, không tin người trở về Nhiệm Trạch vương phủ hỏi thăm hỏi thăm...”

Nam Cung Dạ Hiên vốn là đầy bụng tâm sự, cũng bị y chọc cho nở nụ cười. Lắc đầu nói: “Người nhớ kỹ lại xem, ca ca kia của ta cũng không phải người tốt gì, có phải khi hấn chiếm lấy bãi cỏ người ta, người cũng theo làm xằng làm bậy cáo mượn oai hùm...”

Không đợi nói xong, chỉ thấy mặt tiểu mỹ nhân đối diện đều tức giận đến đỏ cả lên, cảm giận nói: “Uy, người nghĩ rằng vương gia chúng ta là cũng giống người sao? vương gia chúng ta hữu tình có nghĩa nhân đức nhiều mặt, cho dù thu mua bãi cỏ, trừ phi là hạng người thương thiên hại lý sư cao thể nặng, bằng không chưa bao giờ ý thể hiếp người, chỗ nào giống người?”

“Ta?” Nam Cung Dạ Hiên bị y chọc tức đến nhất thời quên hết việc chính, hừ một tiếng nói: “Ta xảy ra chuyện gì? Nguyệt Nha Nhi người đừng quên, cho dù là ta đem người cướp về, cũng là dưới sự cho phép của vị chủ nhân có tình có đức đầy nhân nghĩa kia mới có thể đoạt được người. Rõ ràng đều là cá mè một lứa, đến miệng người ta lại biến thành sói, hấn lại là một con chó thật thành trung nghĩa lương toàn.”

“Phi phi phi, ai nói gia của chúng ta là chó?” Nguyệt Nha Nhi trợn mắt trừng Nam Cung Dạ Hiên, sau đó sắc mặt lại ảm đạm, bĩu môi nói: “Tuy rằng thái độ của gia nhà chúng ta ở chuyện của ta biểu hiện rất lạnh huyết, nhưng hần đối ta bất nhân, nhưng ta không thể đối với hần bất nghĩa a.”

“Đừng ở chỗ này biểu hiện trung tâm, người cho là chủ tử nhà các người còn có thể đi theo sau xe ngựa nghe lén sao?” Nam Cung Dạ Hiên bĩu môi, chợt nhớ tới chính sự, lại nghiêm mặt nói: “Đúng rồi, cũng tại người nói linh tinh, làm ta quên luôn câu định nói, ta hỏi người, chính là chính người, có kết quả cứu gia lợi hại nào không? Ừ lúc nhỏ tới giờ.”

Nguyệt Nha Nhi tuy hơi mơ hồ nhưng một mực chắc chắn nói: “Không có, ta trước đây là một đứa trẻ ngoan, nào giống với bọn vương gia vô pháp vô thiên các người, ta là đứa nhỏ người nghèo, từ nhỏ đã biết làm lụng.” Y gặp sắc mặt Nam Cung Dạ Hiên không tốt, cũng chỉ có thể thu lời nói khoe khoang lại, tái hừ một tiếng nói: “Dù sao ta không có, không có chính là không có.”

“Nguyệt Nha Nhi, người đừng gạt ta, đây là đại sự liên quan tới tánh mạng người. Ta vốn không muốn nói cho người biết, nhưng là người cũng đã nghe được lời người nọ nói phải không? Người cẩn thận ngẫm lại, người cảm thấy được hần là nhằm vào ta mà tới sao?”

Nguyệt Nha Nhi không chút nghĩ ngợi liền thốt ra mà ra nói: “Đương nhiên là nhằm vào người, nào có thể lại nhằm vào ta?” Hần nói xong, nhìn thấy Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh, không khỏi cảm thấy có chút hết hồn, thầm nghĩ chẳng lẽ thật là nhằm vào ta mà tới?

Y cẩn thận nhớ lại lời người nọ nói với Nam Cung Dạ Hiên, sau đó sắc mặt liền trở nên càng ngày càng tái nhợt, đúng vậy, Y nhớ rõ người kia đích xác hỏi qua Nam Cung Dạ Hiên là ai, cho thấy hần không biết Nam Cung Dạ Hiên, cũng không phải nhắm vào hần.

Hơn nữa hần còn nói quá: “Ta phải giết y.” Trên xe này trừ bỏ Nam Cung Dạ Hiên cùng mình, chỉ còn lại một cái xa phu bình thường, Nguyệt Nha Nhi nhìn tên xa phu tóc trắng xóa, lưng còng, thường thường khụ thường vài tiếng, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện, người nọ xác thật là nhằm vào mình.

“Ta... Hần tại sao muốn giết ta a? Ta... Ta chưa làm chuyện xấu gì, không có giết cha của hần không có giết mẹ hần không cướp đi lão bà hần hại chết con hần, hần... Hần làm gì muốn giết ta chứ? Bằng... Bằng gì a? Trên đời này không có thiên lý sao?”

Nguyệt Nha Nhi không khống chế được, y cảm thấy vạn phần ủy khuất. Nước mắt lưng tròng nhìn Nam Cung Dạ Hiên lên án: “Ta... Ta từ nhỏ đến lớn, ngay cả một con gà cũng chưa giết qua, thấy con kiến qua sông, ta còn lấy một mảnh lá cây đưa nó qua đi, hần... Hần tại sao muốn giết ta a?”

Nam Cung Dạ Hiên bị câu nói đưa kiến qua sông của Nguyệt Nha Nhi chọc cười. Tiến lên ôm vòng eo mảnh khảnh của tiểu mỹ nhân, hần cười ha hả nói: “Bảo bối nhi, người sợ gì? Không phải còn có ta sao? Yên tâm, ta sẽ bảo vệ người, liều cả tánh mạng cũng muốn bảo hộ người chu toàn.”

“Người... Người cũng đâu có chỗ nào tốt hơn tên kia a.” Nguyệt Nha Nhi cuối cùng tỉnh ngộ lại, từ trong lòng Nam Cung Dạ Hiên ngẩng đầu, than thở nói: “Người nọ là một lão hổ, người chính là một con lang, ô ô ô, ta rất xui xẻo, phía trước là lang mặt sau là hổ, ta... Ta liền trở về tìm gia cùng Nộn Thảo tốt lắm, ở vương phủ mười năm đều bình an vô sự, đi theo người liền xui xẻo.”

Nam Cung Dạ Hiên vừa nghe, trong lòng lập tức nhảy dựng, nghĩ thầm cái này không được, ta cũng không thể để Nguyệt Nha Nhi cảm thấy “Ta là môi tinh” a, vốn y đối với ta đã có ấn tượng không tốt, thêm cái chết tiết này nữa không phải hạ xuống đáy cốc luôn sao?

Hần vốn cũng rất muốn trợ giúp Nguyệt Nha Nhi điều tra rõ động cơ mà người Tây Vực kia muốn giết y, nay mang theo cái danh chết tiết kia lại càng phải điều tra rõ ràng. Cũng may chỉ đi trong chốc lát sau, lại tới một thôn trấn, sau khi Nam Cung Dạ Hiên vào trong một khách điểm, liền lập tức phái xa phu quay về Nhiễm Trạch vương phủ đưa một phong thư, chủ yếu là hỏi thăm thân thể Nguyệt Nha Nhi.

Bởi vì rời đi Nhiễm Trạch vương phủ cũng không lâu, cho nên xa phu ra roi thúc ngựa, tới buổi chiều đã trở lại. Đưa cho Nam Cung Dạ Hiên một phong thư, nói là Nam Cung Thừa Phong hồi âm.

Nam Cung Dạ Hiên mở thư ra, Nguyệt Nha Nhi cũng vội vàng瞥 qua, nói đùa, đây chính là chuyện liên quan tới tánh mạng của mình mà.

Nam Cung Dạ Hiên ở trên tín nói: khi Nguyệt Nha Nhi mới vừa bị bán vào vương phủ, có chút ngơ ngác, ngay cả mình tên gì cũng không biết, người nhà nói y từ trên một bụi cỏ ngã xuống vách núi, cho nên người có chút choáng váng. Vốn quân gia không cần hẳn, nhưng mà khi đó Nam Cung Dạ Hiên đã hơn mười tuổi, đối với một số việc của quý tộc cũng đã có khái niệm mông mông lung lung, thấy Nguyệt Nha Nhi lớn lên thanh tú, liền lưu ở bên người, về sau y mới chậm rãi bình thường trở lại, ngay cả cái tên Nguyệt Nha Nhi này cũng là do Nam Cung Dạ Hiên cho, người nhà của y đã bán đứt y, sau đó cũng không thấy xuất hiện.

Nguyệt Nha Nhi nhìn nhìn liền khó chịu, gục đầu xuống nói: “Cha mẹ ta tất nhiên là đem ta trở thành gánh nặng, sau khi bán ta xong, bọn họ mượn tiền đến nơi khác, nhiều năm như thế, đã đem ta bỏ quên ở nơi này...” Y nói nói xong liền cảm thấy thật thương cảm.

Nam Cung Dạ Hiên lần này không có ôm y, mà là kéo một bàn tay y, đặt ở trong lòng bàn tay nắm, một bên tiếp tục xem thư, Nam Cung Dạ Hiên nói Nguyệt Nha Nhi ở trong phủ mười năm, chưa bao giờ xảy ra loại chuyện này, cho dù ra ngoài thậm chí đi xa, cũng không có chút khác thường, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng.

Tin cuối cùng, Nam Cung Thừa Phong cũng nói: hay là người cùng Nguyệt Nha Nhi trời sinh bất tự tương khắc, nếu là như vậy, vẫn là nhanh chóng đưa y đuổi về cho thỏa đáng.

Nam Cung Thừa Phong vội vàng phun vài ngụm nước miếng lên bức thư, sau đó vò nó thành một cục ném ra ngoài cửa sổ, Nguyệt Nha Nhi đang chìm trong thương, cũng không chú ý tới động tác của hắn.

3. Chương 3

Buổi tối Nam Cung Dạ Hiên dọn một bàn thức ăn phong phú, Nguyệt Nha Nhi cũng là loại người lãng trí, lúc xem thư thì khóc ròng, nói mình là đứa nhỏ không ai cần. Hiện giờ thấy bàn đồ ăn này, lập tức đã đem các xúc động về thân thể của mình quẳng bỏ, nhào lên bàn ăn như sói đói.

Khách điểm cũng không lớn, dù sao cũng chỉ là một khách điểm trong trấn mà thôi, nhưng cũng may nơi này ở chỗ gần núi bên sông, món ăn thôn quê cùng hải vị cũng không tính ít, cho nên bàn đồ ăn này thật đúng là phong phú.

Nam Cung Dạ Hiên ứng kế bên nhìn Nguyệt Nha Nhi ăn ngấu nghiến, vì quá vội vàng mà bị sặc, liền lấy miếng nước cho y, cười nói: “Người ăn chậm một chút không? Chẳng lẽ bốn vương giành ới người sao?”

Nguyệt Nha Nhi đem nước uống xong, mới tỉnh ngộ nhớ đến thân phận của mình, mới sững sốt, lảm bảm: “Không đúng a, ta là hạ nhân, ta sao có thể ngồi lên bàn ăn? Ta ở trong vương phủ, cũng không thể không quy củ như thế a.”

Nộn Thảo tuy rằng khi ăn cơm không cho người đứng ở bên cạnh hầu hạ, nhưng Nguyệt Nha Nhi vẫn là không có biện pháp cùng bọn họ cùng ăn, cho nên về sau, khi thấy một nhà Nam Cung Thừa Phong dùng cơm, y sẽ trở về căn phòng nhỏ của mình chờ người bưng đồ ăn đến.

Nam Cung Dạ Hiên vuốt cái mũi nhỏ của y, cưng chiều chìm đắm cười nói: “Lúc này mới nhớ sao, chậm rồi, kia! Cái giò kia người đã ăn hết một nửa, còn có cá tôm cũng sắp hết, người còn tính nói chuyện quy củ với ta ư.”

Nguyệt Nha Nhi sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười, già mồm át lệ phải nói: “Dù sao... Dù sao là người nói, đem ta mua đến cũng không phải làm hạ nhân, ta... Ta làm gì còn cần thủ quy củ.”

Nói là nói như vậy, trong lòng y lại kinh ngạc, y vốn là kẻ biết thân biết phận, trời sinh quan niệm tôn ti đã khắc vào trong xương cốt, trước kia khách nhân tới Nhiễm Trạch vương phủ, dù không phải vương gia, phàm là người chỉ cần có chút địa vị, mình luôn quan sát mặt mà nói chuyện cẩn thận, hiện giờ đối mặt với Nam Cung Dạ Hiên, không cần nói cũng biết thân phận hắn sao với mấy kẻ kia hơn bao nhiêu, nhưng vì sao mình lại không hề có cảm giác chứ?

Nghĩ đến đây, liền nghĩ hoặc thầm nghĩ: chẳng lẽ hai người thật là có một đoạn duyên phận, cho nên tuy rằng đề phòng hấn, cũng không chịu cùng hấn hảo hảo nói chuyện, nhưng trong lòng, lại có cảm giác thân cận với hấn sao? Nhớ đến mấy ngày trước mình ở trong vương phủ Nam Cung Dạ Hiên, lúc đầu mình cũng sợ hấn muốn chết, nhưng chậm rãi lá gan liền lớn, thậm chí dám đối với Nam Cung Dạ Hiên châm chọc khiêu khích.

Cả người Nguyệt Nha Nhi đều bị chuyện mình phát hiện dọa sợ rồi. Chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Bảo bối nhìn, người ở nơi đó gốc nhìn làm gì chứ? Muốn ăn liền ăn a.”

Lúc này y mới phục hồi tinh thần lại, giật mình rùng mình một cái, liếc mắt nhìn dung mạo tuấn mỹ lại xem lẫn nét tà nịnh của Nam Cung Dạ Hiên, hai bên khóe miệng cong cong, tựa như muốn đem hồn phách người đều câu đi. Y thầm nghĩ không nên không nên, ta cũng không thể thích gia khóa này. Hấn chính là sát thủ vương gia, tối vô tình, ta chỉ là tân hoạn của hấn, hấn vừa ngoạn chán ta, ta đây thật đúng là khóc đoạn gan ruột cũng không có ai nghe.

Nghĩ đến đây, càng thêm kiên định kế hoạch chạy trốn của mình. Giây lát cơm nước xong, hai người cho tiểu nhị mang nước ấm tới tẩy mình. Ngoài dự kiến của Nguyệt Nha Nhi, Nam Cung Dạ Hiên thế nhưng không có nhào tới y, hai người tự tắm xong, liền ngủ trên hai chiếc giường riêng.

Nguyệt Nha Nhi thật đoán không ra ý tứ của Nam Cung Dạ Hiên, y còn tưởng rằng đối phương sẽ nổi thú tính mà quần lấy mình, lại không ngờ hấn chỉ nằm ở trên giường đối diện, chỉ chốc lát đã nghe thấy tiếng hô hấp đều đều.

Nguyệt Nha Nhi đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền thập phần vui mừng, thầm nghĩ Nam Cung Dạ Hiên có lẽ đối ta cũng không có ý gì, sở dĩ muốn dẫn ta ra, có phải có gì mục đích hay không a? Kệ, quần nó chi, chỉ cần hấn đối ta không có ý gì, hấn muốn như thế nào liền thế đó, hấn kêu ta rửa bồn cầu của hấn ta cũng làm.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy ý nghĩ này quá mức khờ dại. Đây chính là vương gia, mình là một hạ nhân, đối phương có gì muốn mình hoàn thành chứ? Có lẽ hấn chính là cảm thấy đây không phải địa bàn của hấn, hành vi hấn là hơi chút thu liễm một ít, hoặc là hấn mấy ngày nay quá mệt mỏi, vô tâm muốn việc này thôi.

Càng nghĩ càng cảm thấy được ý tưởng này có đạo lý. Thế là vội vàng thừa dịp có ánh trăng, đem món đồ Nộn Thảo đã cho y trước khi rời đi mang ra, đó là một hà bao nho nhỏ, mặt trên phủ châu xâu. Nguyệt Nha Nhi làm một động tác giống như mặc đồ, hà bao kia lập tức liền biến thành một kiện hà y nhiều màu, dán trên người của y.

y phục này thật là xinh đẹp vô cùng, Nguyệt Nha Nhi vui mừng nhìn một lần lại một lần, dưới ánh trăng nhu hòa, càng khiến cho bộ y phục này như góp hết những tinh quang xinh đẹp của cả bầu trời.

Nhớ tới lời của Nộn Thảo, bộ y phục này là món vũ khí, là bộ đồ đầu tiên ngư ngư giúp y luyện, mặc ở trên người, bất luận kẻ nào đều không thể đến gần, ngày đó ngư ngư bởi vì sợ y quá mức thành thật, sợ y sau khi xuống núi bị khi dễ, cho nên mới cho y.

Nhưng Nộn Thảo lại không hiểu rõ ý của bị khi dễ, còn tưởng người ta muốn khi dễ tất nhiên phải dùng đao kiếm, cũng không phải vật lộn, một bộ y phục làm được gì a. Bất quá sau đó y cùng Nam Cung Thừa Phong ngay cả đứa con đều sinh, tự nhiên cũng liền hiểu được hàm nghĩa của lời của ngư ngư, chính là y tự giác mình không cần dùng đến, mà Nguyệt Nha Nhi lại đang ở thời kì nguy nan, bởi vậy đem bộ y phục này cho y để ngừa lúc y gặp nguy hiểm, tương lai nếu y yêu Nam Cung Dạ Hiên hoặc là người khác, khi cùng với người nọ ở bên nhau, chân tâm sở cảm, bộ y phục này tự nhiên liền cõi xuống.

Mặc xong bộ đồ của Nộn Thảo, tự thấy bộ y phục này thập phần đẹp đẽ quý giá, đi ở trong đám người, có thể làm cho người ta hâm mộ, mà sẽ không rước lấy nhạo báng hoặc là kinh thế hãi tục, y sợ sau khi Nam Cung Dạ Hiên ngủ no bồi dưỡng tinh thần xong, nửa đêm sẽ đến đánh lén mình, hiện giờ mặc bộ đồ này, tự nhiên là vạn vô nhất thất.

Mông mông lung lung vừa muốn ngủ, chợt thấy đầu giường giống như có một bóng người. Nguyệt Nha Nhi vội vàng mở to mắt, thấy cái bóng bị ánh trăng chiếu trên mặt đất, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ hoàn hảo, không phải quỷ.

Nhưng mà nghĩ qua nghĩ lại, chính là ai lại vô thanh vô tức nhích lại gần mình chứ? Chẳng lẽ là thích khách ban ngày kia. Nghĩ đến đây, sợ tới mức không dám nhìn tới mặt của đối phương, lập tức kêu to Nam Cung Dạ Hiên lại đây hỗ trợ lui địch.

Nhưng không ngờ người nọ đột nhiên ngồi xuống, một tay ôm lấy y kéo vào trong lòng, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Đừng lên tiếng, hẩn đến đây.”

Là thanh âm của Nam Cung Dạ Hiên, Nguyệt Nha Nhi cũng không biết “Hẩn” mà hẩn nói là ai, nghĩ đến hẩn là tên thích khách ban ngày kia, bởi vậy gật gật đầu, ý bảo mình biết, ngay cả thở mạnh cũng không dám

Sát khí bỗng nhiên từ cửa sổ tiến vào, tiếp theo cửa sổ vô thanh vô tức mở ra, một bóng người cao gầy nhảy vào. Xem thân hình đúng là thích khách ban ngày kia.

Thích khách kia trước nhìn trên giường đối diện liếc mắt một cái, gặp trên đó không có người, không khỏi sửng sốt một chút. Sau đó quay đầu nhìn về phía giường bên này, chỉ thấy Nam Cung Dạ Hiên ôm Nguyệt Nha Nhi ngồi ở chỗ kia, đang hướng hẩn mỉm cười.

“Đến rồi? Có muốn ngồi xuống uống chén trà không?” Nam Cung Dạ Hiên đón tiếp thích khách như như một lão bạn hữu.

“Người... Người còn không nhanh chóng rút kiếm, sao lại cùng thằng nhãi này tán gẫu.” Nguyệt Nha Nhi lo lắng nhỏ giọng nói với Nam Cung Dạ Hiên: “Đừng quên người là sát thủ vương gia hàng đầu a, chẳng lẽ đó là trò hù dọa tiểu hài tử sao?”

“Khó được gặp được đối thủ thú vị như thế mà thôi.” Nam Cung Dạ Hiên chẳng hề để ý đích cười cười, một bên vỗ nhẹ phía sau lưng Nguyệt Nha Nhi ý bảo y đừng lo lắng.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ánh mắt sát thủ kia ở trên người hai người bọn họ lướt đến lao đi, đột nhiên, thân hình hẩn chuyển động.

Tim Nguyệt Nha Nhi lập tức vọt tới cổ họng, liền thất tên sát thủ nhanh như một cơn gió... lao thẳng ra cửa sổ.

Lao... lao thẳng ra cửa sổ lao thẳng ra cửa sổ... Nguyệt Nha Nhi nghe được mình trong óc vang lên tiếng dứt đây, bởi vì y thật sự là không có biện pháp chấp nhận việc trước mắt, gia khóa kia... Gia khóa kia một động tác cũng không có, hẩn... Hẩn liền lao ra ngoài cửa sổ.

“Uy... Uy uy, người... Người đừng đi a, người... người tốt xấu gì cũng phải nói cho ta biết, người có nhận sai người hay không? Uy, đại ca...” Nguyệt Nha Nhi đuổi tới cửa sổ, nhìn lại, Nam Cung Dạ Hiên ở trên giường ôm bụng cười, hẩn sợ hãi sát thủ kia ẩn ở chỗ hắc ám rồi lại thỉnh linh cho mình một kiếm, thế thì chết rất oan uổng, bởi vậy lại nhanh chóng lui về.

“Uy, có gì buồn cười?” Nguyệt Nha Nhi nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Nam Cung Dạ Hiên trên giường cười không thể dừng: “Phi, chẳng lẽ người có thể khẳng định gia khóa kia không phải nhận sai người? Người dám cam đoan mắt hẩn không bị bệnh, xem đồ không rõ ràng lắm? Ta chính là người trong sạch, là người tốt, hơn nữa thông minh thông minh, ta trêu ai cũng không trêu hẩn a.”

“Bảo bối nhi, người thật sự rất là đáng yêu.” Nam Cung Dạ Hiên từ trên giường đứng lên, nhẹ nhàng bế ôm Nguyệt Nha Nhi, sau đó xoa đầu của y, cưng chiều chìm đắm nói: “Hảo hảo ngủ một giấc đi, yên tâm, có ta ở đây mà, ai cũng đừng nghĩ thương tổn được bảo bối nhi của ta một sợi lông.”

Lòng Nguyệt Nha Nhi run lên. Ban ngày lúc Nam Cung Dạ Hiên gọi y bảo bối nhi, hẩn chỉ cảm thấy ghê tởm nói không nên lời. Nhưng mà lúc này lại nghe xưng hô này, nghe Nam Cung Dạ Hiên gọi, không biết tại sao, lại bỗng nhiên có một cổ xúc động muốn rơi lệ.

Từ nhỏ đến lớn, không ai coi trọng y. Cha mẹ không cần y, vương gia là chủ tử, đối đãi mình bất quá cũng giống hạ nhân. Nộn Thảo tuy thật đơn thuần thiện lương, nhưng cũng chỉ coi mình như bằng hữu, chưa từng có người đem y đặt nơi đầu tim, cho rằng một bảo bối.

Y một lần nữa quay về trên giường nằm xuống, nhìn Nam Cung Dạ Hiên tựa hồ đã muốn ngủ. Trong lòng yên lặng nói: “Hẩn... Hẩn thật sự đem ta coi như bảo bối sao? Không phải có thể có hoặc không, mà là...”

Mà là không thể thiếu, bảo bối độc nhất vô nhị sao? Không... Không có khả năng, đây bất quá là hấn thuận miệng nói thôi, chỉ sợ trong đời này, hấn không biết đã kêu bao nhiêu nam nhân nữ nhân bằng cái biệt danh này.

Nghĩ đến đây, lại không nhịn được mà cười khở một chút, thầm nghĩ Nguyệt Nha Nhi Nguyệt Nha Nhi, ý chí của người thật sự là rất không kiên định, bất quá một câu nói khinh phiêu phiêu, người liền dao động cảm động, trạng thái này, tương lai làm sao có thể ở cùng gia khóa này dài lâu đây? Quên đi quên đi, người cũng không phải là đối thủ của người ta, vẫn là ba mươi sáu kế tẩu mà thượng sách đi, cho dù có pháp bảo hà y của Nộn Thảo...

Nguyệt Nha Nhi nghĩ đến đây, bỗng nhiên nhảy dựng lên, cúi đầu kinh ngạc nhìn hà y trên người mình. Một bên run rẩy trứ lẩm bẩm: “Không... Không phải nói không thể tới gần sao? Không phải nói sẽ không để cho người khi dễ ta sao? Nhưng... Nhưng vừa mới... Rõ ràng bị ôm cũng ôm, sờ cũng sờ, cắn bản... Cắn bản là không có bất cứ tác dụng gì a.”

Nguyệt Nha Nhi sờ y phục nhưng được trang trí bằng những vì sao này, thật sự là khóc không ra nước mắt, lẩm bẩm nói: “Nộn Thảo a Nộn Thảo, ta biết người dốt nát, nhưng... Nhưng người không thể làm loại chuyện không đáng tin này a, ta... Ta còn trông cậy vào hà y này cứu mạng mà, người... Ông trời của ta a, là ta dốt nát, ta biết rất rõ ràng người chỉ là một con yêu tinh ngu ngốc thôi, ta thế nhưng còn tin tưởng người có thể luyện ra thứ gì đó cao siêu, cái này xong rồi xong rồi.”

Y một bên niệm, một bên cởi y phục kia ra, làm sao cũng cởi không xuống. Sau khi chiến đấu hăng hái một lúc lâu, chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Bảo bối Nguyệt Nha Nhi, sao còn không ngủ? Mau nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay ta thật sự là quá mệt mỏi, chờ khỏe lại, cùng người ngoạn đến hừng đông cũng không có vấn đề gì.”

Nguyệt Nha Nhi sợ tới mức lập tức ngừng tất cả động tác, ngay từ đầu còn tưởng rằng Nam Cung Dạ Hiên là nói mớ, nhưng câu cú có trật tự rõ ràng, cũng không phải nói mê. Y đành phải ngoan ngoãn nằm xuống, quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy mắt nặng trĩu, dần dần vào mộng đẹp.

Cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên đã cảm thấy trên người rét lạnh vô cùng, trong mộng tựa hồ có vô số ác quỷ giương nanh múa vuốt đem y vây quanh. Nguyệt Nha Nhi bị dọa kêu to cứu mạng, hợp lực giãy giụa, đột nhiên thân mình hụng hấn, y chợt tỉnh, mới phát hiện chỉ là một cơn ác mộng.

Lau trên đầu mồ hôi, Nguyệt Nha Nhi ngồi dậy đến, vừa định uống một chén nước uống, lại bị hai bóng người đang giao chiến không tiếng động trong phòng làm kinh ngạc đến rớt cằm.

Cuộc chiến này khi nào bắt đầu, y căn bản một chút cảm giác cũng không có. Nhưng có thể cảm giác được cả phòng đều là sát khí lạnh thấu xương, rõ ràng sát thủ kia căn bản chưa có đến gần người, nhưng y lại cảm thấy được cổ sát khí kia quả thực muốn đem lá gan vốn không lớn của mình phá vỡ.

Cầm quả thật rơi xuống, Nguyệt Nha Nhi ẩn không lên, lại không dám lên tiếng, sợ khiến Nam Cung Dạ Hiên phân tâm. Cũng may hai người triển đấu hồi lâu, sắc trời ngoài cửa sổ dần sáng lên, sát thủ đại gia phát giác lần này lại không thể đắc thủ, cho nên đánh một cái hư chiêu qua, lại nhào khỏi cửa sổ mà ra.

“A... A... A...” Nguyệt Nha Nhi kêu to. Nam Cung Dạ Hiên nghe được thanh âm của y, vội vàng xoay người lại, đi đến bên cạnh y khấn trương nói: “Nguyệt Nha Nhi, người xảy ra chuyện gì? Đừng sợ đừng sợ, có ta đây, người nọ không tổn thương được người, đừng sợ a.”

Hấn vừa nói, vuốt lưng Nguyệt Nha Nhi, trong lòng cũng cuộn lên, bởi vì nghe nói từng có người bởi vì kích thích quá mạnh mà bị dọa điên hoặc dọa ngốc, cũng có người từ nay về sau sẽ không nói nữa.

“A... Ân... Ngô... A...” Nguyệt Nha Nhi không phát ra tiếng được, Nam Cung Dạ Hiên cuối cùng phát giác điều không thích hợp rồi, vội vàng đem đầu Nguyệt Nha Nhi nâng lên, chỉ thấy y chỉ cảm mình liều mạng nhắm mắt, nhìn kỹ lại, nga, nguyên lai là cầm rớt.

Vội vàng giúp Nguyệt Nha Nhi đem cầm đón lại, Nam Cung Dạ Hiên vừa tức giận vừa buồn cười, lắc đầu nói: “Người cũng thật là một nhân tài, lại có thể bị dọa đến rớt cầm, loại chuyện này ta chỉ gặp qua trên

tiểu thuyết, tự mình trải qua vẫn là đầu gặp được mà thôi, người hôm nay thật sự là làm cho ta mở rộng tầm mắt.”

Nguyệt Nha Nhi không có tâm trạng cùng hân cãi lại, vội vàng nói: “Hai người các người đánh bao lâu? Người không hỏi hân tại sao muốn giết ta sao? Ta cảm thấy được hân nhất định là nhận sai người, nhất định như vậy, người có giải thích với hân, ta thật sự chỉ là tiểu tư trong vương phủ, ta không phải đại gian đại ác gì a.”

“Người cảm thấy được hân sẽ cho ta thời gian nói việc nào sao?” Nam Cung Dạ Hiên dở khóc dở cười: “Bảo bối nhi, người cũng theo vương gia nhà các người mười năm đi? Chẳng lẽ không biết lúc cao thủ đối chiêu, tối kỵ là phân thần sao? Lại nói tiếp, võ công của ta nhưng thật ra cao hơn hân, nhưng vì ta đây gần một năm đến bốn ba quá mức, thật sự mệt mỏi tới cực điểm, bằng không người nghĩ rằng ta có thể dễ dàng buông tha người như thế sao?”

Nguyệt Nha Nhi ngây người một chút, cao thấp nhìn Nam Cung Dạ Hiên vài lần, quả nhiên thấy trên mặt hân là tràn đầy vẻ mỏi mệt, trong đôi mắt cũng che kín hồng ti.

Y hoảng sợ, nhỏ giọng nói: “Sao... Sao mệt hại như thế lợi? Người vừa ngủ không phải sao? Lại nói ban ngày ban mặt cũng đừng đưa cặp mắt đỏ như thỏ ra gặp người chứ a.”

Nam Cung Dạ Hiên thở dài, ôm y nói: “Một người võ công cao tới đâu, nhưng chân khí cùng nội lực của hân là có hạn. Lúc trước ta chấp hành nhiệm vụ, vài lần vào chết ra sống. Đến cuối cùng nhiệm vụ cũng hoàn thành về về nước, nội lực cơ hồ đều dùng hết, lúc này ta vốn nên tỉ mỉ tu dưỡng, chỉ cần hai ba ngày, chẳng những nội lực toàn hồi phục, võ công cũng có thể tăng tiến, chính là ta sao có thể an tâm ở trong hoàng cung tu dưỡng, bởi vậy rốt cuộc vẫn không thể nào miễn nổi khổ bốn ba.”

Nguyệt Nha Nhi cảm thấy kỳ quái, nhịn không được hỏi: “Người có chuyện gì lo lắng như vậy a? Thế nào cũng phải liều sống liều chết gấp trở về.”

Nam Cung Dạ Hiên nghiêm túc nhìn y, khoe miệng hân xuất hiện một tia cười khổ, nghĩ nghĩ lắc đầu nói: “Quên đi, dù sao cho dù ta nói ra lý do, người cũng sẽ không tin tưởng.”

Hân nói xong buông Nguyệt Nha Nhi ra, đem thân thể nằm thẳng trên giường, lẩm bẩm nói: “Không cần suy nghĩ, ngày mai ra roi thúc ngựa chạy về vương phủ, ta phân phó nhân tra thân thể của người, đến lúc đó trong phủ cũng có hộ vệ, ta có thể tĩnh tâm tu dưỡng, ta nhất định phải trở nên càng mạnh mới được... Mới được...”

Cuối cùng tiếng nói cũng dần nhỏ lại như đang thì thầm trong mơ. Nguyệt Nha Nhi không dám tin nhìn hân, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng thì thầm: “Không... Không thể nào, chẳng lẽ... Người... Người là vì ta? Vì ta mới... Mới thúc ngực không ngừng gấp gấp trở về sao?”

Hô hấp của Nam Cung Dạ Hiên đã đều đều, cho nên tự nhiên không có biện pháp trả lời vấn đề của Nguyệt Nha Nhi. Y kinh ngạc hồi lâu rồi thất thần, bỗng nhiên dùng sức mà lắc đầu, một bên lẩm bẩm: “Điên rồi, Nguyệt Nha Nhi người quả nhiên là điên rồi, nói trắng ra người chỉ là tên nô tài, hân nếu thích người đến nước này, còn dùng cổ kị người sao? Trực tiếp nhấn người xuống mạnh mẽ làm việc kia, người sao có dư lực để phản kháng chứ?”

Y vừa nói, liền lại nhìn phía Nam Cung Dạ Hiên, tim bỗng dưng đập thật nhanh, thầm nghĩ chẳng lẽ hân chính là bởi vì thích người, cho nên mới sẽ để ý cảm thụ của người, không chịu đối với người dùng sức mạnh sao?

Nhưng loại này ý tưởng, thật sự là rất thiên phương dạ đàm*, cho nên Nguyệt Nha Nhi rất nhanh sẽ đem nó quăng ra sau đầu. Nhìn xem bên ngoài trời đã sáng rồi, nhưng Nam Cung Dạ Hiên thoát nhìn lại ngủ thập phần say mê, do dự một chút, rốt cuộc vẫn là không nhẫn tâm đánh thức hân.

— thiên phương dạ đàm: nói mơ giữa ban ngày.

Nam Cung Dạ Hiên ngủ thẳng đến nửa buổi sáng mới tỉnh lại, bởi vì đột nhiên phát sinh biến cố này, mà võ công thích khách kia cũng không phải tầm thường, tối trọng yếu là, hân không biết còn có thích khách khác đến ám sát không, nếu thật sự có vài thích khách, dọc theo đường đi thay nhau quấy rầy một chút, hân bây giờ đã là nỗ lực hết đà, võ công cao tới đâu cũng không có cách.

Bởi vậy nhanh chóng ra tăng tốc độ chạy về, Nam Cung Dạ Hiên còn thả bỏ câu đưa tin, để ảnh vệ trong vương phủ đến tiếp ứng mình.

Hắn từ trước đến nay luôn tự phụ võ công tuyệt thế, bởi vậy trong vương phủ cho dù có ảnh vệ cùng hộ vệ võ công cao cường, hắn cũng không mang theo, mặc dù đi ra ngoài du ngoạn, cũng đều tự mình dạo chơi danh sơn đại xuyên, ngay cả tiểu tư để hầu hạ cũng không muốn mang theo.

Xe ngựa cùng xa phu này, đều là Hạ Hầu Hiên cho hắn, xa phu kia thực chỉ là một xa phu, nửa điểm võ công cũng không có.

Cũng may là trong lộ trình còn lại, thích khách kia cũng chưa xuất hiện, đại khái cũng là cảm thấy Nam Cung Dạ Hiên thật sự rất khó giải quyết, không dám tùy tiện ám sát.

Nhưng Nam Cung Dạ Hiên lại một chút cũng không dám buông lỏng, biết cao thủ kia khẳng định vẫn tránh ở chỗ tối, tìm kiếm một cơ hội phản kích, chỉ cần mình thả lòng nửa giờ, Nguyệt Nha Nhi nói không chừng sẽ bị đoạt tánh mạng đi. Bởi vậy hắn ngày đêm tỉ mỉ bảo hộ tâm can bảo bối, tuy rằng ăn mặc nghỉ ngơi cũng không tệ, nhưng tinh thần vẫn chưa chân chính được nghỉ ngơi, chân khí cùng nội lực cũng vẫn không được bổ sung đầy đủ.

Mắt thấy sắp đến đất phong của mình, một ngày này, bỗng nhiên có mấy kẻ kỵ khoái mã hàng một hàng trước xe ngựa. Nguyệt Nha Nhi nghe thấy tiếng ngựa hí, vén màn lên nhìn, bỗng sợ tới mức lập tức liền lui vào một góc phía sau Nam Cung Dạ Hiên, nhả mắt nói: " Nam Cung xấu xa, xem ra quả nhiên có rất nhiều sát thủ chạy đến, bọn họ muốn ám sát giữa ban ngày, ô ô ô, mạng của ta thật khổ a, người ta còn biết vì cái gì mà chết, ta ngay cả tại sao ta bị giết cũng không biết..."

"Đừng sợ, nếu muốn giết người, nhất định phải bước qua thi thể của ta." Nam Cung Dạ Hiên ôm Nguyệt Nha Nhi hôn một cái, tiếp theo đứng dậy đi ra xe ngựa, vừa thấy dưới, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, nào có nhiều sát thủ, những người này rõ ràng là hộ vệ của mình.

Nguyệt Nha Nhi ở trong xe nghe được lời của Nam Cung Dạ Hiên, cuối cùng yên lòng. Lập tức lại lo lắng, nhìn về phía xiêm y đẹp đẽ ở trên người mình cỡi xuống không được kia, giận dữ nói: "Đều bị hắn hôn lên, y phục này vẫn không bắt cứ tác dụng gì, xem ra đích thật sẽ không có tác dụng."

Nhớ tới biểu tình kinh diễm Nam Cung Dạ Hiên khi thấy y phục này, cùng với khi biết tác dụng của y phục liền kiêu ngạo cười to, trong lòng Nguyệt Nha Nhi cũng có chút tức, xem ra quả nhiên bị tên khốn kia đoán trúng, y phục này của ngư ngư không biết bảo tồn bao nhiêu năm, đã sớm mất đi hiệu lực.

Lập tức không nói chuyện, một đường khi nhanh khi chậm, cuối cùng hai ngày sau cũng tới vương phủ. Lúc này thân thể Nam Cung Dạ Hiên đã cạn kiệt tới cực hạn, trở lại vương phủ, dàn xếp tốt chuyện Nguyệt Nha Nhi, bái kiến mẫu thân, hắn lập tức đến ôn tuyền phía sau vương phủ.

Nguyệt Nha Nhi muốn thay y phục, đáng tiếc hà y trên người cỡi không được, y phục này mỗi ngày có thể tự biến hóa nhan sắc, không nhìn kỹ tuyệt không biết này chính là một bộ y phục. Nhưng chính là rất đẹp đẽ quý giá, Nguyệt Nha Nhi cảm giác cùng thân phận nô tài của mình rất không xứng đôi. Chính là cũng không có biện pháp.

Cũng may y phục này không dính nhiễm tro bụi, cũng không có tổn hại, hơn nữa mặc ở trên người rất ôn hoà. Nguyệt Nha Nhi cũng kỳ quái vì sao Nộn Thảo không mặc ở trên người, như vậy bớt nhiều việc a, mỗi ngày tỉnh đều phải thay y phục.

Hắn nào biết mỗi yêu tinh đều có một bộ hà y như vậy, nhưng bởi vì không muốn mặc, hơn nữa lần này xuống núi lại là vì tìm kiếm đáp án "Hối thế gian tình là gì", sợ mặc vào loại y phục đẹp đẽ này sẽ bất lợi đến việc tìm đáp án của bọn họ, bởi vậy đều không có lấy ra, Nộn Thảo cũng là bởi vì sợ Nguyệt Nha Nhi bị khi dễ, mới có thể đem hà y cho y.

Ở trong vương phủ vòng vo một ngày, Nguyệt Nha Nhi đã cảm thấy mệt mỏi, nghe nói còn chưa đi hết một phân ba cương phủ, vương phủ này to lớn không phải bàn cãi.

Trở về gian phòng của mình, gian phòng kia ngay tại cách vách Nam Cung Dạ Hiên, bố trí thanh u tĩnh Nhã, bất quá theo cách nói Nam Cung Dạ Hiên là, kỳ thật bất quá chỉ là một căn phòng thừa, ngày sau Nguyệt Nha Nhi tất nhiên là phải dọn đến phòng của hắn, nhưng trước khi cùng giường cộng chẩm, tối

thiếu cũng phải ở trong noãn các

4. Chương 4

Nguyệt Nha Nhi nằm trên tháp, nhớ lại những việc sau khi gặp lại Nam Cung Dạ Hiên, quả thực giống như đang nằm mơ, nhất là tên sát thủ không rõ lai lịch kia, y âm thầm quyết định, lần sau nếu tên sát thủ này còn dám đến, mình nhất định phải bắt được hắn để hỏi rõ ràng, tối thiểu cho dù chết, cũng phải làm quỷ no, nga, không đúng, là quỷ hiểu rõ vì sao mình chết.

Nguyệt Nha Nhi phỉ nhổ mình một tiếng, chợt liền nhớ lại sở dĩ mình làm quỷ cũng muốn làm quỷ no là bởi vì bụng y đang đói.

Nhìn sắc trời, vẫn là nửa buổi chiều, bởi vì lúc giữa chỉ ăn lương khô, hơn nữa y luôn nghĩ một khi mình rơi vào “hố lửa” Vương phủ này, có thể trốn được không thật sự rất khó nói, cho nên không yên lòng, trên cơ bản cũng chưa ăn no, đại khái Nam Cung Dạ Hiên cũng nghĩ buổi tối sẽ cho y ăn một bữa cơm thật thịnh soạn, cho nên cũng không ép y ăn.

Nguyệt Nha Nhi sờ cái bụng đang reo của mình, từ trong phòng đi từ từ ra, lập tức có một tiểu nha hoàn mặt mày thanh tú tiến lên, vén áo thi lễ nói: “Công tử có việc gì sao? Phân phó nô tỳ đi làm là được.”

Nguyệt Nha Nhi nhúc nhích, cảm thấy rất không tự tại, xua tay nói: “Ai, người đừng nói như thế, kỳ thật ta cũng là một tên nô tài, gia cố ý phái ta lại đây hầu hạ hắn, thân phận hai ta cũng như nhau, người tên gì a? Ta gọi là Nguyệt Nha Nhi, về sau chúng ta gọi nhau bằng tên là được.”

“Kia nô tỳ không dám.” Tiểu nha hoàn dẩu miệng cười, nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi, ý trong mắt thực rõ ràng: nói là đến hầu hạ gia, nhưng thân phận chân chính là gì ai không rõ ràng a.

Nguyệt Nha Nhi chịu không nổi loại ánh mắt này, nghĩ thầm không được, loại tình huống này nhất định phải cải thiện một chút, đúng rồi, để Nam Cung Dạ Hiên lệnh bọn họ, không cần gọi ta là công tử, nghe thật sự rất không được tự nhiên, cũng chỉ có hắn mới có thể làm bọn hạ nhân này nghe lời.

Nghĩ đến đây, liền hỏi tiểu nha hoàn kia nói: “vương gia các người ở nơi nào? Ta muốn đi gặp hắn.”

Tiểu nha hoàn cười ha hả nói: “Kia công tử mời đi, bình thường, vương gia chúng ta không phải muốn là gặp được, bất quá công tử tất nhiên bất đồng với người bên ngoài, thái độ vương gia đối đãi công tử, mọi người đều rõ mà.”

Đầu Nguyệt Nha Nhi đầy hắc tuyến, bất quá đây cũng không phải là lúc cùng tiểu nha hoàn cãi chày cãi cối, bởi vậy đành phải nhẫn nại, theo tiểu nha hoàn đi tới một gian nhà lớn trong hoa viên.

“Nam Cung sao lại chạy đến đây?” Nguyệt Nha Nhi nhìn không được lắm bầm lều bầu, bởi vì ở trên đường, Nam Cung Dạ Hiên kêu y gọi mình là Nam Cung, không được kêu vương gia, bằng không liền lập tức đem y ăn luôn, Nguyệt Nha Nhi phát hiện hà y này không có gì tác dụng, trong lòng sợ hãi, cũng chỉ hảo đáp ứng hắn, vốn nghĩ chỉ là tạm thích ứng, không nghĩ tới gọi đến bây giờ thành quen miệng.

Tiểu nha hoàn lại ý vị thâm trường nhìn Nguyệt Nha Nhi một cái, sau đó lại bùng miệng cười: “Công tử quả nhiên là không giống người thường, trừ bỏ Thái phi cùng Hoàng Thượng, ta còn chưa gặp ai gọi thẳng tên vương gia chúng ta.”

“Sao không có? Gia nhà chúng ta cũng gọi hắn là Nam Cung hoặc là Dạ Hiên.” Nguyệt Nha Nhi cố gắng ưỡn ngực phản bác, kỳ thật trong lòng đã muốn hừ muốn chết. Thầm nghĩ không được, ta cũng không thể để tiểu nha hoàn này hầu hạ ta, năng cũng quá tinh, ánh mắt kia tựa như có thể nói, nói chuyện chuyên môn hướng tới chỗ quan trọng mà chính, má ơi, ta không thể đấu lại nàng.

“vương gia ngay tại bên trong, công tử mời vào đi, ta ở bên ngoài hầu hạ.” Tiểu nha hoàn nói xong, bên trong liền có hai nha hoàn đẩy màn ra.

Nguyệt Nha Nhi nhìn nhìn sắc thu trước mắt, thật sự là đẹp đẽ, nhìn nhìn lại hai nha hoàn xinh đẹp kia, vừa nghe thấy từ trong phòng truyền đến mùi thơm ngọt ngào của điểm tâm, nói vậy Nam Cung Dạ Hiên cũng rất biết hưởng thụ, trong căn phòng này uống trà ăn chút điểm tâm xem cảnh thu, không phải tối tiêu dao sao.

Ai ngờ vừa tiến vào, lại phát hiện hoàn toàn không như mình đã nghĩ, căn phòng này tuy rằng to đến thái quá, nhưng mà trừ bỏ mấy cái cửa tổ to để ngắm cảnh cùng vài cái tháp bằng gỗ lim và mười mấy cái bàn, thì ở giữa là một cái ao đang tỏa nhiệt khí, bên cạnh ao có mấy cái ghế nhỏ, đều có hình dáng của đá, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng chính là mấy cái đó thực sự là đá.

“Người... Người tại sao ở đây tắm lâu thế a?” Nguyệt Nha Nhi kinh hô, lúc này y mới nhìn thấy Nam Cung Dạ Hiên đang ngâm mình trong cái ao bụi kia, lúc này chỉ nghe hắn nói là đi tẩy phong trần đầy người, nhưng lại không biết hắn ở đây ngâm ôn tuyền.

Nam Cung Dạ Hiên vẫn ngâm mình trong ao như cũ, hai mắt nhắm nghiền, nghe thấy giọng Nguyệt Nha Nhi, liền mỉm cười nói: “Bảo bối nhi đến đây? Không bằng người cũng vào ao ngâm đi, thực thoải mái mà, đúng rồi, y phục kia của người có thể cởi ra hay không a?”

Nguyệt Nha Nhi nghe vậy, liền nắm hà y trên người mình thật chặt, kỳ thật y phục này lúc tắm có thể cởi ra, y đã biết từ lâu. Bất quá y đương nhiên không ngốc mà tự chui đầu vô lưới, xuống ôn tuyền ngâm mình cùng một con sói à, nói không chừng ngâm qua ngâm lại, con sói kia sẽ thừa dịp mình đang trơn tướt mà nhào tới ngâm.

“Yên tâm đi bảo nhi mà, trước kia đối với bọn hoa khôi tài tử, ta cũng không đi bắt buộc, hưởng chi là người, nếu không phải lưỡng tình tương duyệt, ta sẽ không bức bách người, dù sao đó cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.” Nam Cung Dạ Hiên trầm thanh nói, thanh âm của hắn lúc này tràn ngập từ tính, phá lệ dễ nghe.

Nguyệt Nha Nhi do dự, y chưa từng ngâm ôn tuyền nha, nghe nói ngâm mình trong đó đặc biệt thoải mái. Ngẩng đầu nhìn nóc nhà cao cao rồi nghĩ nghĩ, Hoàng Thượng là nhất ngôn cửu đỉnh, tên kia là vương gia là, cho dù một lời không thể cửu đỉnh, tối thiểu cũng có thể trên tám đỉnh, còn không thì cũng phải sáu bảy đỉnh đi? Phân lượng kia cũng đủ nặng, hưởng chi nơi này nhiều nha hoàn như thế, hắn cũng không thể trước mặt hạ nhận cường ngạnh mình đi.

Nghĩ như thế, cổ khát vọng trong lòng kia liền trở nên bức thiết, lúc này hà y trên người bỗng nhiên biến mất, cũng không biết nó bay tới nơi nào, nhưng Nguyệt Nha Nhi biết, chỉ cần mình ra khỏi ao, nó lập tức sẽ lại trở về bên người.

Tới giờ phút này rồi, cũng không cần do dự, liền vui vẻ nhảy xuống trong nước, nhưng không dám bơi tới bên người Nam Cung Dạ Hiên, mà chỗ để điểm tâm bên mấy khối đá kia mà đi, nghĩ thầm ta không ăn, ta chỉ nhìn xem thôi.

“Đói bụng phải không? Vậy người tùy tiện ăn đi, buổi tối cho người ăn thêm.”

Đang đối diện điểm tâm chảy nước miếng, chợt nghe thanh âm của Nam Cung Dạ Hiên vang lên. Nguyệt Nha Nhi hoảng sợ, vội vàng xoay người, đã thấy Nam Cung Dạ Hiên đang ngồi trước y.

“Người... Người làm sao biết?” Cả khuôn mặt Nguyệt Nha Nhi đều đỏ lửng, vì che dấu chột dạ, giọng cũng cao một ít: “Người... Người rõ ràng đang nhắm mắt.”

“Ta là nhắm mắt, nhưng ta còn có hai lỗ tai a.” Nam Cung Dạ Hiên dở khóc dở cười: “Nguyệt Nha Nhi, mắt xem lục lộ tai nghe bát phương, đây là công phu trụ cột mà mỗi người học võ đều có a, hưởng chi, ta còn có thể miễn cưỡng xem như một cao thủ.”

“Sát thủ vương gia không cần quá khiêm tốn, gì miễn cưỡng a, khắp thiên hạ người nhân võ công đứng thứ hai, có người dám nhận đứng thứ nhất sao?” Nguyệt Nha Nhi bĩu môi, cố ý dùng khẩu khí châm chọc nâng béc Nam Cung Dạ Hiên.

“À, người có võ công cao hơn ta tất nhiên là có. Nhưng trong các vương gia võ công của ta tuyệt đối là thứ nhất. Trong sát thủ, thân phận vương gia của ta cũng là tuyệt vô cận hữu, cho dù là Hưởng Thiên Nhai của sát thủ cốc, về điểm này cũng kém ta.”

Nam Cung Dạ Hiên kiêu ngạo ưỡn thẳng ngực, cái bộ dáng ngạo ngã duy tôn kia khiến Nguyệt Nha Nhi nhin không được cười ra tiếng.

Ăn hai khối điểm tâm, quả nhiên là vào miệng liền tan, hương vị ngọt ngào nhuyễn nhu vô cùng. Nguyệt Nha Nhi không khỏi tán thưởng tay nghề đầu bếp trong vương phủ này thật cao minh.

Kỳ thật đầu bếp của Nghiễm Trạch vương phủ cũng là không tồi. Nhưng từ khi có Nộn Thảo, nhóm đầu bếp trong vương phủ liền kiên quyết đem mấy món ăn linh tinh của các quốc gia làm một lượt. Nhưng mặc kệ bọn họ làm gì, làm tốt bao nhiêu, ở trong mắt đương gia chủ mẫu đều không bằng một rổ củ khô tươi mới.

Lại ăn hai khối điểm tâm, phát hiện Nam Cung Dạ Hiên không nói lời nào. Nguyệt Nha Nhi thật nhin không được, mặc kệ nhói như thế nào, ăn người miệng ngắn*, cho nên sứ mệnh lung lay không khí này, tự nhiên liền dừng ở trên người mình.

— ăn người miệng ngắn: những việc khó nhọc đều vào tay kẻ yếu.

“Người liền mệt như vậy a, đều ngấm đã nửa ngày, còn ngấm nữa, da sẽ thành da cá.”

“Cá da không phải tốt lắm sao? Hương vị rất thơm a.” Nam Cung Dạ Hiên mỉm cười, cảm giác hơn mười một tháng vượt mọi khó khăn gian khổ, vào giờ khắc này đều chiếm được bồi thường hoàn mỹ nhất.

Tại nơi ôn tuyền thoải mái, không khí lại yên tĩnh, xa xa nghe bọn nha hoàn khe khẽ nói nhỏ lẫn nhau, trộn lẫn những tiếng phổng đoảng như “Tên kia chính là vương phi tương lai của vương phủ” linh tinh thật khiến lòng người vui vẻ. Còn có tiểu mỹ nhân âu yếm ngay tại trong ao này, ôn nhu nói với mình như thế, tuy rằng tiếng nuốt nước miếng càng nhiều hơn, nhưng bất kể như thế nào, đây đều là những hưởng lạc tốt đẹp.

“Nôn...” Nguyệt Nha Nhi nôn khan một tiếng, tức giận nói: “Gia khóa này, đừng nói chuyện ghê tởm thế được không? Ta thích ăn da cá nhất đó.”

“Vậy sao?” Nam Cung Dạ Hiên suy nghĩ một chút, bỗng nhiên giương giọng gọi một nha hoàn ở trên bờ nói: “Tú Hồng, đi phòng bếp, kêu đầu bếp dọn một con cá mã giao lớn, sau khi lột da xong, buổi tối cho Nguyệt Nha Nhi ăn.”

Có người đáp ứng. Nguyệt Nha Nhi ngơ ngác nhìn hai cái nha hoàn lui ra khỏi phòng, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lắp bắp nói: “Nam Cung, ta... Ta chỉ là thuận miệng nói nói, người... Người không cần tưởng thật, vả lại... vả lại...”

“Ta biết, đây không phải là vui đùa, cho dù là nói giỡn hay nói thiệt, người nói thích ăn da cá, liền nhất định là thích.” Nam Cung Dạ Hiên vẫn đang khe khẽ cười, ngữ khí ôn nhu tựa hồ có thể nổi trên mặt nước đến.

“Chính là... Chính là người cũng không cần phải đi dọn một con cá mã giao lớn cho ta a.” Trong lòng như có một thứ gì đó chuyển động kịch liệt, Nguyệt Nha Nhi kiệt lực muốn cho nó bình tĩnh lại.

“Dọn một con mã giao có là gì? Chỉ cần người thích, đem ta dọn ta đều không hề oán hận.” Nam Cung Dạ Hiên ha ha cười: “Đứa ngốc, ta không dọn cá cho người, chẳng lẽ đi dọn cho Nộn Thảo sao? Đó là việc ta đường ca mới có thể làm đi.”

“Chính là... Chính là... Quên đi, Nam Cung, ta... Ta cảm thấy người gần đây có chút thay đổi, trở nên không giống như là người trước kia, trước kia người luôn nói muốn ăn ta ăn luôn ta, còn luôn cười xấu xa nhìn ta, ta vừa thấy người trong lòng liền sợ hãi, vì sao bây giờ... người lại rất ôn nhu chứ?”

Nguyệt Nha Nhi xoay sang khe đá, không chịu thừa nhận trong lòng mình đang dâng trào cảm động mãnh liệt. Vì bình tĩnh tâm tình, y cố ý nói vòng vo.

“Đốt nát, lúc người ta đánh cá câu cá, nếu dùng ruồi bọ làm mồi câu, con cá sẽ không chịu mắc câu, hẳn tự nhiên sẽ thay bằng thịt gà giun để chờ nó.”

Nam Cung Dạ Hiên cười khê, khiến rằng Nguyệt Nha Nhi đều ngửa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Uy, gia khóa đáng giận này, tình cảm của người là đem việc chinh phục ta trở thành trò câu cá đúng không? Phi, người cứ làm đi, ta sẽ cho người như nguyện mới là lạ.”

“Ha ha ha... Nguyệt Nha Nhi, người rất đáng yêu.” Nam Cung Dạ Hiên nhin không được cười to: “Làm sao đây? Ta thật muốn đem người đến bên cạnh ta.”

“Người muốn ta đi ta phải đi a? Ta còn không ngu ngốc đến nỗi tự chui đầu vô lưới.” Nguyệt Nha Nhi bĩu môi, lấy một khối điểm tâm đưa đến miệng.

Nam Cung Dạ Hiên giận dữ nói: “Người dù muốn tới đây, ta hiện tại cũng không dám cho người đến, tuy rằng đang cùng người nói chuyện, nhưng ta đang điều tức vận khí, nếu người lại đây, ta sẽ rối loạn tâm thần, không tẩu hỏa nhập ma không được.”

Con mắt Nguyệt Nha Nhi xoay tròn một vòng, cố ý cười xấu xa nói: “Tẩu hỏa nhập ma? Hắc hắc, ta thật rất muốn ném thử một chút a, tẩu hỏa nhập ma sẽ có hậu quả gì đây? Là biến người thành kẻ điên? Hay là từ nay về sau tê liệt? Hay là lăn đùng ra chết, không bao giờ có thể đánh chủ ý đến ta nữa?”

“Ân, trên cơ bản, vài loại tình huống người nói đều có thể phát sinh.” Nam Cung Dạ Hiên nghiêm trang nói, Nguyệt Nha Nhi định hù dọa hần, lập tức liền phịch vài cái, làm bộ muốn đi tới chỗ hần.

“Bất quá mà...” Nam Cung Dạ Hiên khí định thần nhân như trước: “Mặc kệ ta xảy ra chuyện gì, kết quả của người cũng chỉ có một, chính là bị bọn nha hoàn của ta bắt, sau đó giao cho Đại Lý Tự ở kinh thành, định tội mưu hại vương gia, ngự bút phê lăng trì chi hình...”

Không đợi hần nói xong, Nguyệt Nha Nhi liền gọi to: “Tốt lắm tốt lắm, người... Người không cần nói nữa, ta... Ta liền ngoan ngoãn ở trong này tiêu diệt điểm tâm còn không được sao? Hừ, cho dù là người muốn ta qua đó, ta cũng tuyệt đối không qua.”

Lúc này đây chẳng những Nam Cung Dạ Hiên, mà ngay cả bọn nha hoàn cách đó không xa này cũng cười lên. Mặt Nguyệt Nha Nhi đỏ bừng, đem đầu vùi vào trong khuỷu tay, nghĩ thầm xong đời, tên chết tiệt này thật biết dọa người, thế nhưng quên trên bờ còn có nhiều nha hoàn, đều do tử biến thái vương gia này, lúc tắm rửa còn kêu nhiều nữ hài tử đến thế đến nhìn hần.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Nguyệt Nha Nhi là một người một trời sinh không chịu yên miệng, lập tức chịu không nổi, mắt thấy mất món điểm tâm kia sắp bị mình ăn sạch, y càng chột dạ, tìm cớ nói: “Nam Cung, người... Người còn chưa mở mắt ra a? Không phải hai ngày nay quá mệt mỏi, mắt bị hư chứ? Hai ngày trước mắt người còn đỏ hơn cả con thỏ.”

Y nói tới đây, thật sự cảm thấy có chút lo lắng, liền hợp lực hướng trong chỗ sương mù nhìn lại, muốn nhìn mắt Nam Cung Dạ Hiên một chút xem rốt cuộc có bị gì không.

“Không có việc gì đâu, ta chỉ là không mở mắt mà thôi, có người cỡ sạch bách trước mặt, ta mà mở mắt, kia...không phải tự tìm đường chết sao?”

Trán Nguyệt Nha Nhi rớt một loạt hắc tuyến, cắn răng nói: “Nga, ta còn không biết ta có lực sát thương lớn như thế, lần sau quốc gia chúng ta có đánh giặc, ta có nên lột đồ đứng giữa trận tuyến, để tướng lãnh đối phương có thể thất khiếu chảy máu tẩu hỏa nhập ma không?”

Nam Cung Dạ Hiên ha ha cười nói: “Đừng nói người đối với người khác không có lực sát thương lớn như thế, cho dù là có, dù bất cứ giá nào, ta cũng không cho phép. Tốt lắm, ăn ít điểm tâm thôi, buổi tối còn phải ăn cơm mà, đừng cố ăn.”

“Hừ, ai cần người cho hay không a.” Nguyệt Nha Nhi bĩu môi, mặt cũng không không chịu thua kém đỏ lên, nhìn Nam Cung Dạ Hiên hiện tại, thật sự là càng xem càng suốt, càng cùng hần nói chuyện, tìm liền đập càng lợi hại, có che dấu cỡ nào cũng không thể, nhất là khi đối phương nói lời như thế.

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Nha Nhi ở trong ôn tuyền ngấm đến buồn ngủ, cuối cùng mấy khối điểm tâm kia rốt cuộc cũng không đào thoát độc khẩu của y, toàn bộ bị nuốt vào trong bụng.

Thân mình đều ngấm mình ở trong ôn tuyền, đầu gối lên trên núi đá, chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng thoải mái, nhưng khi mông mông lung lung muốn ngủ say, chợt nghe giọng Nam Cung Dạ Hiên ở bên tai vang lên: “Tốt lắm, người cũng ngấm rất thư thái đi? Nhanh thế đã ngủ, thật là.”

Nguyệt Nha Nhi mở mắt ra, chỉ thấy Nam Cung Dạ Hiên mặc y phục màu ngân phủ áo choàng màu lam, đang ngồi xổm trên núi đá nhìn mình mỉm cười.

Y lần này hoàn toàn tỉnh táo lại, rít gào nói: “Người... Người người người... Người sao lại mặc quần áo vào trước, ta... Ta còn ở trần mà.”

Vừa dứt lời, liền lau nước ẩm trên người, trong phút chốc, kiện hà y kia lại trở về trên người, mà khi y từ trong nước đi ra, trên quần áo kia ngay cả một giọt bọt nước cũng không có.

“Đích xác có chút chỗ thần kỳ.” Nam Cung Dạ Hiên cười nhìn kiện y phục kia, lại nhìn Nguyệt Nha Nhi đang ngồi dưới gốc núi, ôn nhu nói: “Ta giúp ngươi lâu khô tóc một chút, sau đó phải đi ăn cơm.”

Nguyệt Nha Nhi cảm thấy được có chút không tự nhiên, nhưng khi Nam Cung Dạ Hiên dùng khăn lông lớn giúp y sát tóc, y lại mâu thuẫn nghĩ muốn hưởng thụ loại cảm giác được người sủng ái che chở này. Y ở trong lòng tự nói với mình một lần, chỉ một phút này thôi, hãy cho y hưởng thụ chút cảm giác được yêu, chẳng sợ loại yêu thích này của Nam Cung Dạ Hiên căn bản không duy trì được vài ngày.

“Sơn thạch này thật ẩm, thật thần kỳ, cũng là tác dụng ôn tuyền đích?” Trong phòng đã không còn nha hoàn, không khí vừa ẩm áp, lại tràn ngập ẩm muội nói không nên lời, Nguyệt Nha Nhi có chút khẩn trương, đành phải tìm một chút chuyện để nói.

“Đây không phải là sơn thạch, là một khối noãn ngọc rất rất lớn.” Nam Cung Dạ Hiên cười giải thích: “Ở trong đất phong của ta, vừa mới có hai tòa quặng ngọc thật lớn lại vô cùng tốt, thứ này chính là lấy từ chỗ đó.”

Nguyệt Nha Nhi bưng tỉnh đại ngộ, nghĩ thầm trách không được sát thủ vương gia cũng không có sản nghiệp của chính mình giống các vương gia khác, nhưng lại phú khả địch quốc như các vương gia còn lại, nguyên lai là bởi vì hai tòa quặng ngọc này, đích xác, hoàng kim có giá ngọc vô giá, loại noãn ngọc này, chẳng sợ một khối to bằng bàn tay, xuất ra cũng là vô giá, hẳn thế nhưng dùng noãn ngọc lớn như thế làm trang sức, ăn, nếu tương lai có đào tẩu, thuận tay cắt bớt một khối mang đi...

Nguyệt Nha Nhi càng nghĩ, đã cảm thấy nước miếng có chút không được khống chế. Chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Tốt lắm, đi, ăn cơm đi thôi, thật là, sao đến nước miếng đều chảy ra? Đã đói thành như vậy sao? Người đã ăn hai chén đĩa điểm tâm a.”

Nguyệt Nha Nhi cũng ngại nói cho hẳn biết nước miếng là bởi vì noãn ngọc mới chảy, thế là bị Nam Cung Dạ Hiên khiên đôi tay nhỏ bé lùi đi, vừa đi một bên còn lưu luyến quay đầu lại nhìn núi noãn ngọc kia, hơn nữa thuận miệng hỏi thăm thủ vệ ở phòng này, tỷ như buổi tối có thị vệ tuần tra không, cửa phòng này có khóa không v.v....

Nam Cung Dạ Hiên ban đầu có chút kinh ngạc, sau lại thật sự nhện không được tò mò, thuận miệng hỏi: “Người hỏi cái này làm gì chứ?”

Nguyệt Nha Nhi mới vừa nghe Nam Cung Dạ Hiên nói phòng này vừa không khóa lại cũng không phai người thủ vệ, đúng lúc nội tâm đang nở hoa từng đóa, nghe hỏi như thế không chút nghĩ ngợi liền thốt lên nói: “Thâu ngọc a, noãn ngọc tốt như thế, lấy một khối cũng đủ ta sống cả đời, tương lai lúc đào tẩu ...”

Chưa kịp nói hết nguyên câu, Y đã hồi thân trở lại, trong lúc nhất thời, nhìn vẻ mặt cuo27i mà không cười của Nam Cung Dạ Hiên, Nguyệt Nha Nhi hận không thể thu nhỏ mình lại bỏ trốn vào ổ kiến trong vườn.

5. Chương 5

Cũng may Nam Cung Dạ Hiên cũng không cùng y so đo, hai người đi vào trong đại sảnh, chỉ thấy một căn phòng to hoa lệ đã đứng đầy người, nghĩ một phụ nhân ung dung đẹp đẽ quý giá ngồi ở trong đó, Nguyệt Nha Nhi biết vị chính là thái phi của vương phủ, vội vàng tiến lên quỳ lạy tham kiến.

Khi ánh mắt phụ nhân nhìn đến y phục trên người Nguyệt Nha Nhi, lại phóng xạ ra hào quang rạng rỡ, bất quá rất nhanh liền thu liễm, sau đó mặt không chút cảm xúc kêu Nguyệt Nha Nhi đứng lên. Tiếp theo

đối với bọn nha hoàn nói một tiếng “Ăn cơm đi”, sau đó các loại sơn trâm hải vị liền được bưng lên như nước chảy.

Nguyệt Nha Nhi lặng lẽ đứng ở phía sau Nam Cung Dạ Hiên. Đối mặt với vương phi, y cảm thấy có một loại áp lực vô hình, tuy rằng hành động Nam Cung Dạ Hiên đã biểu đạt thân phận của mình, còn kém chút tuyên bố “Nguyệt Nha Nhi nhất định là người của ta”, nhưng y là nô tài, rất rõ ràng địa vị chân chính của mình.

“Nguyệt Nha Nhi, người đứng ở đó làm gì chứ?” Nam Cung Dạ Hiên kéo ống tay áo của y, để y ngồi xuống.

Nguyệt Nha Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hắn, dùng hình môi nói: “Tổ tông, người tha ta đi, nương người ở phía đối diện nhìn kia, cho dù ta ngồi xuống, làm sao nuốt trôi cơm?”

Nam Cung Dạ Hiên lại kéo y hai cái, thấy y tựa hồ là quyết tâm không chịu làm, liền khụ một tiếng nói: “Nương, ta có chuyện muốn nói với người, Nguyệt Nha Nhi là do ta đòi ở chỗ đường ta, ta tính toán qua hôm nay sẽ đem y thu phòng*, sau đó chọn tốt ngày...”

_thu phòng: hình như trước khi báỉ đường mà ở chung gọi là thu phòng thì phải. Khi xem phim cổ trang ta cũng nghe thu phòng nhị, phòng ba nghĩ là cười thiếp (ko báỉ đường).

Không đợi nói xong, chợt nghe “Bùm” một tiếng, nhìn lại, Nguyệt Nha Nhi đã muốn ngồi ở bên cạnh hắn, biểu tình trên mặt nói là cười, còn không bằng nói là đang khóc.

Y liều mạng cười cười muốn cùng vương phi giải thích, chỉ tiếc hiệu quả hoàn toàn ngược lại, vương phi chán ghét nhìn y một cái, liền khụ hai tiếng quay đầu đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Ăn cơm trước đi, có gìệc ì, qua hai ngày nữa nói sau.”

Ăn một bữa cơm mà long run sợ không thôi, Nam Cung Dạ Hiên thì không ngừng gấp vào chén Nguyệt Nha Nhi những thức ăn ngon, đương nhiên, hắn cũng không quên đem da của con cá mã giao nào đó bóc hết, để vào trong chén Nguyệt Nha Nhi cho y ăn.

Cá da quả thật rất thơm, đáng tiếc Nguyệt Nha Nhi không thấy được vị đó. Thật vất vả ăn xong bữa cơm đáng sợ này, cũng may vương phi cũng không làm khó y, chỉ cùng Nam Cung Dạ Hiên nói chút nói, lại dẫn y hảo hảo nghỉ ngơi, gia tăng thời gian vận khí điều tức khôi phục công lực, sau đó liền ly khai.

Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi cùng nhau trở lại phòng, Nguyệt Nha Nhi liền năn nỉ hắn buông tha mình, tối thiểu ở trước mặt vương phi không cần lỗ mãng như vậy, y bị đuổi ra thì không sao, chỉ sợ vương phi hận hắn câu dẫn vương gia, ở trước ngực y treo lên bài tử “Công hồ ly tinh” dạo phố thị chúng sau, sau đó bị loạn côn đánh, vậy y thực sự phải hủy dung mới có thể sống tiếp trên dân gian.

Nam Cung Dạ Hiên liền cười to, nói người yên tâm đi, vương phủ của ta ta làm chủ, không thấy mẹ ta sắc mặt khó coi như vậy, cũng chưa nói gì sao?

Nguyệt Nha Nhi biết nói hắn cũng nghe lọt, gia hỏa này hao tâm hao lực đem mình cướp về thì bên người chủ nhân và Nộn Thảo, không ăn được y có thể bỏ qua sao? Cho nên tính tới tình lui, bảo đảm nhất bây giờ vẫn là đào tẩu. Hiện tại cũng không cần nhiều lời, đợi đến lúc Nam Cung Dạ Hiên có phòng bị, sẽ không thể chạy thoát.

Lập tức Nam Cung Dạ Hiên đem đại nha hoàn Phương Bình cùng Cẩm Ngọc bên người đều đuổi ra gian ngoài ngủ, chính hắn ngủ ở phòng giữa, đại nha hoàn Thu Hương ngủ ở đối diện giường hầu hạ, Nguyệt Nha Nhi ngủ trên huân lung.

Lúc Thu Hương đóng cửa rời khỏi, Nam Cung Dạ Hiên liền đối với Nguyệt Nha Nhi nói: “Ta đã phân phó người đi tra thân thể của người, không biết khi nào có thể điều tra ra. Sát thủ kia thập phần bất phàm, tuy rằng người có chút ngơ ngác, nhưng võ công đích xác hết sức lợi hại, mấy ngày nay hắn cũng chưa xuất hiện, ta hoài nghi hắn đang đợi giúp đỡ, hoặc đang âm thầm quan sát địa hình vương phủ, để ngày sau ám sát, mấy ngày nay người liền đi theo bên cạnh ta, cẩn thận là trên hết.”

Nguyệt Nha Nhi nhìn nhìn hắn, do dự nói: “Chính thân thể của người vẫn chưa phục hồi như cũ mà, nếu tên sát thủ kia lại đến, sao phó được? Ý ta nói, người vẫn là tránh xa nhân vật nguy hiểm như ta một ít đi.”

“Xa một ít? Hảo tiện cho người chạy trốn phải không?”

Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh một tiếng: “Người đừng cho là bản thân mình trong sạch, đến lúc đó nói rõ với tên sát thủ kia thì sẽ không có sao. Nói cho người biết, đừng nói lai lịch của người bây giờ còn không chưa rõ ràng, cho dù rõ ràng, người cho là tên sát thủ kia còn có thể cho người cơ hội chứng minh mình trong sạch sao? Cũng không phải là từng cái sát thủ đều có đạo đức nghề nghiệp như ta, bọn họ đều là tà rằng giết lầm cũng không bỏ sót.”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ thầm người còn có đạo đức nghề nghiệp? Người không phải ai đắc tội người liền giết ai sao? Bất quá lời này đương nhiên không dám nói ra, liền nói vài câu cho có lệ, trong lòng liền cân nhắc con đường mai sau của mình, chỉ chốc lát sau liền ngủ say.

Hai ngày còn lại, cũng không có chuyện gì phát sinh, sắc mặt Nam Cung Dạ Hiên cuối cùng cũng khôi phục hồng nhuận, thân thể hẳn hoàn toàn phục hồi như cũ.

Sát thủ cũng không có tái xuất hiện, làm cho Nguyệt Nha Nhi có một loại cảm giác thực mâu thuẫn.

Cùng lúc ý chắc chắn cho rằng sát thủ đại ca kia đã nhận sai người, hiện tại cuối cùng sửa chữa sai lầm của mình, phát hiện chánh chủ rồi, cho nên mình đã muốn không còn nguy hiểm.

Về phương diện khác, trong lòng ý như có sợi dây càng bó càng chặt, sợ hãi chân tướng giống như lời Nam Cung Dạ Hiên, sát thủ kia là đang tìm kiếm cơ hội, nếu thật sự là như vậy, ngủ đông nhiều ngày như vậy, sau này có ám sát, liền nhất định là lỗi đình vạn quân, một kích không thể quay về.

Trong vương phủ đề phòng cũng không nghiêm ngặt, hai ngày này Nguyệt Nha Nhi dò xét vô số cơ hội đào tẩu, đều bởi vì kia sát thủ kia mà có chút kiêng kỵ nên từ bỏ.

Ngày hôm đó mới vừa tỉnh sau giấc ngủ trưa, chợt thấy một nha hoàn tiến vào nói: “vương phi nói, mời người đến chỗ nàng một chuyện.”

Tâm Nguyệt Nha Nhi lập tức liền nhảy lên, lắp bắp nói: “vương... vương phi kêu ta qua... Qua làm gì chứ? Tỷ tỷ biết không?”

Nha hoàn kia cười nói: “Ta làm sao biết được? Bất quá vương phi là một người rất tốt, mặc dù có lúc làm cho người ta có chút... Khụ khụ... Đau đầu, bất quá... Nàng thật sự là một người rất tốt, cho nên người không cần sợ, có lẽ nàng gọi người đi, chính là muốn thương lượng ngày thành thân của người cùng vương gia mà thôi.”

Nguyệt Nha Nhi nhìn nha hoàn kia cắn chặt răng, buồn bực nói: “Tỷ tỷ sao có thể đem việc này ra mà nói giỡn? Ta từ trước đến nay vương phủ, trong lòng liền run sợ, chỉ cầu vương phi không đem tội danh mị loạn hoặc thượng treo trên đầu ta là tốt rồi, người còn nói như vậy, rõ ràng là trêu ta.”

Nha hoàn kia cũng không biện bạch, chỉ thúc giục Nguyệt Nha Nhi thay quần áo.

Nguyên lai nha hoàn này là đại nha hoàn bên người vương phi, loại việc này căn bản không cần nàng đi làm, chính là nàng sớm nghe nói vương gia lần này mang về một người thập phần kỳ lạ, diện mạo đơn giản thanh tú mà thôi, lại làm cho vương gia vô cùng để bụng.

Cái này cũng chưa tính, hơn nữa còn không hề kiêu căng, không chịu để cho bọn hạ nhân kính xưng với ý, không muốn cùng ngồi cùng ăn, cử chỉ hành vi cùng vương phi hơi có chút tương tự, nàng bởi vì hai ngày trước ốm đau ở trên giường, nên không thấy được Nguyệt Nha Nhi, bởi vậy hôm nay cố ý mượn lý do này đến đây xem, vừa thấy, quả thế, cho nên trong lòng không khỏi liền đối với nam hài này hơn vài phần yêu thích.

Ngay sau đó Nguyệt Nha Nhi bắt đầu đi, chỉ phải theo nha hoàn kia đi vào An Hương điện hậu viện của vương phi.

Chỉ thấy trong một căn phòng to, lại im ắng lặng ngắt như tờ, bọn nha hoàn đều đứng trang nghiêm hai bên, trung gian có một bức rèm che, vương phi liền ngồi ngay ngắn bên trong bức rèm che.

Nguyệt Nha Nhi nhìn thấy cảnh như vậy liền cảm thấy có gì không đúng, vội vàng xuống khỏi đầu vài cái với vương phi, một bên ở trong lòng âm thầm nói thầm nói: không phải đâu? Vương phi này nghe nói đứa con hôm nay đi ra ngoài, cho nên muốn sẽ đối với ta hạ thủ sao?

Vừa định tiến về phía trước, chợt nghe vương phi trong bức rèm che từ từ nói: “Ta biết, ngươi là Dạ Hiên từ nhà Thuận Phong ép buộc cướp về, chuyện vốn không liên quan tới ngươi, chính là chuyện nam phi này, luôn có chút hồ nháo. Nếu không có ta, để Dạ Hiên nháo lên trời cũng không ai trông nom, cố tình hiện giờ ta còn ở trong này, cho nên không có thể chứa ngươi, ngươi... Hiểu được ý của ta không?”

Mồ hôi lạnh trên đầu Nguyệt Nha Nhi trượt xuống, khóe mắt trộm ngấm nha hoàn dẫn y tới kia, tâm nói vương phi thể này mà các người kêu là “Người tốt?” Thế vì sao ta nghe nàng nói sao lại cảm thấy thật ngoan độc chứ?

Sau đó cũng không dám chậm trễ, vội vàng dập đầu nói: “Vương phi nương nương nói rất đúng, nô tài chưa bao giờ nghĩ tới tước cao tới vương gia, chỉ sợ mình bán vương gia, cho nên đến nay vẫn chưa dám gần thân vương gia, vương phi nhìn rõ mọi việc, còn cầu vương phi thương nô tài, đem nô tài đuổi về đến Nhiễm Trạch vương phủ đi.”

“Đây không phải là kế sách trị tận gốc, đưa ngươi về chỗ Thuận Phong, Dạ Hiên cũng có thể lại quay về đó.” vương phi cầm lấy một ly trà, nhẹ nhàng uống một hơi lại buông.

Nguyệt Nha Nhi lại đổ mồ hôi lạnh nhanh hơn, nghĩ thầm mẹ nó, này không phải trị tận gốc, chẳng lẽ muốn giết chết ta?

Đích xác, xong hết mọi chuyện, chỉ có ta chết, Nam Cung Dạ Hiên mới có thể chặt đứt ý niệm trong đầu, má ơi, tên khốn Nam Cung Dạ Hiên, người rốt cuộc đang ở nơi nào a? Còn nói gì phải bảo vệ ta, hiện tại ta không bị sát thủ kia ám sát chết, cũng bị người nương giết sống a.

Một bên đang suy nghĩ, lại nghe vương phi lại nói: “Như vậy đi, Bồn cung cho ngươi mấy lượng bạc, ngay lúc canh ba tối nay đi đi, đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, ngươi cảm thấy được biện pháp này của bản cung như thế nào?”

Nguyệt Nha Nhi mừng rỡ dập đầu nói: “Vương phi anh minh, nô tài đi, bạc cũng không nhọc đến vương phi lo lắng, dù sao mấy lượng bạc cũng giải quyết không được chuyện gì.”

Y thầm nghĩ việc này thật vui như lên trời a, chẳng qua vương phi này thật keo kiệt, mới cho mấy lượng bạc, người tối thiểu cũng phải cho ta một trăm lượng mới đạt đến một trình độ nào đó đi? Nam Cung Dạ Hiên này là đại kim quy, không, là đại kim long, chính là mấy lượng bạc của người ngay cả một mảnh móng tay của hắn cũng mua không được.”

Bất quá có thể rời đi chính là chuyện tốt, mấy chuyện như thế cũng không cần lo nhiều. Tiếp theo vương phi lại cùng y thương lượng một chút chi tiết chạy trốn, hơn nữa nó sẽ giúp y cuốn lấy Nam Cung Dạ Hiên, để y có thể thuận lợi bỏ chạy, thượng nghị đến hết buổi trưa, hai người đều cảm thấy đã không còn một kẻ hở.

Nguyệt Nha Nhi liền cáo lui trở về tự chuẩn bị. Bữa cơm chiều sau đó cũng ăn có chút ít, liền muốn về phòng nghỉ tạm, Nam Cung Dạ Hiên bồi y trở về, nhìn y nằm ở trên tháp, đang muốn ngồi xuống bồi y nói chuyện, lại có nha hoàn đến mời nói: “Vương phi nương nương mời vương gia qua đó, nói là có việc muốn cùng vương gia thương lượng.”

“Việc gì?” Nam Cung Dạ Hiên mặt nhăn nhu: “Nếu không phải đại sự, ngày mai rồi nói sau.”

Nha hoàn kia cười nói: “Vương phi nói là đại sự, nếu vương gia không chịu đi qua, nô tỳ liền xuống ca dao cho vương gia nghe.” Nói xong cũng không chờ Nam Cung Dạ Hiên cho phép, liền tự động xuống: “Tiểu chim khách có cái đuôi dài, cưới vợ đã quên nương...”

Không đợi hát xong, chỉ thấy biểu tình của Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Cung Dạ Hiên toàn hắc tuyến, Nguyệt Nha Nhi liền giục trứ Nam Cung Dạ Hiên nói: “Ngươi đi đi, để ta ở trong này thanh tịnh trong chỗ lát, ngươi nếu muốn nói, chờ từ chỗ vương phi trở về nói cũng được, bằng không thì chờ đến ngày mai cũng tốt...”

Một câu chưa xong, chợt thấy trong lòng đau xót, nghĩ đến sau tối nay, sẽ không còn gặp được Nam Cung Dạ Hiên. Mình có thể ở trong một khu rừng chậm rãi già đi, từ nay về sau vị vương gia tiêu sái ngang ngạnh tư mạo như thiên tiên cũng chỉ có thể tồn tại trong ký ức, ôn nhu cùng cưng chiều chìm đắm này, đều sẽ theo gió dần dần trôi đi, không biết tại sao, ánh mắt lại chua xót.

Cảm thấy mình đang thất thố, Nguyệt Nha Nhi vội vàng cúi đầu che dấu, cũng may Nam Cung Dạ Hiên cũng không phát giác, vỗ vỗ bờ vai của y nói: “Người không thoải mái thì hảo nghỉ ngơi đi, ta đi chỗ nương nhìn xem, nói xong việc sẽ trở lại.” Một bên liền đứng lên rời đi.

Đợi cho tiếng bước chân dần dần đi xa, Nguyệt Nha Nhi lập tức hấp tấp, cũng không thời gian để thương cảm, cầm lấy cái bọc nhỏ mình vừa thu thập xong, lại mặt mày hơn hớn đếm mười tám ngân phiếu vương phi cho, trên mặt mỗi tờ kia đều có chữ hai ngàn, ngoài ra còn có một cái hà bao, bên trong toàn bộ là trang sức bạc vụn cùng vàng lá, đại khái để tiện y ở trên đường tiêu.

“Vương phi thật là một người tốt.” Nguyệt Nha Nhi tâm hoa nộ phóng, đi ra thăm dò, chỉ thấy căn phòng vốn náo nhiệt đã không còn một bóng người, nói vậy đều bị vương phi điều đi, thế là liền vui vẻ nâng cái bọc nhỏ của mình ra khỏi cửa phòng.

Lúc bước ra sân, rốt cuộc vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua. Chỉ nhìn liếc mắt một cái, tâm mất lại không cách nào rời khỏi. Trong đáy lòng những cảm xúc vốn bị mạnh mẽ đè ép đều quay cuồng đi ra, khiến y gần như không thở nổi.

“Nam Cung, mấy ngày này, đa tạ người. Chưa từng có một người đối với Nguyệt Nha Nhi tốt như vậy, đem ta xem như bảo bối phụng trong lòng bàn tay mà cưng chiều yêu thương, tuy rằng ta biết, phần sủng ái này của người cũng không lâu, nhưng có mấy ngày này là đủ rồi, thật sự là đủ rồi. Nguyệt Nha Nhi thân là một nô tài mệnh tiện, nếu còn tham lam nữa, là bị thiên lôi đánh.”

Y lẩm bẩm, bỗng nhiên quỳ xuống đến, hướng trong viện dập đầu một cái, mang theo âm khóc nức nở nói: “Nguyệt Nha Nhi hiện tại phải đi, từ nay về sau tuy rằng không có người tại bên người, nhưng ta vẫn có thể đối gạt mình, tự nói với mình, nếu còn ở bên cạnh người, người sẽ vẫn đối với ta tốt như thế. Nói vậy, mặc dù là hối hận, cũng so với có một ngày bị người vắng vẻ hảo, người từ nhỏ chính là người phú quý, không biết đối với một người như ta mà nói, sau khi cho hẳn hạnh phúc ngọt ngào, lại bị vứt bỏ vắng vẻ, sẽ làm hẳn thống khổ bao nhiêu, ta... Ta không muốn tự mình trải qua ngày đó.”

Y nói xong liền đứng lên, lấy tay áo lau khô nước mắt trên mặt, nắm thật chặt bọc nhỏ trong tay a, liền nhanh chóng đi ra cửa vương phủ.

Mất thấy sắp đến cửa phủ, chợt nhớ tới, tuy rằng bọn thị vệ bên trong phủ đã bị vương phi điều đi, nhưng mà ngoài cửa lớn dù sao cũng phải có thủ vệ a, dù đã là buổi chiều tối, cho dù muốn chuồn ra đi, thủ vệ cũng khẳng định không cho. Y ở vương phủ ngốc quá, cũng biết nhiều quy củ của nhà giàu có quý tộc.

Bởi vậy nghĩ qua nghĩ lại, liền vòng ra hướng khác, đi tới chỗ một bức tường cao cao.

Vừa thấy tường cao kia, y cúi xuống hít một hơi lãnh khí, nghĩ thầm má của ta ơi, làm gì xây tường ca như thế a? Đúng là so với vương phủ chúng ta cao hơn thiệt nhiều, rõ ràng thủ vệ trong phủ đều nghiêm nghị như vậy. Nam Cung Dạ Hiên này thật là có tiền không chỗ dùng.

Cũng may vương phi tựa hồ dự liệu được tình huống này, lúc cho y bạc, lại cho y thêm một cái phi thảo. Nguyệt Nha Nhi ở tường ngắm nửa ngày, đổ mồ hôi đầy người, mới trùng hợp đem phi thảo kia đóng ở đầu tường, lại túm túm, phát hiện vững chắc, lúc này mới bắt đầu từng bước một trèo lên trên.

Như thế thẳng đến sắp nửa cái canh giờ, có nhiều lần sắp tụt xuống, nhưng cuối cùng cũng không phụ lòng người, cuối cùng cũng để tay y bắt được đầu tường, mất thấy chỉ cần nhảy lên một cái, là có thể ngồi lên trên đầu tường.

Cũng chính vào lúc này, chợt nghe dưới tường có một giọng nói mang theo ý cười truyền đến: “Bảo bối nhi, hơn nửa đêm, người không ở trong phòng hảo hảo ngốc, chạy tới nơi này làm gì? Muốn rèn luyện thân thể sao?”

Nguyệt Nha Nhi bị dọa quát to một tiếng, suýt nữa té xuống. Y nhìn lại, chỉ thấy Nam Cung Dạ Hiên không biết lúc nào, đã đứng dưới tường, khoanh tay ngẩng đầu, đang nhân nhả nhìn mình, khước miệng kéo lên một nụ cười tà mị.

“A, nga, ngô, ta... Ta đang rèn luyện thân thể a, hắc hắc, ta... Ta cảm thấy mình không thể đối bụng liền ăn, mệt mỏi liền ngủ, này... Như vậy thật giống cách sống của heo, sao vậy có thể trở thành cách sống loài người chúng ta chứ, có phải không?”

Tay chân Nguyệt Nha Nhi cũng không biết thả ở đâu, chỉ có thể dựa vào bản năng gắt gao bám lấy dây thừng cùng đầu tường, đôi chân có chút nhũn ra, nhưng vẫn bám lấy tường không tha, một bên chột dạ xuôi theo lời của Nam Cung Dạ Hiên để giải vây cho mình.

“Như vậy a.” Nam Cung Dạ Hiên cũng không giấu cột hắc, còn nghiêm túc gật đầu nói: “Nguyệt Nha Nhi nói không tồi, thích rèn luyện là tốt. Bất quá hiện tại rèn luyện xong rồi, có phải nên xuống dưới hay không?”

“Ta... Ta còn chưa mệt, nghĩ muốn... Rèn sắt khi còn nóng... Rèn luyện thêm trong chốc lát.” Nguyệt Nha Nhi miễn cưỡng cười cười, ô ô ô, chỉ còn có một bước, hiện tại kêu y buông tha cho, y nói gì cũng không cam tâm a.

“Chính là chân của người đã run cầm cập rồi a.” Nam Cung Dạ Hiên vươn tay chỉ chân Nguyệt Nha Nhi, hảo tâm nhắc nhở y: “Còn có, mồ hôi người trên mặt đều thành dòng suối nhỏ, dưới ánh trăng xem rất rõ đó.”

“Ta... Đó là bởi vì... Thấy vương gia nên khấn trương... vương gia... Nếu đi rồi, ta... Ta sẽ không khấn trương.” Nguyệt Nha Nhi còn đang giãy giụa.

“Như thế kỳ quái, người nếu là không chột dạ, tại sao nhìn đến bốn vương lại khấn trương?” Nam Cung Dạ Hiên buông tay: “Bằng không, bốn vương cũng lên cùng Nguyệt Nha Nhi rèn luyện đi?”

“A... Không... Không cần không cần...” Nguyệt Nha Nhi kêu to, đã thấy Nam Cung Dạ Hiên bỗng nhiên lác mình, ngay sau đó, cả người hắc đột ngột từ mặt đất nhảy lên, nhanh chóng bay đi lên.

“Uy, người... Người cho dù muốn theo giúp ta rèn luyện, cũng phải chậm rãi đi a, không cần phải đi lên nhanh như thế đi?”

Nguyệt Nha Nhi hoảng hốt, dụng cả tay chân muốn trèo lên đầu tường, lại không dự đoán được Nam Cung Dạ Hiên so với y còn nhanh hơn, giống như một đạo tia chớp bàn, y chỉ cảm thấy trước mặt nhoáng lên một bóng người, cùng một lúc, một chuỗi thanh âm kim loại va chạm vang lên ở trong đêm đen yên tĩnh.

6. Chương 6

Đây là tình huống gì? Nguyệt Nha Nhi nhìn hai thân ảnh va chạm vào nhau trên đầu tường, cả người đều ngây dại: chẳng lẽ y xui xẻo như thế? Vừa định trốn chạy, liền lại gặp tên thích khách tà tâm bất tử này sao?

Nga, không đúng, phải nói, y liền gặp may mắn như thế, lúc này gặp được thích khách, cố tình Nam Cung Dạ Hiên lại ở bên người. Ngô, này rốt cuộc là gặp may mắn hay là không may mắn chứ?

“Người còn đứng ngơ ớ đó làm gì? Còn không nhảy xuống đi, chờ người ta đến tể sao?” Giọng tràn ngập tức giận của Nam Cung Dạ Hiên bỗng nhiên vang lên trên đầu.

Cũng khó trách hắc tức giận, vốn tâm tình rất tốt chuẩn bị thưởng thức bộ dáng tiến thoái lưỡng nan hoặc bộ mặt khóc tang của vợ mình, sau đó hảo hảo ỗ dành y, ai ngờ trò hay vừa ra lại biến thành động tác mạo hiểm, đổi thành ai đều muốn khó chịu.

Nguyệt Nha Nhi cúi đầu nhìn phía dưới, không biết khi nào, vương phi đã xuất hiện ở nơi đó, đang được hai người nha hoàn dìu, vẫy tay với y, xem bộ dáng là ý bảo y thừa dịp này mau nhảy tường đào tẩu.

Nguyệt Nha Nhi lại nhìn nhìn đầu tường gần trong gang tấc kia, tái nhìn sang đã Nam Cung Dạ Hiên cùng thích khách đánh tới chỗ xa xa, nghĩ đến thân phận của mình, còn có mỗi lần đứng ở bên người Nam Cung Dạ Hiên đều vì vận sui của y mà gặp thích khách, cùng với giọng lãnh đạm nhàn nhàn của vương phi, y cuối cùng cắn răng một cái, dùng cả tay chân nhảy đầu tường, nhắm mắt liền thả người đi xuống nhảy.

“A...” Tiếng thét chói tai vang lên, Nguyệt Nha Nhi kinh hoảng chợt có một dải băng quần lấy thắt lưng, nghĩ thầm: gì đây? Chẳng lẽ lại có thêm thích khách?

Nhưng sau đó y liền rơi xuống trên mặt đất, lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: “Người sao lại ngu ngốc như vậy a? Dạ Hiên hiện tại thực hỏa lớn, người còn dám đào tẩu? Muốn để hắc bắt lấy rồi trừng phạt sao?”

Nguyệt Nha Nhi mở to mắt, không dám tin nhìn về phía người bên cạnh. Đúng vậy, vẻ mặt nữ tử kia thật khấn trương, đích xác có thể là vương phi cao quý đoan trang tao nhã.

Sở dĩ ở vấn đề trọng đại này mà y lại dùng từ “có thể”, là bởi vì vương phi trước mặt đã cùng ba chữ cao quý đoan trang tao nhã kia hoàn toàn không có chút dính dáng, tuy rằng vẫn xinh đẹp vô hạn phong tình vạn chủng như cũ, nhưng đích xác không phải vị vương phi mà buổi chiều y đã thấy ở An Hương điền.

Còn có cái thanh âm kia, cái thanh âm kia Nguyệt Nha Nhi cũng là rất quen thuộc, nhưng là ngữ khí lại hoàn toàn bất đồng, không phải lãnh đạm nhàn nhã, mà là mang chút khấn trương cùng giáo huấn, thật như là đang từ ái răn dạy con của mình.

Nguyệt Nha Nhi bị vị nữ nhân tương tự vương phi này, không, có thể nói là giống nhau như đúc, rồi lại tuyệt đối bất đồng làm mơ màng. Nhưng vào lúc này, chỉ thấy Nam Cung Dạ Hiên ở bên kia cũng đã sắp chiến đấu xong, một người cao gầy bị hắc xích áo đẩy ngã ở trên mặt đất.

“Người tới, trước đem người này trói lại, giam giữ trong lao trên mặt đất, chờ bốn vương rãnh, sẽ hảo hảo thẩm vấn hắc.” Nam Cung Dạ Hiên đối với chung quanh hô một tiếng, lập tức từ nơi hắc ám xuất hiện một người, đem thích khách kia trói gô rồi áp đi.

Nguyệt Nha Nhi nhìn Nam Cung Dạ Hiên, lại nhìn vương phi bên người, y rất muốn nói cho đối phương: có người giả mạo nương người. Chính là nghĩ đến ngữ khí từ ái cửa rồi, không biết tại sao, lại không thể nói ra khỏi miệng.

“Nương, người ngoạn xong rồi sao?” Thành linh, Nam Cung Dạ Hiên không có hỏi tới hành vi chạy trốn của Nguyệt Nha Nhi, ngược lại phồng mặt chuyển hướng về phía mẹ của hắc, là cái nữ nhân giả mạo trong mắt Nguyệt Nha Nhi.

Vương phi khụ một tiếng gục đầu xuống, nhưng rất nhanh, nàng liền nâng đầu lên, đúng lý hợp tình nói: “Ta là vì ai? Còn không phải là vì người nghĩ. Đứa bé này tốt thì tốt, nhưng ý chí của y cũng quá không kiên định, buổi chiều ta bắt quả chỉ thử một chút, y liền thật sự muốn rời khỏi vương phủ, tương lai nếu người cưới nữ nhân tâm cơ thâm trầm khác, y còn không bị người ta làm hại ngay cả xương cốt cũng không còn a? Ta đây cũng là vì vận mệnh tương lai của y mà cho y một cái cái tỉnh...”

Ý... Ý chí không kiên định, thử... một chút...

Nguyệt Nha Nhi liền tục hóa đá trung, cố gắng tiêu hóa lời nói của vương phi nương nương.

“Ai nói tương lai ta muốn lấy nữ nhân khác, ta có Nguyệt Nha Nhi là đủ rồi.” Sắc mặt Nam Cung Dạ Hiên vẫn rất khó coi: “Rõ ràng là người kiểm tra, có kiểm thì kiểm cái có đường hoàng hơn được không?”

“Có đường hoàng là gì?” Vương phi nổi giận, chỉ vào mũi Nam Cung Dạ Hiên kêu to: “Lo lắng của ta là có đạo lý. Nam nhân đều là hoa tâm, người cùng cha người thật giống nhau, hừ, trước kia người dẫn theo bao nhiêu nam nhân nữ nhân hồi phủ qua đêm, sau đó chẳng phải cũng xem người ta như không khí? Cho nên lo lắng của ta hoàn toàn là tất yếu, ta muốn bồi dưỡng Nguyệt Nha Nhi có bản lĩnh tại vương phủ người ăn thịt người này biết cách bảo mệnh sống yên.”

“Vương phủ người ăn thịt người? Ai ăn người? Cha ta từ khi lập người làm phi, có từng có hành vi phong lưu chưa? Người nói như vậy không làm ... thất vọng hắc sao?” Nam Cung Dạ Hiên ôm quyền làm hung, nhìn nữ nhân đột nhiên gục đầu xuống trước mắt.

“Kia... Kia thật ra, cha người đối với ta, đích thật là toàn tâm toàn ý. Nhưng thế sự khó liệu, ai biết con hắc có thể giống hắc hay không, sau khi gặp được người thiết tình thích liền lãng tử hồi đầu chứ?”

Âm thanh vương phi cuối cùng thấp đi xuống, nhưng lập tức nàng liền khóc thút thít lên: “Ô ô ô, vương gia a, người đi quá sớm, người xem xem, hiện tại đứa con chúng ta đều khi phụ ta, người nhanh chóng từ đất chui ra giúp ta trút giận a, giáo huấn tiểu tử kia từ không biết tôn trọng bề trên này một chút a...”

“Tốt lắm, đủ rồi. Quên đi quên đi, chuyện đêm nay liền quên đi, nhưng lần sau không cho phép lại có. Nguyệt Nha Nhi vừa tới, lại là cái tên không có tâm nhãn, người tái ngoạn hai lần, thực sẽ đem y dọa chạy.”

Thực hiển nhiên, sát thủ vương gia đại danh鼎鼎 đối với lão nương ngoạn đồng nhà mình thật không có cách nào.

Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng hiểu được tại sao nha hoàn buổi chiều kia lúc tới lại nói vương phi là một người tốt, chỉ là có lúc làm cho người ta có chút đau đầu. Chắc chắn, nàng thật đúng là uyển chuyển, này không phải làm cho người ta có chút đau đầu a, rõ ràng chính là làm cho người ta đau đầu đến nứt ra a.

Bên kia, vương phi gạt đầu như gà mổ thóc, một bên nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Yên tâm, ta biết người có ảnh vệ theo y, ta chỉ là muốn thử xem tim của y thôi, bất quá đứa con a, không phải nương giội nước lã người, Nguyệt Nha Nhi người ta đối với người hình như không thích nga, buổi chiều ta nói để y đào tẩu, y thực vui mừng đích, nhất là khi nhìn thấy mấy tờ ngân phiếu.”

“Vương phi nương nương.” Nguyệt Nha Nhi khó thở dậm chân, nghĩ thầm nương nương a nương nương, người... Chính người không đáng tin còn chưa tính, người sao có thể đem ta bán đứng hả? Cái này xong đời, đào tẩu thêm tham ô nhận hối lộ, ta... Ta tội thêm một bậc a.

“Nga nga nga, đứa con, kỳ thật không trách Nguyệt Nha Nhi, người cũng biết mẹ người, tuyệt đối là thiên tài a, diễn gì giống đó, xé chiều hôm nay là ta giả thành một hình tượng vương phi lãnh khốc âm ngoan, cao quý đoan trang quá mức sắc sảo, mới khiến Nguyệt Nha Nhi hoàn toàn lừa đến.” Vương phi tiếp thu ám chỉ Nguyệt Nha Nhi, lập tức thay y giải vây.

Nguyệt Nha Nhi lão đảo một chút, nghĩ thầm, vương phi người thật sự là diễn tốt lắm, bất quá không cần phải đào dạt đắc ý khoe khoang như vậy đi? Ông trời, lão Vương gia có phải là vì chịu không nổi cá tính vị vương phi này, mới bị tức tử đi?

Nam Cung Dạ Hiên căn bản không có nói tiếp, đại khái là biết nếu nói tiếp, kể tiếp vị mẫu thân đại nhân của hắn không biết còn có thể có bao nhiêu từ ngữ kinh người.

“Đứa con, đêm nay người để cho Nguyệt Nha Nhi đến phòng ta đi.” Trên thực tế, cũng không phải Nam Cung Dạ Hiên không tiếp nói là mọi sự có thể đại cát, vương phi lập tức nói ra một câu làm cho y đau đầu không thôi.

“Làm gì chứ? Ta còn nghĩ muốn giữ lại chút hình tượng tốt đẹp của vương phủ trong cảm nhận của Nguyệt Nha Nhi, không nghĩ tới người lại phá mau đến thế.”

Nam Cung Dạ Hiên phun tào không lưu tình chút nào, Nguyệt Nha Nhi nhin không được ở trong lòng cảm thán: tuy rằng vương phi này không đáng tin, nhưng là Nam Cung Dạ Hiên cũng thật sự là quá vô tình, sao có thể đã kích vương phi như vậy chứ? Dầu gì cũng là mẹ hắn a.

Nhưng rất nhanh y biết mình sai lầm rồi, ở trong tự điển vương, hiển nhiên là không có sự tồn tại của từ “Bị đã kích”.

Chỉ thấy nàng như là tiểu cô nương kéo cánh tay Nam Cung Dạ Hiên, hưng phấn nói: “Ai nha, người không cần ghen mà, lão nương ta người đối với người cha tuyệt đối là trung trinh như một, sẽ không đối với Nguyệt Nha Nhi cảm thấy hứng thú, ta sợ dĩ gọi y đi qua, là bởi vì muốn nghiên cứu y phục trên người y.”

“Y phục?” Nam Cung Dạ Hiên không nói gì, yên lặng liếc y phục trên người Nguyệt Nha Nhi, kiện hà y kia ở dưới ánh trăng, lóe ra xinh đẹp sắc thái như mộng ảo bần.

“Đúng vậy đúng vậy, chính là y phục, ta từ lúc Nguyệt Nha Nhi tới, nhìn đến y phục này đã thêm nhỏ dãi, bất quá lúc ấy vì ta phải bảo trì hình tượng vương phi mặt lạnh, cho nên không thể không ẩn nhẫn, hiện tại ta cuối cùng không cần tiếp tục nguy trang, cho nên ta muốn hảo hảo nghiên cứu một chút, tranh thủ làm cho ta cùng bọn nha hoàn mấy bộ, ân, chúng ta vốn chính là thiên sinh lệ chất, mặc vào nhất định sẽ càng đẹp mắt.”

Nguyệt Nha Nhi thiếu chút nữa phun ra máu, y cuối cùng đã kiến thức tới lực sát thương của vương phi lần thứ hai.

Lực miễn dịch của Nam Cung Dạ Hiên cũng đã kinh người, cau mày nói: “Người nghiên cứu thì được, nhưng người làm không được.”

“Tại sao? Chẳng lẽ người không biết nướng người có bao nhiêu khéo léo sao?” Vương phi giận dữ: “Cho dù bộ y phục này của y làm bằng lông khổng tước, ta cũng bảo đảm có thể làm được, cùng lắm thì vào mùa hè mới đem lông đuôi của bọn khổng tước sau hậu viện nhỏ sạch.”

“Tại sao phải nhỏ vào mùa hè?” Nguyệt Nha Nhi từ bên người Nam Cung Dạ Hiên ló ra, y bị lối suy nghĩ này của vương phi nướng nướng hấp dẫn.

“Dốt nát.” Vương phi cho y một ánh mắt “Người thực dốt nát”, sau đó hào sảng vung tay lên nói: “Rất đơn giản a, mùa đông nếu nhỏ lông chúng nó, chúng nó sẽ đông chết a.”

“Vương phi người... Thực thiện lương...” Trên trán Nguyệt Nha Nhi lại xuất hiện một loạt hắc tuyến, nghĩ nghĩ rồi cuộc không cam lòng, lại hỏi: “Chính là... Chính là cho dù mùa hè sang năm nhỏ, mùa đông sang năm chúng nó cũng sẽ đông chết đi?”

Vương phi lúc này đây cho y một ánh mắt rất không khả tư nghị, khoa trương kêu lên: “Sẽ không a, chẳng lẽ người không biết chúng nó sẽ mọc lông ra sao? Mùa hè nhỏ, đợi cho cuối thu đều dài ra rồi, cắt lông cừu cũng dùng đạo lý này a.”

Nam Cung Dạ Hiên đã muốn nhịn không được cúi đầu mỉm cười, Nguyệt Nha Nhi lần này ngay cả mồ hôi lạnh đều chảy xuống. Nghĩ thầm lông tơ có thể dài lại, lông chim cũng vậy sao? Sao cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua chứ? Y lại không rõ vương phi tại sao lại đem khổng tước cùng bọn cừu liên hệ với nhau, trên thực tế, cái loại chim này hẳn cùng loại với gà rừng đi, dù muốn so sánh cũng phải so với gà rừng a.

Cuối cùng vương phi vẫn không thể nào đạt được quyền lực nghiên cứu y phục của Nguyệt Nha Nhi, bất quá khi nàng biết đây là một bộ tiên y, từ trong ánh mắt kinh diễm của nàng toát ra vạn trượng hào quang, Nguyệt Nha Nhi chỉ biết sau này mình lại có chuyện nữa rồi.

Cuối cùng nhìn vương phi về tới An Hương điện, Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Cung Dạ Hiên theo con đường nhỏ đi về sân của mình

“Mẹ ta không có dọa đến người chứ?” Ánh trắng như nước, Nam Cung Dạ Hiên nắm tay Nguyệt Nha Nhi, vừa đi một bên ôn nhu hỏi y.

“Không có, tuy rằng ngay từ đầu rất kinh ngạc, nhưng là... Vương phi thực đáng yêu, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới, nguyên lai vương phi nướng nướng địa vị cao như thế, thế nhưng lại đáng yêu như vậy.”

Nguyệt Nha Nhi nhớ tới vương phi hoạt bát hiếu động, có lối suy nghĩ toát tuyền làm người ta đau đầu, không biết tại sao, trong lòng thế nhưng tràn ngập ấm áp, khoe miệng cũng lộ ra một nụ cười tươi.

“Ân, nàng chính là người như vậy, chỉ cần hiểu biết nàng, sẽ biết nàng rất dễ hòa đồng, Nguyệt Nha Nhi, tính tình của người dụ ngoan tinh khiết lương, nhất định sẽ cùng nàng ở chung tốt lắm.” Ngữ điệu Nam Cung Dạ Hiên càng phát ra ôn nhu, xem bộ dáng là đang nghĩ tới hình ảnh tốt đẹp của đôi mẹ chồng nàng dâu tương lai này.

Nguyệt Nha Nhi rung mình một cái, y đến bây giờ, vẫn không dám nghĩ tới loại chuyện này. Mất tự nhiên nở nụ cười một chút, y nói sang chuyện khác nói: “Đúng rồi Nam Cung, thích khách này chính là kẻ lần trước ám sát ta sao? Người người hô to kia là ai a? Sao như quỷ mị, từ trong không khí nói hiện là hiện ra liền?”

“Đây là ảnh vệ, vương gia nhà các người hẳn cũng có a, chẳng lẽ người cho tới bây giờ chưa thấy qua sao?” Nam Cung Dạ Hiên nói xong, bỗng nhiên hướng bóng đêm vỗ tay, tiếp theo một người lặng yên không một tiếng động xuất hiện, sau khi nghe hắn nói “Không có việc gì, chính là gọi người đi ra xem một chút”, lại lập tức biến mất trong bóng đêm.

“Hảo... Thật thần kỳ. Đều vượt xa pháp thuật của Nộn Thảo.” Nguyệt Nha Nhi kinh ngạc kêu to, nhìn về phía Nam Cung Dạ Hiên: “Nam Cung, có phải là bởi vì ở buổi tối, cho nên bọn họ biến mất đặc biệt mau, nếu như là ban ngày, sẽ không có bản lĩnh như vậy rồi?”

“Ban ngày so với buổi tối sẽ khó khăn một chút, nếu như là cao thủ, vẫn có thể phát hiện hành tung của bọn họ. Nhưng muốn giấu được người, kia quả thực cũng không phí khí lực.”

Nam Cung Dạ Hiên nói tới đây, liền nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi: “Cho nên người hiểu chưa? Vừa rồi cho dù ta đi, người cũng trốn không thoát, ta biết có người muốn ám sát người, sao có thể không an bài gì liên rới khỏi người, đi cùng nương nói chuyện chứ?”

Nguyệt Nha Nhi bình tĩnh đại ngộ, vừa vui vẻ nói: “Nói đúng vậy, cho dù người không ở bên cạnh ta, ta cũng không thể chết ở trong tay thích khách phải không?”

Y nói xong, đã thấy sắc mặt Nam Cung Dạ Hiên trầm xuống, từng chữ từng chữ nói: “Nói tới đây, Nguyệt Nha Nhi, người không có gì giải thích với ta sao?”

“Nga... A... Ân... Cái kia...” Nguyệt Nha Nhi bắt đầu nhìn chung quanh, chợt thấy phía trước chính là Trữ điện của bọn họ, lập tức mừng rỡ kêu lên: “Nam Cung, ta mệt rồi, ta đi về trước tắm rửa một cái.”

Vừa dứt lời, cả người còn không kịp chạy ra, đã bị Nam Cung Dạ Hiên bưng lên, nghe hân tã tã cười nói: “Không có việc gì đâu, chờ ta nghe xong giải thích của người, cùng người cùng tắm.”

“A a a, buông... Người buông...”

Nguyệt Nha Nhi kêu to, bọn nha hoàn nghe thấy thanh âm, đều đi ra xem xét tình huống. Lại nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Đều đi ra ngoài, không nghe bốn vương gọi đến, không cho phép tiến vào.”

“Không cần, Thu Hương tỷ tỷ cứu mạng a.” Nguyệt Nha Nhi giống như một con gà trống bị Nam Cung Dạ Hiên nắm ở trong tay chuẩn bị làm thịt mà giãy giụa, một bên hướng đại nha hoàn Thu Hương của Nam Cung Dạ Hiên xin giúp đỡ, y biết nha hoàn này rất được vương gia nể trọng, có đôi khi thậm chí dám khuyên Nam Cung Dạ Hiên.

Thu Hương quả nhiên dừng bước lại, trên mặt là biểu tình do dự.

Nguyệt Nha Nhi vừa thấy có cánh cửa, lập tức giãy càng mạnh, chỉ thấy Nam Cung Dạ Hiên ngừng cước bộ, âm hiểm nhìn về phía Thu Hương, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đứng ở chỗ này làm gì chứ?”

“Nô tỳ chờ đóng cửa cho vương gia, mặt khác... Cái kia... Nguyệt Nha Nhi là lần đầu tiên, vương gia ngài hạ thủ nhẹ một chút đi.” Thu Hương nói xong, cũng không thềm nhìn tới Nguyệt Nha Nhi đang liều mạng cầu cứu một cái, nhẹ tay nhẹ chân đóng cánh cửa phía sau Nam Cung Dạ Hiên lại.

Cộng rơm cứu mạng cuối cùng đã đi xa, Nguyệt Nha Nhi tập tức nhũn ra như quả bóng cao su. Nam Cung Dạ Hiên đặt y ở trên giường, y liền nhanh chóng lui tới một góc.

Nam Cung Dạ Hiên choàng người đến, dễ dàng đã đem y đặt ở dưới thân, cúi đầu nhìn thẳng y, trầm thanh nói: “Nói cho ta biết, nếu tối nay ta không xuất hiện, người có phải thật sự sẽ nhảy tường đào tẩu hay không, nói cho ta biết người không phải thật sự sẽ làm như vậy.”

“Ta... Ta muốn nói ta thật là đang rèn luyện thân thể, không phải muốn chạy trốn, người có thể tin tưởng hay không?”

Nguyệt Nha Nhi khóc không ra nước mắt, khẩn trương kéo hà y trên người mình, ở trong mắt của y, y phục này căn bản không có bất cứ tác dụng gì, chỉ chờ mong lát nữa Nam Cung Dạ Hiên muốn động thủ, cũng sẽ giống mình cối không được nó, vậy mình xem như an toàn rồi.

“Không tin.” Nam Cung Dạ Hiên trả lời thực rõ ràng.

“Vậy được, vậy người còn hỏi làm gì chứ?” Nguyệt Nha Nhi hướng Nam Cung Dạ Hiên nhe răng, ngay sau đó, trên bờ môi của y bỗng nhiên chạm vào cái gì đó thật mềm mại, tập trung nhìn vào, nguyên lai là Nam Cung Dạ Hiên đang hôn y.

“Ngô... Ủ ân... Ngô...” Nguyệt Nha Nhi dùng hết khí lực, cuối cùng đem Nam Cung Dạ Hiên đẩy ra, y hoảng sợ hét lớn: “Nam Cung, người... Người đã đáp ứng ta, sẽ không đối với ta dùng sức mạnh, người nói phải chờ tới lúc lưỡng tình tương duyệt.”

“Ta có nói qua, nhưng là chờ người chậm rãi nhận cảm tình của ta, dưới điều kiện kiên quyết không được đào tẩu.”

Nam Cung Dạ Hiên thở dồn dập, trong ánh mắt của hắn đã che kín sắc thái tình dục, ngay từ đầu đích thật là muốn dọa dọa Nguyệt Nha Nhi, nhưng sau nụ hôn này, hắn khẩn đích muốn giữ lấy bảo bối mong nhớ ngày đêm này, làm cho y từ nay về sau sau rốt cuộc trốn không khỏi tay của mình

7. Chương 7

“Người... Người không thể nói chuyện không giữ lời...” Nguyệt Nha Nhi bị dọa cho hồn phi phách tán, mà Nam Cung Dạ Hiên lại đỏ mắt, đưa tay muốn xé bỏ hà y trên người y.

“A...” Một tiếng kêu nhỏ, Nam Cung Dạ Hiên vụt tay về nhanh như tia chớp, không dám tin nhìn bộ hà y kia.

Hà y vẫn chói sáng tràn đầy màu sắc như cũ, xinh đẹp đẹp đẽ quý giá. Tựa như nó được dệt bằng loại vải thập phần trân quý. Nhưng mà Nam Cung Dạ Hiên lại dám khẳng định, lúc này khi mình đang tay đụng vào, nó đã đâm mình một cái.

Đây là chuyện gì đây? Hắn cảm thấy rất kinh ngạc. Bỗng nhiên điện quang chợt lóe trong đầu, hắn nhớ tới cuốn tiểu thuyết được quảng bá rộng rãi có tên là Tây Du, trong đó hình như cũng từng miêu tả loại hà y này, dựa vào y phục này, một vương phi bị bắt cóc đã nhiều năm cũng không thể làm cho yêu quái đến gần người.

Nguyệt Nha Nhi cũng chú ý tới sự khác thường của hắn, vội vàng đứng dậy xem xét, chỉ thấy trên năm đầu ngón tay của Nam Cung Dạ Hiên đều có một điểm đỏ, nhìn kỹ, quả nhiên là chảy máu.

“Xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Nha Nhi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn: “Móng sói của người sao lại bị chảy máu? Không phải là bị kim đâm đi?”

Nam Cung Dạ Hiên gật đầu, trầm thanh nói: “Đích thật là bị kim đâm.” Vừa nói xong, hắn còn cảm thấy không phục, phải kéo cổ áo Nguyệt Nha Nhi xuống, kết quả trên tay lại là một trận đau nhức.

Lúc này đây, Nguyệt Nha Nhi cũng nhìn ra vấn đề chỗ, quá sợ hãi nói: “Không thể nào, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là y phục của ta? Hắn cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy hà y vẫn là như cũ, thân thủ sờ sờ, mềm mại vô cùng, không hề có vật nhọn nào.

“Xem ra cái này quả nhiên là thất thải hà y.” Nam Cung Dạ Hiên thở dài, biết tới nay không thể đùa tiếp, liền ủ rũ ngồi vào cái ghế đối diện giường.

“Thất thải hà y là gì? Tay người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải y phục của ta đâu, xem, ta sờ lên cũng chưa có việc gì.” Nguyệt Nha Nhi vừa nói, liền sờ soạng một lần.

Động tác kia tuy rằng không có một tia mị hoặc, nhưng xem trong mắt Nam Cung Dạ Hiên, cũng tràn ngập phong tình vô hạn, nhưng chỉ xem được ăn không được, điều này làm cho hắn cực kỳ tức, cho tới bây giờ sát thủ vương gia đều là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đột nhiên bị ghen như thế, có thể không buồn bực sao?

“Xem qua Tây du chưa?” Nam Cung Dạ Hiên lại thở dài, mạnh mẽ áp chế ý niệm không thuần khiết trong đầu, bắt đầu hồng thụ ự quan tâm của Nguyệt Nha Nhi.

“Người đùa với ta hả? Nô tài giống như tay, có thể biết vài chữ là không tệ rồi, sao có thể xem một quyển sách dài như vậy a.”

Nguyệt Nha Nhi là biết Tây du, trước kia ở chỗ Nam Cung Thừa Phong cũng có một bộ, rất dày rất dày, nhìn qua thật khiến người sợ hãi.

Nam Cung Dạ Hiên đã đem chuyện xưa về thất thủy hà y kia nói cho y nghe, Nguyệt Nha Nhi nghe xong đầu óc liền thần thờ, sờ y phục của mình cảm động đến rơi nước mắt nói: “Nộn Thảo a Nộn Thảo, nguyên lai ta hiểu lầm ngươi, nguyên lai cái hà y này thực rất giỏi...”

Không đợi cảm khái xong, bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, không khỏi sửng sốt một chút, lúc sau y ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Nam Cung Dạ Hiên, há to mồm, cuối cùng lại không nói được chữ nào.

“Xảy ra chuyện gì? Muốn nói gì cứ nói đi.” Nam Cung Dạ Hiên tức giận nhìn y một cái: “Muốn cười cũng có thể cười, bắt quá ngươi phải chú ý một chút nha, đừng cười quá kiêu ngạo, bằng không ta bấp cháp bị đâm thành con nhím, cũng trước đem ngươi ăn vào trong bụng rồi nói sau.”

Nguyệt Nha Nhi bị hấn chọc cười, nhưng sau đó nụ cười liền cứng ngắt, cúi đầu xuống, một hồi lâu mà mới lấy khước mắt liếc nhìn Nam Cung Dạ Hiên, nột nột nói: “Nam Cung, nếu, ta là nói nếu, y phục này cả đời cũng cởi không được, ngươi... Người không phải sẽ thả ta chứ?”

“Tại sao cởi không được? Tương lai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, tất nhiên phải đến chỗ đường ca, để con mã yêu kia đem y phục này cởi xuống.” Nam Cung Dạ Hiên cũng không lo lắng nhiều lắm, cùng lắm thì mình nhịn một chút nữa.

“Nếu... Nếu chính là không cởi xuống thì sao? Ta nói chính là... Cả đời đều không cởi được, ngươi sẽ phóng ta rồi đi, chứ?” Nguyệt Nha Nhi hơi chút ngẩng đầu, y cũng không biết tại sao khi hỏi câu này, tim lại đập mau đến thế.

“Nói đến nói đi, chính là muốn nghĩ cách chạy trốn chứ gì?” Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh: “Nguyệt Nha Nhi, ta xin khuyên ngươi một câu, ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện này nữa, ta không có khả năng thả ngươi đi.”

“Được rồi, cho dù không để ta đi, nhưng ngươi sẽ lấy thê đi? Sau đó sinh đứa nhỏ, sau đó thì, ta đại khái liền cô độc sống quãng đời còn lại, dù sao này y phục cũng cởi không xuống...” Nguyệt Nha Nhi nói xong lời cuối cùng, liền biến thành thì thào tự nói.

“Ngươi nếu cô độc hết quãng đời còn lại, ta liền bồi ngươi cùng nhau già đi.”

Nam Cung Dạ Hiên lại ngồi vào Nguyệt Nha Nhi bên người, nắm trứ tay hấn ôn nhu nói: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua những câu như tình đào thâm xử vô oán vưu* sao? Nghĩ đến tính sự **kia mặc dù là có lạc thú, nhưng bắt quá chỉ là tăng thêm tình thú trong cuộc sống phu thê thôi, nếu không có nó, cũng chưa chắc không thể qua. Ta chỉ muốn ngươi bồi ở bên cạnh ta, cùng ra nam xông bắc du sơn ngoạn thủy, cùng nhau pha trà đọc sách nói chuyện phiếm qua ngày, thế thôi đủ rồi.”

__ tình đào thâm xử vô oán vưu: tình đã sâu nặng thì không oán không hận.

__ Tính sự: chuyện tình dục.

“Thật vậy chăng? Cho dù... Cho dù không thể làm chuyện kia, ngươi... Người cũng nguyện ý cùng ta ở bên nhau? Chẳng sợ ta vĩnh viễn cũng không thể yêu ngươi, cũng sẽ giống như bây giờ trân trọng ta, theo giúp ta sống hết quãng đời còn lại?” Nguyệt Nha Nhi ngẩng đầu, ngũ khí có một ti run rẩy kích động

“Tự nhiên rồi.” Nam Cung Dạ Hiên ha hả cười: “Ta thật không rõ ngươi vì sao kích động như thế, ngươi nghĩ rằng ta là cầm thú sao? Chỉ dùng chỗ kia để làm việc? Nếu là như thế, ta còn muốn ngươi làm gì chứ? Thứ đó, lấy thể lực của ta, không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao? Không có vợ thì thôi, đã có người trong tâm, lại cùng người không có tình cảm làm chuyện này, ngay cả mình đều cảm thấy bẩn mà.”

Nguyệt Nha Nhi lại cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Ai cùng ngươi nói chuyện này. Quên đi, Nam Cung, ngươi không có khả năng hiểu rõ tâm tình của ta. Dù sao, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi đã nói như thế với ta. Tuy rằng ta biết đây chẳng qua là nói bừa, hoặc là lời tâm huyết nhất thời thôi, nhưng là... Đủ rồi, cả đời ta cũng sẽ không có gì để tiếc nuối, cho dù bây giờ chết đi, nhưng cả đời này, cuối cùng cũng có người nói với ta những lời như thế, cuối cùng có người... Cũng từng xem ta như bảo vật quý giá của hấn.”

Y nói xong, nước mắt đã chảy xuống, vội vàng lấy tay lau sạch, xuống giường nói: “Sắc trời đã tối, ngày mai ngươi có lẽ còn có chuyện phải làm, mau nghỉ ngơi chút đi.” Nói xong trở về trên huân lung của mình nằm xuống.

Nam Cung Dạ Hiên cũng bị phản ứng của Nguyệt Nha Nhi làm ngậy người, ngậy ngốc hỏi một câu: “Nguyệt Nha Nhi, chẳng lẽ ở trong vương phủ của đường ca, ngươi vẫn bị ngược đãi sao?”

Trừ bỏ này lý do, hẳn thật sự nghĩ không ra Nguyệt Nha Nhi sao lại bởi vì mấy câu nói của mình mà kích động vạ phần.

“Người nói vậy? Vương gia cùng Nộn Thảo đều đối với ta rất tốt, dù cho, ta... Ta cũng chỉ là một hạ nhân. Quên đi quên đi, ta nói với người cái này làm gì chứ, người là vương gia, từ nhỏ chính là kim phượng hoàng, là nhân vật chúng tinh phủng nguyệt, sao có thể hiểu suy nghĩ trong lòng ta.”

— chúng tinh phủng nguyệt: được mọi người vây quanh.

Nguyệt Nha Nhi nói xong, liền trở mình, đưa lưng về phía Nam Cung Dạ Hiên không để ý tới hắn. Nơi này Nam Cung Dạ Hiên cũng chậm chậm nằm ở trên giường, tinh tế suy nghĩ những lời Nguyệt Nha Nhi vừa mới nói.

Suy nghĩ một lúc lâu, bên cái miệng của hắn liền nở một nụ cười hồ ly. Thầm nghĩ trong lòng: đúng rồi, Nguyệt Nha Nhi từ nhỏ chính là nô bộc, ngay cả đường ca đối với y tốt, cũng bắt quá là đem y coi như hạ nhân; Nộn Thảo đối với đều tốt; cha mẹ y lại càng không cần nói, đã sớm từ bỏ y mà đi, cho nên y chưa bao giờ là người đặc biệt, là ự tồn tại không thể thiếu, trong cảm nhận của bất cứ ai, bởi vậy hiện giờ ta nói y là duy nhất của ta, y liền cảm động đến rồi tinh rồi mù.

Hắn nghĩ đến đây, đã cảm thấy mình quả thực đang thắng lợi, suy nghĩ một chút, trong lòng Nguyệt Nha Nhi tồn loại cảm kích này, ngày sau mình chỉ cần đối với y tốt gấp đôi, vẫn tiếp tục bồi y, một ngày nào đó sẽ từ lòng thành tới kiên định. Hơn nữa, Nguyệt Nha Nhi rất giàu tình cảm lại thiện lương thuần phác, y tất nhiên sẽ không để cho mình chờ lâu lắm.

Tảng đá lớn trong lòng Nam Cung Dạ Hiên đột nhiên biến mất. Trước kia hắn vẫn sợ hãi Nguyệt Nha Nhi vẫn sẽ không chấp nhận mình, mặc dù điều kiện của mình rất tốt, ai cũng không thể trốn khỏi hấp dẫn của hắn, nhưng dù sao chuyện cảm tình này vẫn phải chú ý đến duyên phận.

Hắn sợ hãi chỗ nguyệt lão, tơ hồng của mình và Nguyệt Nha Nhi vẫn không chưa bện vào nhau. Nhưng hiện tại, hắn không lo lắng, hắn phải làm, chính là đem Nguyệt Nha Nhi lôi vào trong thế giới của mình, không cho phần tử nguy hiểm gì tới gần, một ngày nào đó, trong lòng Nguyệt Nha Nhi sẽ có hắn.

Đương nhiên, làm như vậy thực dễ tiện, nhưng Nam Cung Dạ Hiên không hề nghĩ như thế. Hắn tuy rằng hắn không phải hạng người đại gian đại ác gì, nhưng là tuyệt đối cũng không được xưng là người tốt, danh hào sát thủ vương gia, cũng không phải trượng chí.

Dưới tâm tình vui vẻ, rất nhanh liền ngủ say, cảm giác hương vị ngọt ngào vô cùng, ngủ thẳng đến hừng đông, khi Thu Hương tới kêu mở to mắt.

Nguyệt Nha Nhi lại đã sớm tỉnh, đã rửa mặt chải đầu xong. Nam Cung Dạ Hiên để Thu Hương chải đầu cho mình, thấy nha hoàn bên mình vẫn ấp a ấp úng tựa hồ muốn nói lại thôi, trong lòng hắn biết đối phương muốn hỏi chuyện gì, liền khụ một tiếng, thản nhiên nói: “Người không cần tò mò, tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì.”

“Oa, không nghĩ tới y phục kia của Nguyệt Nha Nhi thật là tiên y a?”

Thu Hương la hoảng lên, lại bị chủ tử nhà mình lấy tròng mắt, nghe hắn xót xa xót xa nói: “Sao vậy? Y phục của y là tiên y, người thật cao hứng sao?”

“Nga, không... Không phải, nô tỳ chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.” Thu Hương lập tức thay vẻ mặt tươi cười, nịnh nọt cười nói: “Nô tỳ biết, tối hôm qua không phải công lao của bộ tiên y kia của Nguyệt Nha Nhi, là chủ tử nhân nghĩa thiện lương, cuối cùng mới buông tha y một con ngựa.”

“Thu Hương tỷ tỷ, người đối trắng thay đen thì cũng thôi, sao còn nói Nam Cung nhân nghĩa thiện lương, hắn sẽ không đem mấy câu đó làm kích lệ đâu, người cần thận vô mông ngựa vô nhâm chân ngựa.” Nguyệt Nha Nhi không biết lúc nào đã vào trong, cầm một khối bánh hợp tô trong tay, vừa ăn vừa cười.

8. Chương 8

Nam Cung Dạ Hiên trừng mắt nhìn y một cái, Thu Hương cũng trừng y, xuất ra uy phong cộc mẹ nói: “Đi đi đi, đồ ăn cũng không lấp kín miệng người.”

Vài người nói đùa một hồi, đến tiền thính ăn xong điểm tâm, bỗng nhiên một tiểu tư lại báo người phái đi điều tra thân thể Nguyệt Nha Nhi đã trở lại, muốn gặp Nam Cung Dạ Hiên.

Nam Cung Dạ Hiên liền mang theo Nguyệt Nha Nhi đi vào thư phòng, chỉ chốc lát sau, người nọ đã vào.

Nguyệt Nha Nhi cũng thực khẩn trương, dù sao chuyện này cũng liên quan đến thân thể của mình, bất quá suy nghĩ một chút, thân thể của mình chắc cũng chẳng phải kinh thiên động địa gì, khẳng định thích khách kia đã nhận sai người.

Lại nghe người nọ bẩm báo nói: “Hồi vương gia, thuộc hạ thông cáo mạng lưới tình báo cả nước, rất nhanh liền tìm được cha mẹ Nguyệt Nha Nhi, theo bọn họ nói, Nguyệt Nha Nhi cũng không phải bọn họ sinh, mà là nhặt được từ một cái cây trên vách núi, lúc ấy trên người y có huyết, sau khi vất vả cứu tỉnh, lại không nhớ gì hết, cha mẹ của y sợ rước lấy phiền phức, lại không đành lòng để y đi lưu lạc bên ngoài, liền đem y bán vào Nhiễm Trạch vương phủ, sau đó rời đi.”

Thân hình Nguyệt Nha Nhi nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã sấp xuống. Nam Cung Dạ Hiên vội đỡ lấy y, kéo y ngồi vào lòng mình, trầm thanh nói: “Thương cảm làm gì, người theo vào vương phủ, bọn họ liền không đến thăm người, làm gì xứng đáng với loại cảm giác đó? Huống chi, người ngay cả tên họ bọn họ cũng không biết, bọn họ đối với người như vậy, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Nguyệt Nha Nhi gật gật đầu, trong lòng vẫn có chút khó chịu, nhưng không thậm mãnh liệt, Nam Cung Dạ Hiên nói đúng, từ ngày vào vương phủ, y liền cùng đôi vợ chồng kia chặt đứt liên hệ, bất quá dần dần trưởng thành, vẫn nghĩ đối phương là phụ mẫu của mình mà thôi.

“Thế cha mẹ ta rốt cuộc là ai? Tại sao ta lại xuất hiện trên cây trên vách đá?” Nguyệt Nha Nhi mờ mịt nhìn Nam Cung Dạ Hiên, bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt trắng bệch nói: “Không tốt, nếu là... Nếu là ta đều té xuống vách núi, kia... Cha mẹ ta... Bọn họ... Chẳng phải là...” Y không dám nói gì nữa, mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền thì trên trán ào xuống.

“Việc này, chỉ sợ phải tới chỗ sát thủ kia tìm đáp án.” Nam Cung Dạ Hiên đứng lên, nhìn Nguyệt Nha Nhi một cái, do dự một chút, mới ôn thanh nói: “Nguyệt Nha Nhi, người cùng với ta vào trong lao hỏi hấn, hay là ở đây chờ tin tức của ta hử?”

“Ta...” Sắc mặt Nguyệt Nha Nhi lại tái nhợt vài phần, nhưng mà lại cắn răng nói: “Không... Không cần chờ, ta... Ta cũng đi theo người hỏi hấn.”

“Hay là đang nơi này chờ được rồi, xương cốt của bọn sát thủ đích rất cứng, có khi phải nghiêm hình bức cung, ta thật không muốn người nhìn thấy cảnh huyết tinh này.”

Nguyệt Nha Nhi vừa nghe Nam Cung Dạ Hiên nói như vậy, quả nhiên do dự, sau một lúc lâu mới suy sụp nói: “Kia... Vậy được rồi, ta ở đây chờ cũng được, chính là... Nam Cung, người sớm đi về, sớm một chút... Sớm một chút nói cho ta biết...”

Nam Cung Dạ Hiên gật gật đầu, phân phó bọn nha hoàn hầu hạ y, liền vội vàng đi. Nơi này Nguyệt Nha Nhi tâm thần hoảng hốt, nha hoàn thấy thân thể y đau khổ, đều nghĩ hết mọi biện pháp chọc y vui, y lại một mực như không nghe thấy.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, chưa đợi được Nam Cung Dạ Hiên, đã nghe thấy trong vương phủ một mảnh ồn ào, tựa hồ có biến cố gì đã xảy ra.

Nguyệt Nha Nhi cùng bọn nha hoàn đều vội vàng chạy ra xem, liền thấy trong cái sân to lớn, một người công tên sát thủ đang phóng lên cây, phía sau hấn có mấy cái bóng người, một trong số đó là Nam Cung Dạ Hiên.

Nguyệt Nha Nhi không biết đã xảy ra chuyện gì, hình như là tên sát thủ kia được người cứu đi, đang muốn nhìn kỹ xem, chỉ thấy người nọ bỗng nhiên từ trên cây lao xuống dưới, mục tiêu chính là mình, còn không chờ y kịp phản ứng, bên cạnh đã vang lên tiếng thét chói tai của bọn nha hoàn, tiếp theo một cây trường kiếm lóá sáng hào quang chặn ngang cổ mình.

“A...” Nguyệt Nha Nhi bị dọa hồn phi phách tán, nghĩ thầm Nam Cung nói đúng, quả nhiên bọn sát thủ không phải một người, lần này mạng của ta cũng sắp giữ không được, cũng không biết cha mẹ còn ở âm phủ chờ mình đoàn tụ không, hoặc đã sớm đầu thai rồi, ô ô ô, kiếp sau cũng không biết có thể đầu thai làm con của họ không...

Trong nháy mắt nổi lên rất nhiều ý niệm loạn thất bát tao trong đầu, cuối cùng lại phát hiện đau đớn trong dự đoán lại không có đến, sau đó y chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên ở đối diện lạnh lùng nói: “Thả y ra, ta tha chết cho các ngươi”

Vừa dứt lời, bên cạnh liền vang lên một âm thanh như từng quen biết: “Không... Không thể thả, lập tức giết... Giết y.”

Cả người Nguyệt Nha Nhi run lên, cây kiếm kia lại gần mình mấy phần, tiếp theo một giọng lười biếng nói: “Người ngu ngốc này, giết y, hai chúng ta làm sao đây? Chẳng lẽ ngươi muốn chết ở trong này sao?”

Thanh âm quen thuộc cả giận nói: “Liền chết ở chỗ này thì sao? Hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất của giáo chủ, ta và người đều là sát thủ, chẳng lẽ còn sợ chết sao? Ta là sư huynh của ngươi, ta lệnh cho ngươi lập tức giết chết y. Lúc sau có thể xông ra chúng ta liền xông, xông ra không được thì chết ở trong này.”

Sư đệ kia cười nói: “Ta cũng không phải sợ chết, nhưng cũng phải chết có ý nghĩa, cái chết kiểu này, ta cũng không cam nguyện. Giáo chủ thì như thế nào, hẳn bắt ngươi làm sủng sử mà, chỉ có ngốc tử như ngươi mới bằng lòng vì hắn, ngay cả mệnh cũng không cần.”

Màn đối thoại này của bọn họ, làm cho trong lòng Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Cung Dạ Hiên một mảnh mối. Nam Cung Dạ Hiên lên tiếng: “Ngươi chỉ cần không thương tổn y, ta cũng tuyệt không động vào các ngươi, ta là vương gia, tất nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, bằng không ta sẽ để thiên lôi đánh xuống, ngươi... Mau thả Nguyệt Nha Nhi ra.”

Lại nghe sư đệ kia cười nói: “Vương gia, chúng ta là trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, chỉ sợ người phóng chúng ta rời đi, sư huynh của ta cũng không còn mạng, ngươi đã hạ được gì với hắn, xin hãy đem giải được ra, bút mua bán này của chúng ta mới có thể thành cơ.”

Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh nói: “Ngươi thật là công phu sư tử ngoạm. Bất quá ai biểu ngươi có lợi thế lợi hại chi? Cũng được, giải được ta có thể cho ngươi, nhưng là ta có một chuyện muốn hỏi.”

”Là muốn hỏi thân thể của y đi?” Sư đệ kia hiển nhiên là một nhân vật lợi hại khôn khéo, thấy Nam Cung Dạ Hiên gật đầu, hắn liền cười nói: “Ngươi nếu muốn biết thân thể của y, chỉ sợ phải đi Ba Tư tìm, cha của y hiện tại bị nhốt trong tay giáo chủ của chúng ta, những thứ khác, ta không thể lộ ra nữa, giải được đâu?”

“Ngươi... Ngươi hỗn đản này, ngươi còn muốn lộ gì nữa? Ngươi còn có gì có thể lộ? Đều bị ngươi... Đều bị ngươi nói hết rồi.”

Sư huynh kia tức giận muốn ngắt, giãy giụa gầm rú nói: “Ngươi còn muốn cứu ta làm gì? Còn không bằng giết ta đi, bằng không tương lai trước mặt giáo chủ, ta cũng chỉ lấy chết tạ tội, đều tại ta không giáo bảo ngươi.”

Sư đệ kia ha ha cười nói: “Ta là người dạy sao? Anh của ta muốn oán, cũng chỉ có thể oán sư phó đi, tuyệt đối sẽ không trách cứ ngươi, cho nên ngươi cứ yên tâm đi sư huynh.”

Nam Cung Dạ Hiên lúc này đã nhìn ra manh mối, cũng không nói nhiều, trực tiếp đem bình ngọc giải được ném qua đi, một bên nói: “Đa tạ, đây là giải được, mỗi ngày cho hắn uống một lần, uống ba ngày là được.”

Sát thủ kia tiếp nhận bình ngọc, khẽ mỉm cười nói: “Như thế, ta đa tạ sát thủ vương gia.” Nói xong liền thu hồi trường kiếm, vác sư huynh hắn phóng lên cao. Đảo mắt đã đi xa, giữa không trung, có thể nghe thấy tiếng sư huynh kia rống giận chửi bậy không ngừng.

Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng hoàn hồn, sờ cổ mình, cảm thấy ẩm ướt, y tưởng cắt ra máu rồi, loạn hoạn muốn xỉu, chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Không phải máu, là mồ hôi của người.”

Nhìn ta, quả nhiên, tất cả đều là mồ hôi lạnh. Nguyệt Nha Nhi lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tưởng tượng, không đúng, sát thủ kia vừa nói cha mình còn bị nhốt trong tay giáo chủ bọn họ mà, không khỏi một bên nhảy cao ba thước, một bên kêu to: “Ta muốn đi cứu cha ta.” Rồi chạy ra vương phủ.

Nam Cung Dạ Hiên ngăn y lại, buồn cười nói: “Người cứ đem theo hai bàn tay không, làm sao đi cứu cha người? Đến Ba Tư phải băng qua sa mạc lớn, người còn chưa vào trung tâm sa mạc, đã bị nắng cháy chết. Người không nên nóng lòng, chờ ta tái cẩn thận điều tra chuẩn bị một phen, tự nhiên có ta cùng người đi cứu lão nhân gia.”

Nguyệt Nha Nhi kinh ngạc nhìn hắn, nửa ngày không có một động tác cùng âm thanh, Nam Cung Dạ Hiên thấy kỳ quái, nghĩ thầm bảo bối có phải sợ đến cháng váng rồi không, chợt thấy hai hàng thanh lệ chảy xuống trên mặt y.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Đừng lo lắng, chỉ cần cha người còn chưa có chết, thì luôn có hy vọng, hay là nói, người không tín nhiệm năng lực của ta?” Nam Cung Dạ Hiên vỗ vỗ bả vai Nguyệt Nha Nhi, nghĩ rằng y là đang vì nhà mình phụ thân lo lắng.

“Không... Không phải, Nam Cung, người... Người tại sao đối với ta tốt thế chứ? Người... Căn bản không cần thiết mạo hiểm như thế vì ta, huống chi người mới từ nơi khác chấp hành nhiệm vụ trở về, chính người cũng nói, là vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết...”

Nguyệt Nha Nhi nói tới đây, rốt cuộc nói không được, một đầu nhào vào trong lòng Nam Cung Dạ Hiên khóc lên.

9. Chương 9

Y thật sự là quá cảm động, tuy rằng khi rời khỏi Nhiễm Trạch vương phủ, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ cùng sợ hãi, tuy rằng đã cùng Nam Cung Dạ Hiên ở chung, cũng bất quá hơn một tháng đích thời gian, nhưng mà tại đây trong đó, người nam nhân này cho y những điều tốt đẹp mà cả đời này y vốn chỉ cho rằng đó chỉ là những hy vọng xa vời không vớt đến, cái loại cảm giác toàn tâm toàn ý được yêu, được cưng chiều, trở thành trân bảo này.

“Nguyên lai... Là thế à.” Nam Cung Dạ Hiên mỉm cười, đưa tay ôm Nguyệt Nha Nhi, nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, ta đã nói qua, cả đời này đều sẽ đem người nâng ở lòng bàn tay, là người vẫn không chịu tin tưởng.”

Vừa dứt lời, chung quanh liền bộc phát ra một trập tiếng hoan hô mãnh liệt, bọn nha hoàn cùng nhóm tiểu tư cùng kêu lớn nói: “Lúc này có thể tin rồi đi? Lúc này có thể tin rồi đi? Mau chọn ngày, chọn ngày...”

Nguyệt Nha Nhi lúc này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng giãy giụa khỏi vòng tay ầm áp của Nam Cung Dạ Hiên, để lộ khuôn mặt đỏ bừng, lại treo đầy hắc tuyến, thậm nghĩ bọn người hầu trong vương phủ này mỗi người đều cười mở như vậy sao? Nếu nói là mọi người trong phủ của ta không cần thân phận của Nộn Thảo, đó là bởi vì vương gia chúng ta thường ngày cũng không là hạng người theo khuôn phép cũ thủ lễ thói cũ, vương phủ này cũng như thế sao?

Nghĩ qua nghĩ lại, rồi lại bình thường trở lại, thậm nghĩ đúng rồi, vị này chính là sát thủ vương gia, tự nhiên cũng không phải loại người như phu tử, khó trách không khí trong phủ cũng cởi mở như vương phủ bọn ta.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe trong đám người lại có một thanh âm khò khè nói: “Làm gì giữa ban ngày ban mặt mà ân ái như thế, rõ ràng là khi dễ ta không có trượng phu, ô ô ô, vương gia, mạng của ta thật khổ a...”

Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Cung Dạ Hiên đều cúi đầu đỡ lấy cái trán, Nguyệt Nha Nhi thậm nghĩ sa ta quên vị thiên tài vương phi siêu cấp này chứ, có nàng ở, trong phủ này cho dù muốn đứng đắn cũng không

có thể a.

Náo nhiệt một chút, hạ nhân vây xem kịch vui mới bị Nam Cung Dạ Hiên đuổi đi. Hai người trở lại thư phòng, Nam Cung Dạ Hiên liền thở dài, đối Nguyệt Nha Nhi nói: “Uy nghiêm mà bốn vương những năm gần đây tích góp từng tí một, lúc này đây xem như hoàn toàn không có, nếu là mọi ngày, dám gia khảo này nào dám trước mặt ta lỗ mãng như thế.”

Nguyệt Nha Nhi áy náy nói: “Đều là bởi vì ta, vương gia, người nói có lẽ ngày đó người không nên đem ta từ Nhiễm Trạch trong vương phủ đón ra đi? Ta vốn tưởng rằng người là môi tinh* của ta, nhưng hôm nay xem ra, ta là môi tinh của người mới đúng, nếu không có ta, nào có việc này phát sinh, hơn nữa... Đại mặc, ai... Ta vẫn không muốn người đi, ta nếu chết, là vì cứu ta cha, là thiên kinh địa nghĩa, cái mệnh tiền như ta chết thì chết, bằng gì muốn vương gia cao quý người này theo giúp ta chịu chết.”

__môi tinh: ngôi sao xui xẻo

Trên mặt Nam Cung Dạ Hiên hiện ra một tia tức giận, trầm thanh nói: “Tiền mệnh môi tinh gì? Ta không muốn người giày xéo mình như vậy, người ở trong phủ đường ca ta, là nô bộc cũng tốt hạ nhân cũng tốt, bọn họ đối xử như thế nào với người ta cũng mặc kệ, nhưng đã vào đây, thân phận người cũng giống như ta, ta nói rồi ta sẽ đối tốt với người, đây không phải là lời nói suông, ta không thích người tự coi nhẹ mình, ta là thích bộ dáng sợ hãi đến đáng yêu của người, nhưng ta không cần trong lòng người cảm thấy tự ti.”

Nguyệt Nha Nhi còn muốn nói gì nữa, Nam Cung Dạ Hiên liền phát tay ngăn y lại, nghiêm mặt nói: “Hiện tại không phải đi lúc so đo việc này, việc cấp bách, là như thế nào mới có thể đem nhạc phụ đại nhân cấp cứu đi ra.”

Bốn chữ “Nhạc phụ đại nhân” này, đem một bụng cảm khái của Nguyệt Nha Nhi đều xua tan. Y che mặt, rên rỉ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Nam Cung, người là muốn dùng đại ân tình của hôm nay để ta lấy thân báo đáp sao?”

“Ngô, nếu người muốn như thế, cũng không thường không thể.” Trên khuôn mặt nghiêm túc Nam Cung Dạ Hiên hiện ra nụ mỉm cười, nghĩ nghĩ lại đứng lên nói: “Nguyệt Nha Nhi, thân thể của người còn chưa làm rõ, ta phái người cẩn thận đi điều tra thêm một chút, nhìn xem có thể điều tra được gì hay không, sau đó chúng ta liền chuẩn bị xuất phát ha. Cách Trung thu còn có chút ngày, chúng ta nắm chặt thời gian, tranh thủ trước lễ mừng năm mới phải trở về.”

“Trước lễ mừng năm mới? Cách lễ còn có vài tháng mà.” Nguyệt Nha Nhi ngốc nhìn Nam Cung Dạ Hiên: “Không cần dùng thời gian dài như thế chứ?”

“Vậy cũng khó nói, dù sao đó cũng là hạng ỏ của đối phương. Nước Ba Tư chỉ có một bang phái võ lâm ra hồn, đó chính là thánh giáo, nhưng mà dù chỉ có một cái thánh giáo cũng không phải dễ, vị trí giáo chủ kia nghe kể là được thừa kế, qua nhiều đời, tài phú tích góp từng tí một của bọn hắn so với một quốc gia còn lớn hơn, hơn nữa bởi vì võ công của bọn họ quý dị khó dò, mà ngay cả quốc vương của bọn họ đối thánh giáo với này cũng tôn thờ. Chúng ta muốn từ này cứu người, thật sự là không dễ dàng.”

Hắn nói tới đây, gặp thần sắc Nguyệt Nha Nhi lại do dự, biết đối phương đang cố kỵ gì, mỉm cười sờ sờ đầu của y nói: “Không sao, bọn họ dù lợi hại, chúng ta mang nhiều ảnh vệ qua đó, hơn nữa võ công của ta, chưa hẳn không nỗ lực cái răng thỏ này, đến lúc đó chỉ cần trở về, bọn họ cũng không thể làm gì chúng ta.”

Nam Cung Dạ Hiên nói thật ra thoải mái, Nguyệt Nha Nhi lại biết trong đó cũng có bao nhiêu gian nan hiểm trở, chính là nhìn bộ dáng đối phương, nghĩ muốn ngăn cản hắn bởi mình đi vượt lửa quá sông, hiển nhiên là không có khả năng.

Bởi vậy cũng chỉ có đem phần cảm kích cùng cảm động này chôn ở trong lòng, nói thầm: Nam Cung, tương lai chúng ta nếu có chút mệnh trở về, ta sẽ cùng người thành thân, người yêu ta một ngày, ta liền hưởng một ngày khoái hoạt; người nếu không thương ta, ta cũng tuyệt không oán người, thanh đăng tiểu viện, mỗi ngày ta cũng sẽ cầu phúc cho người trường sinh.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại thêm một niệm quyết tuyệt, nhìn Nam Cung Dạ Hiên ra sân, y nằm ở trên giường bắt đầu cố gắng hồi tưởng, chờ mong có thể nhớ tới một ít dấu vết trong trí nhớ, nhưng sự tình thật sự là quá mức xa xăm, huống chi lúc trước đã mất trí nhớ, cho nên nghĩ nửa ngày, vẫn chưa nhớ được gì.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, y ghé vào trên giường, thái dương ẩm dạt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên người, không khỏi có chút buồn ngủ.

Mông mông lung lung, bỗng nhiên cảm thấy đã đi tới một chỗ, gió lạnh thấu xương, nhưng thổi vào người lại không cảm thấy lạnh.

Nguyệt Nha Nhi dõi mắt trông về phía xa, muốn nhìn rõ ràng mình đang ở phương nào, lại chỉ thấy cỏ cây chung quanh cao ngất, xa xa là phiến cánh rừng, lại hướng phía sau nhìn, cách đó không xa là một huyền nhai*.

__huyền nhai: vực thẳm.

Y lúc này chỉ cảm thấy thân mình nhẹ phiêu phiêu, mới vừa liếc mắt một cái, chỉ thấy dưới huyền nhai kia mây trắng lượn lờ, dường như sâu đến vạn trượng.

Người Nguyệt Nha Nhi run rẩy, nghĩ thầm nếu té xuống, lập tức sẽ biến thành thịt bằm a. Vừa muốn thối lui, chợt nghe rất xa truyền đến một trận tiếng bước chân.

Quay đầu lại vừa nhìn, liền gặp trong rừng đàng xa, một người nam nhân nghiêng ngả lão đảo hướng bên này chạy tới, trên lưng hắn đeo một cái giỏ trúc, y phục trên người loang lổ lốm đốm vết máu, trên mặt đất cũng thấm máu loãng chảy liên tục trên người hắn.

Trong tay nam nhân nắm một thanh bảo kiếm phong cách cổ xưa, hiển nhiên là người trong võ lâm. Nguyệt Nha Nhi nhìn hắn, không biết tại sao, trong lòng thế nhưng đau không thể kiềm nén, vội vàng ôm ngực ngồi xổm xuống, nghĩ thầm Nam Cung đâu? Hắn ở nơi nào? Nếu hắn đến đây, có lẽ có thể giúp người nam nhân này.

Nam nhân kia liêu xiêu tiến đến, Nguyệt Nha Nhi mới thấy rõ dung mạo của hắn, đó là một nam tử cái thập phần thanh tú nhã nhặn, chỉ tiếc hắn đi không tới vài bước, liền “Bùm” một tiếng quỵ rạp xuống đất. Hắn đi vài cái, lại không đứng lên, hiển nhiên đã kiệt sức.

Lòng Nguyệt Nha Nhi càng ngày càng đau, y tiến lên muốn kéo nam nhân, lại phát hiện mình làm sao cũng không lại gần hắn, mà nam nhân tựa hồ cũng không thấy mình, hắn chính là dùng hết khí lực đem giỏ trúc trên lưng cởi xuống, Nguyệt Nha Nhi lúc này mới phát hiện, trong giỏ trúc kia đựng một tiểu hài nhi khoảng tám chín tuổi.

Nam tử kia ôm sát đứa nhỏ, một hàng lệ chậm rãi từ trong ánh mắt hắn chảy ra, chỉ nghe hắn lẩm bẩm nói: “Xem ra Giang Thanh Hiểu ta hôm nay đã sắp tuyệt mệnh tại đây, thương thiên ở trên, ta cả đời chưa bao giờ làm việc sai trái, có trời đất chứng giám, vì sao vận mệnh ta lại bấp bênh như thế? Nếu chỉ ý định để ta chết, cũng thì thôi, vì sao còn muốn liên lụy con của ta, nó từ khi sinh ra đã không còn mẫu thân, chẳng lẽ còn phải mất mạng khi tuổi nhỏ sao? Nó chỉ là một đứa trẻ, có làm sai việc gì?”

Nguyệt Nha Nhi nghe nam nhân kia một chữ một dòng lệ, trong lòng cũng đau nhức muốn chết, có tâm an ủi vài câu, nhưng nam nhân lại nhìn không tới y. Đột nhiên, chợt nghe một tiếng thét dài vang lên, tiếp theo một cái bóng đen từ đàng xa đáp xuống, là một đại điều màu trắng con thập phần hung mãnh.

“Hài tử, chạy mau.” Nam nhân đẩy ngơ ngác nhìn đứa nhỏ xa xa, chính là hai mắt nam hài kia vô thần, đại khái đã bị một đường chém giết, dọa sợ đến ngất người.

Nam nhân lúc này bỗng nhiên run rẩy thân mình đứng lên, trong tay của hắn vẫn đang cầm thanh kiếm kia, chính là mũi kiếm không ngừng rung động, cho thấy hắn chỉ là nỗ lực hết đà, trạng thái như vậy đừng nói ngăn địch, chỉ sợ một đầu ngón út của người ta có thể đẩy ngã hắn.

“Tiểu Huy, chạy mau...” Nam nhân khàn cả giọng kêu to, cuối cùng làm cho thân mình đứa bé kia chấn động một chút, tiếp theo nó cũng không nhìn phương hướng, mở hai chân hương chỗ huyền nhai mà chạy.

“Không cần, bên kia là huyền nhai a.” Nguyệt Nha Nhi kêu to, nhưng mà thân mình lại cử động không được, y trở mắt nhìn đứa bé cứ thế lao đầu xuống huyền nhai, phía sau, là tiếng kêu to tê tâm liệt phế của nam nhân cùng một trận cười kiêu ngạo.

“A...” Nguyệt Nha Nhi đột nhiên mở to mắt, bỗng nhiên phát giác thân mình có thể động, y một bên kêu “Không cần”, liền nhảy lên, kết quả nghe “Rầm” một tiếng, cả người y đều từ trên giường ngã nhào xuống

đất.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, Nguyệt Nha Nhi từ trên mặt đất ngồi dậy, đè lại vị trí ngực, liếc nhìn chung quanh, mới phát hiện mình vẫn đang ở trong phòng ngủ, vừa rồi hiển nhiên chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng đau đớn nơi ngực cũng rất rõ ràng, y không rõ mình lại mơ giấc mơ như thế, giống như... Trước kia có một lần phát sốt, cũng đã mơ như thế, thế nhưng đã qua có đã nhiều năm, không biết giấc mộng này làm sẽ xuất hiện, nam nhân cùng đứa nhỏ trong mộng kia là ai chứ? Là hai người có thật, hay là, bọn họ chỉ là nhân vật trong mộng, tại sao mình lại đau lòng như vậy chứ?

“Nguyệt Nha Nhi, xảy ra chuyện gì? Ngồi dưới đất làm gì hả?” Nam Cung Dạ Hiên đi tới, thấy Nguyệt Nha Nhi liền lấp bắp kinh hãi, vội vàng tiến lên nâng y dậy, sờ sờ trán của y, nhẹ giọng nói: “Không phát sốt, chẳng lẽ là làm ác mộng sao?”

Nguyệt Nha Nhi bỗng nhiên giật mình, y vội bắt lấy tay áo Nam Cung Dạ Hiên, thất thanh nói: “Nam Cung, có... Có một nam nhân kêu Giang Thanh Hiểu, người... Người có biết hay không?”

“Giang Thanh Hiểu? Người làm sao biết hắn? Hắn là một nhân vật phong vân ở mười năm trước, nhưng hiện tại đã nhiều năm không có tin tức của hắn, người sao lại đột nhiên nhớ tới?” Nam Cung Dạ Hiên hét sức kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Nguyệt Nha Nhi.

“Nguyên lai... Thực sự như thế một người...” Nguyệt Nha Nhi thì thào tự nói, sau đó nhìn về phía Nam Cung Dạ Hiên, thấp giọng nói: “Nam Cung, ta... Ta mộng hắn, ta nghĩ, có lẽ hắn chính là phụ thân của ta.”

“Gì?” Nam Cung Dạ Hiên hút một hơi lạnh khí, sau đó đứng lên bước thong thả vài vòng, khó khăn lắm mới bức mình tỉnh táo lại, lại ngồi xuống nói: “Nguyệt Nha Nhi, người kể cho ta, người rốt cuộc mơ thấy gì, tại sao lại có phỏng đoán này?”

Nguyệt Nha Nhi đem giấc mơ của y kể lại một lần, sau đó nói với Nam Cung Dạ Hiên: “Đây là lần thứ hai, mấy năm trước ta bệnh nặng một hồi, lúc phát sốt cũng mộng thấy như thế, lúc ấy tưởng mình sốt hồ đồ, không nghĩ tới hôm nay lại thấy, liên hệ chuyện lúc trước, ta mới có phỏng đoán như vậy, bất quá... Cũng không biết đúng hay không, người không phải nói Giang Thanh Hiểu kia là đại hiệp sao? Hắn làm sao có đứa con vô dụng như ta.”

“Đại hiệp cũng không phải vừa sinh ra đã là đại hiệp.” Nam Cung Dạ Hiên an ủi vỗ vỗ tay Nguyệt Nha Nhi, một bên nhớ lại nói: “Giang Thanh Hiểu là đại đệ tử Quy Niếp Môn, năm đó Quy Niếp Môn phong quanh nhất thời, rơi vào thế hệ Giang Thanh Hiểu, chỉ có hai đệ tử. Đại đệ tử là Giang Thanh Hiểu, nhị đệ tử là Trữ Thiên Phàm. Trữ Thiên Phàm tư chất hơn người, rất nhanh liền ở trong chốn giang hồ nổi danh lập vạn, tất cả mọi người nói tính cách hắn tuy rằng nhanh nhẹn tàn nhẫn, nhưng võ công so với Giang Thanh Hiểu nhân hậu cao rất nhiều.”

Nguyệt Nha Nhi nghe đến thơ thẩn, y trước kia rất thích nhất nghe chuyện về võ lâm, bất quá không có nhiều người kể cho y nghe thôi. Huống chi hiện giờ chuyện xưa này còn có thể là phụ thân mình.

“Sau đó không biết bởi vì gì, Trữ Thiên Phàm bị sư môn hạ sát lệnh, hắn bị thương chạy ra, mà phụ trách giết hắn chính là Giang Thanh Hiểu. Từ đó về sau, Trữ Thiên Phàm không biết chết ở đâu, Quy Niếp Môn cũng chỉ còn lại có một cái đệ tử, tám năm sau, hai vị sư phó của Giang Thanh Hiểu qua đời, hai năm sau hắn trở thành minh chủ võ lâm.”

“Oa, rất lợi hại a.” Ánh mắt Nguyệt Nha Nhi đều tỏa sáng, minh chủ võ lâm ở trong cảm nhận của y vẫn là tồn tại phi thường cao thượng.

Nam Cung Dạ Hiên gật gật đầu nói: “Đúng vậy, là rất lợi hại, chỉ tiếc minh chủ võ lâm này mệnh quá ngắn, sáu tháng sau, hắn liền cùng con hắn mất tích, ai cũng không biết bọn họ đi nơi nào, mà về Niếp môn, môn phái hiển hách một thời này cuối cùng hoàn toàn tiêu vong. Đến bây giờ, trên giang hồ đã không còn bao nhiêu người còn nhớ rõ cái tên này.”

Nam Cung Dạ Hiên nói tới đây, liền thở dài, Nguyệt Nha Nhi cũng rất là buồn bã. Lại nghe Nam Cung Dạ Hiên nói: “Nếu nói như vậy, Nguyệt Nha Nhi, người thực sự có thể chính là con của Giang Thanh Hiểu kia, án năm đó vẫn chưa giải quyết, có lẽ chỉ có người rõ ràng chân tướng trong đó, bất quá điều này gấp cũng

không được, ta nghe nói có người bởi vì liều mạng nhớ về chuyện cũ, mà đem mình biến thành kẻ điên. Dù sao chúng ta chỉ cần đi Ba Tư, hết thấy liền đều sáng tỏ.”

Nguyệt Nha Nhi gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Nam Cung Dạ Hiên lại nói: “Đi, chúng ta đi tiên thính ăn cơm đi, ta kê người ta đi chuẩn bị đồ, ba ngày sau chúng ta liền xuất phát đi Ba Tư trước.”

“A? Nhanh thế?” Nguyệt Nha Nhi sửng sốt một chút, lập tức cúi đầu nói: “Thân thể của người có thể chịu nổi không? Mới trở về nghỉ ngơi vài ngày, liền muốn xuất phát.”

“Yên tâm, ta là người luyện võ, thân thể phục hồi rất nhanh, hơn nữa lần này cũng đủ điều tức, ta cảm thấy võ nghệ lại tiến nhanh hơn trước, người không cần lo lắng cho ta.”

Hai người đi ra tiên thính ăn cơm. Từ ngày hôm sau bắt đầu, liên tục dục có người dẫn theo rất nhiều thứ đến đây, đều để ở trong sân, nha hoàn bọn sai vặt cũng đều bận rộn khắp nơi, biết vương gia cùng Nguyệt Nha Nhi phải đi xa nhà, bởi vậy đều phá lệ tận tâm hầu hạ, vì bọn họ chuẩn bị tốt các vật phẩm.

Trong nháy mắt, ngày khởi hành đã đến, các đồ vật cũng đều đủ, ước chừng để bốn năm chiếc xe ngựa. Nam Cung Dạ Hiên từ biệt mẫu thân, liền mang theo Nguyệt Nha Nhi ngồi vào trong xe ngựa, cánh cửa vương phủ mở rộng, xe ngựa chi chi nha nha đi ra, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở cuối con phố dài.

Dọc theo đường đi, Nguyệt Nha Nhi thấy tâm thần Nam Cung Dạ Hiên tựa hồ là không yên, liền giữ chặt tay hắn nói: “Nam Cung, người không phải lo lắng lúc này sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Nếu... Nếu thật sự quá nguy hiểm, người không muốn đi, bằng không người có chuyện gì không hay xảy ra, ta cho dù chết, dưới cửu tuyền cũng không mặt mũi gặp người.”

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Người nói đùa gì thế? Cho dù chết, cũng là ta kéo người xuống cửu tuyền, bằng không liền lấy tính tình nhất gan của người, còn không bị ác quỷ khi dễ chết.”

Hắn nói rồi thu tươi cười, vươn tay nhu nhu trán của mình nói: “Đừng nghĩ nhiều, ta không phải lo lắng này, ta là ở lo mẹ ta.”

“Vương phi? Nàng xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Nha Nhi càng thêm kỳ quái: “Chẳng lẽ người không để thủ vệ ở trong vương phủ sao?” Y nói tới đây, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, kêu sợ hãi một tiếng, sau đó lại hạ giọng nói: “Nam Cung, người... Người không phải ngay cả thủ vệ gác cửa đều mang đi hết, hiện tại vương phủ chỉ còn lại một tòa thành trống ngay cả nha hoàn không có đi?”

“Đừng đem trí tuệ của ta so với người.”

Nam Cung Dạ Hiên đỏ khốc đỏ cười, ở trên mũi Nguyệt Nha Nhi nhéo một chút, làm cho y bất mãn trừng mắt nhìn mình, sau đó buồn bực nói: “Vậy người lo lắng gì?”

“Người không biết là mẹ ta có điểm gì là lạ sao? Theo của nàng tính tình, sao có thể để chúng ta đi ra thuận lợi như thế?” Nam Cung Dạ Hiên một tay chống cằm, trầm ngâm nói.

“Ân, đúng vậy, nói theo lẽ, người làm chuyện nguy hiểm như thế, vương phi nhất định sẽ ngăn cản, nhưng nàng cái gì cũng chưa nói, này không nên a.”

Nguyệt Nha Nhi vừa nói, một bên liền an ủi vỗ vỗ tay Nam Cung Dạ Hiên, hiện tại y xem như học theo động tác của Nam Cung Dạ Hiên.

“Không cần khổ sở Nam Cung, ta tin tưởng vương phi là yêu người, nàng sợ dĩ không đem lo lắng nói ra, là sợ người thêm phiền nhiễu, hiện tại nàng nhất định là ở trong Phật đường yên lặng tụng kinh cầu nguyện cho người...”

Không đợi y nói xong, Nam Cung Dạ Hiên liền rên rỉ một tiếng, lắc đầu nói: “Người tới mới ít ngày, cho nên còn có thể đối với nàng ôm có ảo tưởng, còn ta đã sớm tuyệt vọng.”

Sau đó hắn trầm tư nói: “Ý của ta không phải việc này, ta là nói, lấy tính tình mẹ ta, nàng nhất định sẽ yêu cầu cùng đi với chúng ta, chuyện vui như thế, nàng sao có thể ngồi yên được.”

“Hào... Thú vị?” Nguyệt Nha Nhi thật hút một hơi lạnh khí: “Nam Cung, người không đem tính nghiêm trọng của chuyện này nói cho vương phi sao? Nàng cho đây là du sơn ngoạn thủy sao, hoàn hảo mà vui đùa.”

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Cho nên đã nói người thật không hiểu nàng, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, nàng cũng nói đó là chuyện vui, năm đó tính tình của nàng chính là không sợ trời không sợ đất, cũng chỉ có người cha không sợ chết kia của ta, không biết sao lại nhìn trúng nàng, bằng không nàng khẳng định đến bây giờ cũng không xuất giá được, bởi vì không ai dám lấy nàng.”

Nguyệt Nha Nhi xoa bóp huyệt Thái Dương, rên rỉ nói: “Nam Cung, người sao vậy có thể nói vương phi như vậy? Nàng là nương người a.”

“Cũng bởi vì là nương ta, cho nên ta mới vô cùng hiểu biết nàng.” Nam Cung Dạ Hiên quả quyết nói, sau đó đứng lên: “Không được, ta phải để người ta hảo hảo kiểm tra xe một chút, đỡ phải nàng trộm cùng đi ra.”

“Không... Không thể nào? Dù sao đó cũng là vương phi, sẽ không làm chuyện thái quá như vậy đi?” Nguyệt Nha Nhi trợn mắt há hốc mồm, theo Nam Cung Dạ Hiên ra xe ngựa.

10. Chương 10

“Nàng cho tới bây giờ đều chỉ làm quá mọi chuyện, chuyện đáng tin ngàn vạn lần đừng tìm nàng.” Nam Cung Dạ Hiên vừa nói, liền phát tay cho đoàn ngựa dừng lại, sau đó đem bọn ảnh vệ âm thầm đi theo cùng bọn hộ vệ trên mã xa gọi xuống dưới, để bọn họ cẩn thận kiểm tra xe cùng vật phẩm trong xe, cần phải xác định vương phi chưa từng ở đây.

Hộ vệ cùng ảnh vệ hiển nhiên cũng biết rõ tính tình vương phi nhà mình, đều thập phần nghiêm túc kiểm tra, giằng co hơn nửa canh giờ, không thu hoạch được gì, Nam Cung Dạ Hiên mới yên tâm một lần nữa khởi hành.

Một đường không nói chuyện, xe ngựa cũng đi hơn một tháng, gần biên quan, thủ thành nghe nói là sát thủ vương gia tới, vội vàng đi ea nghênh đón, vì bọn họ đón gió tẩy trần. Nam Cung Dạ Hiên liền hỏi hắc đường từ nơi này đến Ba Tư, lại hỏi hắc tình huống bên nước Ba Tư, còn có tình hình về thánh giáo bên Ba Tư kia.

thủ thành nhất nhất trả lời: “Nơi này cách Ba Tư cũng không quá xa, chừng mười ngày đường, khó thì khó ở chỗ phải băng ngang một sa mạc lớn, bất quá cũng không sợ, mặt tướng phái đội binh quen thuộc hoàn cảnh sa mạc theo vương gia, lại chuẩn bị một đội lạc đà, thời gian vài ngày là được. Chính là thánh giáo Ba Tư thật sự rất bí hiểm, mặt tướng thực vì vương gia lo lắng, thân thể vương gia vạn quý giá, một khi có sơ xuất, mặt tướng làm sao hướng hoàng thượng công đạo?”

Nam Cung Dạ Hiên cười mắng: “Ít bấy bạ, ai muốn người cùng hoàng Thượng công đạo, chuyện của ta, tự nhiên là ta làm chủ, người chỉ cần tận tâm chuẩn bị cho ta, tương lai cho dù có việc gì, Hoàng Thượng cũng trách tội cũng không đến trên đầu người. Chẳng lẽ Hoàng Thượng là hôn quân không nói lý sao?”

Hắn vừa nói như vậy, thủ thành kia tự nhiên cười làm lành, thế là một hồi yến hội tăn hoan* liền tan, Nam Cung Dạ Hiên cho Nguyệt Nha Nhi hảo hảo nghỉ ngơi, ngày hôm sau bọn họ sẽ xuất quan.

_tăn hoan: vui hết sức

Nguyệt Nha Nhi làm sao có thể ngủ ngon, trước kia y cùng Nam Cung Thừa Phong cũng từng đi tái ngoại, nhưng đa số là thảo nguyên, băng qua sa mạc lớn như lần này, vẫn là lần đầu tiên.

Hướng chi, lần này là phải đi cứu kẻ có thể là cha y. Cát hung họa phúc khó liệu, càng làm cho y chú ý chính là, mình lại kéo Nam Cung Dạ Hiên vào chuyện này, vạn nhất có kết quả không tốt gì, y phải đối mặt với lương tâm của mình như thế nào.

Cứ thế trần trọc, thẳng đến gần canh bốn mới ngủ gật đi. Chưa đến canh năm, lại bị Nam Cung Dạ Hiên kêu dậy, sau đó rửa mặt chải đầu ăn điểm tâm.

Lúc này đã là đầu mùa đông, chờ bọn Nguyệt Nha Nhi thu thập xong, trời bắt quá chỉ mới vừa tờ mờ sáng mà thôi, thủ thành biên quan phải sáu mươi người đi theo, những người này đều sinh sống gần sa mạc, quen thuộc sa mạc giống như ngư dân quen thuộc biển rộng.

Đoàn ngựa thồ toàn bộ đổi thành lạc đà, Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi kị một con lạc đà cường tráng cao lớn nhất. Nguyệt Nha Nhi cho tới bây giờ chưa từng cưỡi thứ này, bởi vậy thập phần tò mò, trong chốc lát thò người ra nhìn mắt lạc đà một cái, trong chốc lát lại dùng tay đi sờ bướu lạc đà, sau đó lại nhìn xem đuôi lạc đà, liên tục từng bộ phận không ngừng.

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Sao lại ngồi không yên, chẳng qua cũng giống ngựa mà thôi.”

Bên cạnh bọn họ chính là đội binh lính kia, một kẻ trong đó nghe vương gia nói như vậy, liền nhịn không được cãi lại nói: “Vương gia, lạc đà sao có thể giống ngựa chứ? Lạc đà có thể băng qua sa mạc, ngựa thì không thể đâu.”

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Chính là ngựa có thể ngày đi ngàn dặm, lạc đà cũng không được a, ở trong sa mạc lạc đà là vương, tới trên thảo nguyên, lạc đà lại kém xa ngựa, ai cũng có sở trường riêng cũng có sở đoản riêng, nhưng đều là để con người dùng, sao lại không giống chứ?”

Các binh lính khác vốn muốn thay tên lính lỗ mãng này vuốt mồ hôi. Nghĩ thầm người muốn chết hả? Lời vương gia nói người cũng dám phản bác. Cho đến khi nhìn đến Nam Cung Dạ Hiên thập phần hòa ái, cũng thích nói chuyện, mọi người liền sinh động lên, cùng hắn giảng về thời tiết, cát chảy trong sa mạc, các chuyện lý thú.

Nguyệt Nha Nhi nghe thập phần thú vị, tạm thời quên đi những chuyện phiền lụy lo lâu, Nam Cung Dạ Hiên thấy y thích nghe, trong lòng cũng thấy chút thư sướng, đoàn người dần dần liền vào sa mạc, tuy rằng mặt trời nóng bức, nhưng bởi vì không thiếu nước uống, mọi người lại dùng nói chuyện phân tán lực chú ý, cũng không thấy gian nan.

Nhưng đang đi, bỗng nhiên chợt nghe một con lạc đà ở phía sau truyền đến tiếng kêu to, mọi người nhìn lại, chỉ thấy một sĩ binh từ trên lạc đà xuống dưới.

Mọi người không biết chuyện gì, đều rút ra đao kiếm cảnh giới, đã thấy binh lính kia lại đứng lên, hắn chỉ một cái túi lớn trên bụng lạc đà nói: “Có... Có cái gì đó động đây, trong này có cái vật còn sống.”

Tất cả mọi người sững sốt, một sĩ binh bên cạnh Nam Cung Dạ Hiên liền cười nói: “Này, ta thấy có gì đâu chứ, có lẽ là con chuột tiến vào đi đi.”

“Không phải con chuột, con chuột ta sao lại không biết?” Mặt binh lính kia đều đỏ lên, bị con chuột dọa sợ tới mức ngã xuống lạc đà, đây chính là điều vô cùng nhục nhã.

Nguyệt Nha Nhi liền thấy Nam Cung Dạ Hiên biến sắc, hô một tiếng “Không xong”, tiếp theo liền nhảy xuống lạc đà, nhanh chóng chạy lại.

Nguyệt Nha Nhi hoảng sợ, vội vàng xuống lạc đà, chạy như bay đến bên người Nam Cung Dạ Hiên, chỉ thấy hắn đã đem cái túi bốn bịch bên người con lạc đà kia cởi ra, ngay sau đó, một cái đầu tóc tai bù xù liền chui ra.

“A...” Bọn binh lính xung quanh đều bị dọa mà quát to một tiếng, bọn hộ vệ cùng ảnh vệ từ trong vương phủ tới lại nhịn không được ngồi xổm người xuống, một đám lấy tay che mặt, phát ra tiếng rên rĩ.

Sắc mặt Nam Cung Dạ Hiên cũng là trắng bệch, nhìn qua như có thể té xỉu, đại khái cũng hận không thể bất tỉnh.

Nguyệt Nha Nhi trong lòng cực hiếu kỳ, nghĩ thầm đây ai a? Lực sát thương lớn như thế?

Lúc y nghĩ đến ba chữ lực sát thương kia, người tóc tai bù xù kia cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, hướng mọi người ha hả cười, tuy rằng tóc mai tán loạn, nụ cười này vẫn là trăm mị mọc lan tràn.

“Vương... Vương phi?” Nguyệt Nha Nhi “A” một tiếng to, cũng ngã ngồi trên mặt đất, nhưng nhìn Nam Cung Dạ Hiên bên cạnh tựa hồ xương cốt đều bị rút đi, giống như muốn nằm rạp xuống mặt đất, y lại vội vàng đứng lên đỡ lấy đối phương, vừa hướng vương phi hét lớn: “Vương phi người... Người tại sao lại theo tôi? Sao còn... Còn trốn ở trong này?”

Một đám binh lính đều hóa đá, nghĩ thầm vương phi? Vương phi cũng có tính nết như thế? Đây... Cùng mấy từ cao nhã đoan trang, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tiểu thư khuê các vâng vâng tốt đẹp có dính chút nào sao a? Đừng nói, dù lớn lên đủ xinh đẹp. Ân, cùng vương gia còn có chút giống nhau ni, thật không hổ là vợ chồng, chính là tính tình này... Chắc chắn, vương gia quân giáo vô phương a.

Chính một đám lắc đầu thở dài, chợt nghe gặp một giọng nũng nịu nói: “Ôi đứa con, mau đỡ nương một phen, dùng hơn phân nửa tháng sức cốt công, muốn lập tức dũi ra cũng không được.”

Hả... Đứa con? Nương? sức cốt công?

Lập tức còn có vài cái binh lính chịu không nổi loại kích thích này, đương trường ngã xuống đất.

11. Chương 11

Bọn hộ vệ cùng ảnh vệ của vương phủ rất hiểu biết nương nương nhà mình, một người trong đó đi đến trước mặt Nam Cung Dạ Hiên, nhỏ giọng nói: “Vương gia, đã như vậy, ngài hãy nên bi thương thuận theo đi, trước đem vương phi lôi ra rồi nói sau, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn đó, hiện tại cho dù té xỉu, nó cũng không được a.”

Trên ót Nguyệt Nha Nhi treo đầy hắc tuyến, nghĩ thầm nên bi thương thuận theo, nói kiểu gì thế? Người nguyện rửa vương phi nhà các người hả? Muốn cho Hoàng Thượng biết, đó là tử tội a.

Nam Cung Dạ Hiên cũng không có tỏ vẻ gì, thở dài nói: “Đúng vậy a, dù sao mọi người đã đánh mất, mất bỏ mới lo làm chuông cũng không kịp.”

Vừa nói xong, đi tiến, đối với vương phi nghiêng rằng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Người nếu không phải mẹ ta, ta đã cho người đem người ném vào sa mạc uy kên kên. Người không biết ta sẽ nói cho người biết a, trời ạ, người... Người sao lại chui vào trong thứ đó?”

Hắn vừa nói xong, tại trên cái gói không lớn lắm kia mạnh mẽ mát xa vài cái, sau đó chợt nghe vài tiếng “rắc rắc”, thân mình vương phi đột nhiên biến lớn lên, tiếp theo nàng ôm cổ Nam Cung Dạ Hiên, cuối cùng từ trong túi nhảy ra.

“Hô, này a, tốc độ của người cũng quá chậm, đi hơn một tháng mới xuất quan, người có biết người nếu không xuất quan, nương người sẽ ghen đã chết không.”

Vương phi từ trên người Nam Cung Dạ Hiên xuống dưới, khí định thần nhàn vuốt tóc, một bên hướng bọn binh lính bốn phía hóa đá phát tay.

“Đủ rồi.” Trán Nam Cung Dạ Hiên đã nổi đầy gân xanh, lôi kéo ống tay áo vương phi: “Không cần lại làm ta mất mặt, người muốn toàn bộ binh lính của ta đều té xỉu trong sa mạc sao?”

“Ừ.” Vương phi thụ giáo gật đầu, Nam Cung Dạ Hiên biết mẫu thân chịu thống khổ thật lớn theo bọn họ đi tới nơi này, cũng không có khả năng sẽ chạy trở về, thế là mệnh cho bọn lính dùng gỗ để ban đêm ráp liêu trại, miễn cưỡng làm một chiếc “Xe sa mạc”, trên tấm gỗ giăng liêu trại, dùng bảy con lạc đà để kéo, để cho vương phi ở trong liêu trại.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, lại đi trong chốc lát, trùng hợp gặp một ốc đảo nho nhỏ, mọi người liền qua đó rửa mặt uống nước ăn lương khô, Nguyệt Nha Nhi tiến vào lều trại giúp vương phi chải đầu cột tóc, lại giúp nàng hảo hảo rửa mặt, ăn vài thứ, lại nhìn kỹ, trừ bỏ gầy một chút, thật không có gì không ổn, hơn nữa tinh thần vẫn thật tràn đầy.

Nam Cung Dạ Hiên cũng đi đến, hung hăng trừng mắt nhìn mẹ hắn hai cái, bỗng nhiên liền tiết khí, ở trên tấm ván gỗ khoan chân ngồi xuống, tức giận nói: “Người sao lại theo tới nơi này? Ta đã nói thái độ trước đó của người có chút không đúng, còn cố ý cho người đi kiểm tra rồi, khi đó người núp ở chỗ nào hả?”

Vương phi vừa ăn một cái bánh chiên, một bên ha hả cười nói: “Hiếu con không ai bằng mẹ, ta trải qua vài lần đau thương, đã biết muốn người dẫn ta rời khỏi vương phủ là không có khả năng, cho nên ta không thể không tự cứu. May mắn những năm gần đây công phu thật không bỏ phí, người không biết, lúc người kêu người kiểm tra, tiểu Toàn nhi cũng xem chút đem gói to này mở ra, lúc ấy ta bị dọa đến đầu óc đều cứng, may mắn Đại Nham ngăn trở hắn, nói cái gói như thế, ngay cả con heo đều Chuôi không lột, sao vậy có thể chứa người, ta đây mới tránh được một kiếp.”

Nam Cung Dạ Hiên nắm tay vừa xiết vừa mở, nghĩ thầm Đại Nham, tốt lắm, xem ta trở về làm vậy thu thập người.

Nguyệt Nha Nhi biết tiểu Toàn nhi cùng Đại Nham là hai hộ vệ đi theo, trong lòng giúp bọn họ niệm vài tiếng A di đà phật, nghĩ thầm vương phi a vương phi, hai người kia đã bị người liên lụy rồi.

“Nam Cung, kế tiếp người tính như thế nào? Cũng không thể thật sự đem vương phi đi đến nơi nguy hiểm như thế cùng chúng ta đi?”

Hai người đều ra khỏi liêu trai, Nguyệt Nha Nhi càng u buồn, vốn đã liên lụy Nam Cung Dạ Hiên nên y luôn đeo áp lực thật lớn trên lưng, không nghĩ tới bây giờ ngay cả vương phi đều theo tới, nếu không phải phụ thân còn ở tại nơi không biết tên kia chịu khổ, y nhất định muốn rút lui có trật tự.

“Còn tính sao nữa?” Nam Cung Dạ Hiên vuốt tay, bắt đắc dĩ nói: “Nương luôn luôn ở trong vương phủ, đã sớm chán muốn chết, phía trước vì để ta mang nàng đi ra ngoài, một khóc hai nháo ba thất cổ đều thử qua. Chính là cái tính kia của nàng, đi ra ngoài còn chưa đủ để nàng gây chuyện thị phi, cho nên ta vẫn không cho nàng đi ra ngoài, lúc này đây xem như nàng tự gây họa, quên đi, để nàng theo đi, đối với chúng ta mà nói, coi như là một giúp đỡ rất tốt.”

Nguyệt Nha Nhi quả thực không thể tin lỗ tai của mình nữa, y nhìn về phía Nam Cung Dạ Hiên, không dám tin hỏi: “Người... Người nói gì? Giúp đỡ? Nàng... Nàng chính là vương phi, là nữ nhân, người... Người sao có thể để nàng hỗ trợ? Sao có thể đem nàng đưa vào hiểm địa chứ?”

Nam Cung Dạ Hiên lắc đầu nói: “Người a, thật là ngốc, chẳng lẽ không thấy đi súc cốt công kia của nàng khi nãy sao? Trên giang hồ có thể đem súc cốt công luyện đến thành thực như thế, không đến vài người. Còn nữa, người nghĩ rằng sát thủ vương gia hàng đầu như ta làm sao có được? Tuy rằng cũng có cao thủ dạy võ công, nhưng nói đến vẫn là công phu nàng dạy ta lợi hại nhất, đây là gia học uyên nguyên, hiểu không?”

— gia học uyên nguyên: chỉ việc học tập bắt nguồn từ gia đình tương tự gia truyền.

Miệng Nguyệt Nha Nhi mở lớn đến nỗi có thể nuốt vào một quả trứng chim. Nam Cung Dạ Hiên nhớ tới chuyện y cầm rút lần trước, nghĩ đến lần này lại dọa rớt, vội vàng sẽ giúp y đỡ.

Bất quá ngón tay mới vừa chạm vào cầm Nguyệt Nha Nhi, đã bị y đẩy ra, sau đó y cọ cọ cầm, lắc đầu nói: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, này thật sự là trường nghĩa mỗi đa đồ cầu bối, tự cổ hiệp nữ xuất phong trần (1). Chính là Nam Cung, nếu nương người là nữ tử võ lâm, sao nàng có thể nhập vương thất a?”

Nam Cung Dạ Hiên nói: “Bọn ta không phải vương gia dòng chính, nói đến, danh hiệu vương gia của bọn ta là bởi vì bác ta làm hoàng hậu cùng thái hậu. Cho nên chúng ta cũng không xem nặng những quan niệm giữa cửa đó, đương nhiên, trước đó, gia tộc của chúng ta cũng đủ hiển hách, nhưng tuyệt đối không cổ hủ, điều này cũng là nguyên nhân mỗi đứa nhỏ ở Nam Cung gia chúng ta ở mọi phương diện đều khả năng có hơn người.”

Nguyệt Nha Nhi trợn trắng mắt, nghĩ thầm gia khóa này, đến phía sau, cũng không quên khoe khoang một chút.

Ăn cơm trưa xong, mọi người lại tiếp tục chạy đi, trong sa mạc cũng không có phong cảnh gì, liếc mắt đều là những dãy cát mênh mông, ngẫu nhiên sẽ gặp một ít cây xương rồng thật lớn, làm cho Nguyệt Nha Nhi xem thế là đủ rồi.

Rất nhanh, mặt trời đã hạ xuống, nhân dẫn đường biết rõ sa mạc, liền mang bọn họ đi tới một nơi cản gió, mọi người bắt tay chuẩn bị liệu trại thật tốt, lại nấu một tô thịt bò, đốt mấy nồi nước sôi dùng để uống tắm rửa, có thể nói, những người đi trong sa mạc, có thể thoải mái như bọn họ cũng ít thấy.

Buổi tối Nguyệt Nha Nhi ngủ không được, nghĩ đến đã xâm nhập sa mạc, mấy ngày nữa liền có thể tới Ba Tư, có lẽ có thể nhìn thấy phụ thân chịu đủ mọi cực khổ của mình, thậm chí cứu y ra, y nói gì cũng không ngủ được.

“Ngủ không được sao?” Nam Cung Dạ Hiên ngủ ở phía đối diện bỗng nhiên mở miệng, dọa Nguyệt Nha Nhi nhảy dựng, sau đó y “Àn” một tiếng.

“Ta đây cùng ngươi đi ra ngoài đi một chút nha.” Nam Cung Dạ Hiên đứng lên, đi đến bên người Nguyệt Nha Nhi, kéo tay y đứng lên.

“Đi ra ngoài làm gì chứ? Dẫn đường không phải nói buổi tối trong sa mạc rất lạnh sao?” Nguyệt Nha Nhi nghi hoặc, ánh trăng chiếu không đến lều trại, nhưng lại chiếu vào lều trại chung quanh, mờ mờ lung lung, có vẻ thần bí mà tuyệt đẹp.

“Không phát hiện sao? Hôm nay là mười sáu, bên ngoài là trăng tròn đó. Trong sa mạc yên ắng có trăng ban đêm, đẹp đặc làm cho lòng người kinh sợ, nếu người không xem, cả đời sẽ tiếc nuối.”

Nam Cung Dạ Hiên vừa nói, lấy một chén chén thấp sáng lồng đèn, sau đó kéo y ra khỏi lều trại: “Hà y trên người ngươi không phải có thể giữ ấm sao? Phủ thêm cái này là được.”

Hắn nói xong, đã đem một tấm áo lông còn treo nguyên một cái đầu chồn khoác cho Nguyệt Nha Nhi. Nguyệt Nha Nhi thấy trên người hắn vẫn là y phục ở nhà, không khỏi luống cuống, vội vàng nói: “Sao ngươi không mặc y phục dày một chút? Sẽ bị đóng băng đó.”

“Ta không sợ, công phu của ta không phải luyện không, ngươi cũng không cần quan tâm.” Nam Cung Dạ Hiên vừa nói, một bên ở trên mặt Nguyệt Nha Nhi đích sở soạn một chút, thấp trầm cười nói: “Đi a, hiện tại cũng biết quan tâm ta.”

Mặt Nguyệt Nha Nhi đỏ lên, nột nột nói: “Đừng... Đừng nói vậy, ta... Ta đối gia của ta cũng như thế, đây là bốn phận của kẻ làm hạ nhân bọn ta.”

“Tiểu áp tử mạnh miệng, uống cho ta vì ngươi hao tổn tâm cơ, ngươi không thể cho ta chút lời ngon ngọt vui vẻ sao?” Nam Cung Dạ Hiên lắc đầu, ngữ khí buồn bã làm cho lòng Nguyệt Nha Nhi kinh hoàng, trong nháy mắt đó, thậm chí kém chút xúc động nhào vào trong lòng Nam Cung Dạ Hiên hôn môi hắn.

Bất quá cuối cùng vẫn đè nén tâm tình này xuống, hai người yên lặng đi dạo trên sa mạc, lưu lại một hàng dấu chân vừa đậm vừa nhạt, ánh trăng treo tít trên cao, rọi xuống những ánh sáng ôn nhu.

Sa mạc rất khó có khi trời tiết tốt, ánh trăng chiếu sáng ngàn dặm, đèn lồng trong tay phát ra vàng sáng nhu hòa, cồn cát xa xa uốn lượn nhấp nhô, hai người đi đến chỗ sườn dốc, Nam Cung Dạ Hiên bỗng nhiên ngồi xuống, Nguyệt Nha Nhi liền cũng cùng hắn ngồi xuống.

“Đẹp quá...”

Một bãi sa mạc mênh mông bát ngát, dưới ánh trăng bao phủ, phát ra thứ ánh sáng thần nhiên tao nhã mà thần bí, vẫn kéo dài, kéo dài, kéo dài đến nơi tiếp giáp giữa trời và đất. Ở nơi này, con người có vẻ thật nhỏ bé, càng thêm phụ trợ cơ sự vĩnh hằng của thiên địa cùng phiến cát vàng mênh mông này.

Cả người Nguyệt Nha Nhi đều trầm đắm tại cảnh đẹp động lòng người này, chợt nghe Nam Cung Dạ Hiên bên cạnh ngâm: “Đại mạc sa như tuyết, yển sơn nguyệt tự câu. Hà đương kim lạc não, khoái tẩu đạp thanh thu.”

Nguyệt Nha Nhi lẩm bẩm nói: “Đại mạc sa như tuyết, yển sơn nguyệt tự câu ... Trước kia ta cũng nghe gia niệm qua bài thơ này, chính là không rõ vì sao lại đem sa mạc so với tuyết, một cái vàng một cái trắng, một cái là cát nhỏ một cái là bông tuyết, căn bản không giống chỗ nào a, hiện giờ thấy tận mắt, mới biết bài thơ này thật sự là đem sa mạc vào ban đêm tả tới cực hạn rồi.”

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Quả là hậu nhân Giang Thanh Hiểu, tuy rằng chưa từng đọc sách, nhưng ngộ tính vẫn có. Đợi khi chúng ta cứu cha ngươi trở về, ta sẽ dạy ngươi đọc sách.”

Nguyệt Nha Nhi mỉm cười nói: “Ngươi làm sao có lúc rảnh rỗi? Ngươi là vương gia, dưới tay lại có nhiều sản nghiệp như vậy, ngày thường xã giao cũng nhiều, có thể thỉnh cái tiên sinh dạy ta là được.”

Nam Cung Dạ Hiên lắc đầu nói: “Thế sao được? Thứ tốt đạo thiên hạ vô song như thế, ta sao có thể bỏ đi tặng cho người khác. Xã giao sản nghiệp cũng chiếm không được bao nhiêu thời gian, đến lúc đó ta và ngươi ở thư phòng, hàn đàm đốt đèn, ban ngày gối đầu, thư thanh* lạnh lạnh, bút pháp uẩn tú, nhàn nhã như thế thật thích biết bao.”

__thư thanh: tiếng đọc sách.

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên đem Nguyệt Nha Nhi một bên kéo vào trong lòng, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Bảo bối nhi, ngươi nguyện ý cùng ta sống cuộc sống như thế sao? Cả đời đều như vậy. Tuy rằng lòng ta tham muốn đời đời kiếp kiếp, bất quá, cũng phải đem cả đời này xác định trước, ngươi nói có phải hay không?”

Nguyệt Nha Nhi bị lời của hắn chọc nở nụ cười. Sau đó y nghiêng đầu tựa vào lòng Nam Cung Dạ Hiên, thở dài nói: “Nam Cung, ngươi thẳng. Ta sao cũng không nghĩ tới, mới hơn một tháng, ta lại bị ngươi thu phục hoàn toàn. Ta vốn tưởng rằng, ta có thể chạy đi, tối thiểu cũng có thể tử thủ, có thể đem bức tường cao trong lòng mình giữ vững... Nhưng là... Vô ích, có lẽ không chỉ là ta, chỉ sợ bất luận kẻ nào bỗng nhiên đối mặt với sự ôn nhu của ngươi, đều phải thất bại thảm hại đi. Chẳng sợ biết rõ ôn nhu này chính là biểu tượng của ngươi.”

Nam Cung Dạ Hiên chọn mi nói: “Uy, không cần đem ôn nhu của bốn vương nói rẻ như thế được không? Ôn nhu là tình ý phát ra từ nội tâm, không chỉ nói bốn vương sẽ không làm bộ, cho dù có, cũng không đáng làm. Đối với nam nữ hoan ái trước kia, ta cũng không phí tâm tư trên người bọn họ, ta vốn là không phải người tốt mà. Chỉ có đối với ngươi, Nguyệt Nha Nhi, tâm can bảo bối nhi, ta cũng không biết tại sao lại chiết ở trong tay ngươi.”

Hắn cúi đầu, đem chóp mũi cọ trên tóc Nguyệt Nha Nhi, nghe thấy hương tóc kia, liền cảm thấy lòng không đậu thì thảo luận bầm: “Ta vốn cũng không nghĩ tới sẽ yêu sâu nặng đến thế, rõ ràng ngày rời khỏi vương phủ của ngươi để chấp hành nhiệm vụ, đối với ngươi cũng bất quá chỉ là thập phần thích mà thôi, lại không dự đoán được, trong thời gian gần một năm, lại lúc nào cũng nhớ tới ngươi, ở lúc cảm chừng như sẽ không sống nổi, liền nghĩ đến gương mặt của ngươi, liền tự nói với mình nhất định phải trở về lấy ngươi. Chính là dựa vào ngươi, mới nhiều lần vượt qua sinh tử. Ngươi không phải yêu tình, mị lực so với Nộn Thảo còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần, bất tri bất giác, ở trong lòng ta đâm cái ni.”

Nguyệt Nha Nhi ghé vào trên người Nam Cung Dạ Hiên, cũng nhẹ giọng trả lời: “Nam Cung, ta... Ta nghe ngươi nói như vậy, trong lòng thật sự là đều sắp tan rồi. Nếu lần này chúng ta thật sự có thể cứu phụ thân trở về, ta nhất định cùng ngươi sống cuộc sống ngươi vừa mới nói, nhất định rất đẹp rất đẹp, ngươi nói có phải hay không?”

Y nói xong, ức chế không được tình ý như sóng triều trong lòng, liền hơi hơi quay đầu, ở trên chóp mũi Nam Cung Dạ Hiên nhẹ nhàng hôn một chút.

Động tác này hoàn toàn là kim lòng không đậu hạ, hôn xong rồi, Nguyệt Nha Nhi mới kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mặt nóng như bị thái dương phơi nắng.

Nam Cung Dạ Hiên bỗng ngừng đầu lên, đôi ngươi nghiêm túc nhìn Nguyệt Nha Nhi, như một hồ nước sâu không đáy. thấp giọng trầm nói: “Nguyệt Nha Nhi, đây là ngươi nói, nhớ kỹ lời tối hôm nay của ngươi, ta sẽ không cho phép ngươi đổi ý.” Nói xong, hắn liền buộc chặt vòng tay, cúi đầu xuống hôn đôi môi Nguyệt Nha Nhi thật sâu.

Nguyệt Nha Nhi vọng tình đáp lại, trong sa mạc rộng lớn vô ngần cùng ánh trăng u nhu kia, tất cả những thứ như e lệ đều không cần thiết tồn tại. Cần, chính là bản năng của mỗi người, cái phản ứng tình cảm tối nguyên thủy này.

Hai người cứ như vậy nhiệt liệt ôm nhau hôn môi. Chạm rãi, khuôn mặt tuấn tú của Nguyệt Nha Nhi nhiễm thượng một mặt ửng hồng, y ồ ồ thở dốc, trước khi hết hơi, Nam Cung Dạ Hiên cũng chịu buông y ra.

“Thật sự rất muốn người...” Hắn dùng tay vuốt ve khuôn mặt trơn mềm của Nguyệt Nha Nhi, khàn khàn hòng nói: “Tiểu yêu tinh không được tự nhiên này, trước kia có nhiều ngày địa lợi nhân hòa chỗ tốt như thế, người trốn ta như con thỏ, cố tình lại ở trong này trên chộc ta, người muốn tra tấn ta chết sao?”

“Uy, rõ ràng là người trên chộc ta trước đi, sao có thể đổ toàn bộ lên người ta? Gia hỏa đáng giận.” Nguyệt Nha Nhi tức giận ở trên người Nam Cung Dạ Hiên đập một quyền, đột nhiên cả người run rẩy run rẩy, y ôm chặt hai tay lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, sao vậy lại đột nhiên cảm thấy lạnh vậy a?”

“A? Lạnh?” Nam Cung Dạ Hiên cũng kinh ngạc, vội vàng đưa y kéo vào lòng, một bên nói: “Như vậy có thể ấm áp một ít không? Thật là, không phải nói ngũ thải tiên y kia mặc ở trên người, khi rét lạnh không lạnh, khi nóng bức không nóng sao?”

Nguyệt Nha Nhi cũng nghi hoặc nói: “Đúng vậy, vừa rồi cũng không cảm thấy lạnh mà, chính lúc này, đột nhiên lại cảm thấy băng hàn thấu xương.” Y vừa nói, một bên liền cúi đầu nhìn người mình, lẩm bẩm nói: “Thật là kỳ quái, trên người còn khoác áo khoác mà, người không phải nói là lông hồ ly, giữ ấm thật tốt sao?”

“Đích xác giữ ấm, nhưng ban đêm sa mạc này băng hàn như thế, không phải một kiện áo khoác có thể ngăn cản. Ta đem người lôi ra, là bởi vì người có ngũ thải tiên y...”

Nam Cung Dạ Hiên nói tới đây, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngốc ngốc nhìn Nguyệt Nha Nhi, lẩm bẩm nói: “Có thể... Có thể kiện tiên y kia mất hay không?”

“Sao vậy có thể? Thường này trừ bỏ tắm rửa, ngay cả khi ngủ muốn cởi đều cởi không được, sao lại đột nhiên biến mất. Nộn Thảo lại không có pháp thuật, cho dù đột nhiên muốn triệu hồi nó cũng không thể a.”

Nguyệt Nha Nhi nói xong, Nam Cung Dạ Hiên cũng đã giải khai dây lưng áo khoác y, ngũ diệu pha chút hưng phấn nói: “Có thể hay không có thể, nhìn xem chẳng phải liền biết?”

_trượng nghĩa mỗi đa đồ cầu bối, tự cổ hiệp nữ xuất phong trần: [tục ngữ] có nghĩa là những người trượng nghĩa, hiệp nữ ngày xưa thường xuất thân từ những hạng người như kẻ giết chó và nữ tử phong trần (kỹ nữ). Nghe thì thấy châm biếm, nhưng ngược lại là có ý tôn trọng những người có xuất thân thấp hèn như lại làm việc tốt. Trong truyện là tố thái độ ngạc nhiên của NNN với thân phận vương phi.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắn vừa dứt lời, liền “A” một tiếng to, Nguyệt Nha Nhi sợ tới mức kém chút nhảy dựng lên, vội vàng che miệng của hắn, nhìn sang chung quanh sau đó oán trách nói: “Người làm gì? Cần thận bọn vệ binh gác đêm đều bị gọi lại đây. Cho dù bọn họ không đến, chẳng lẽ người không biết tính tình vương phi sao? Làm cho người ta thấy chúng ta ôm nhau ở đây, rất ngượng ngùng.”

“Có gì ngượng ngùng. Vương gia cùng vương phi tương lai cùng ôm nhau, đó là thiên kinh địa nghĩa.” Nam Cung Dạ Hiên thay Nguyệt Nha Nhi khoác cái áo khoác thật lớn, vui rạo rực ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý, cười với Nguyệt Nha Nhi nói: “Hắc hắc, thật không còn, Nguyệt Nha Nhi, ngũ thải tiên y của người thật sự không còn.”

“Gi?” Nguyệt Nha Nhi vẫn không tin, thầm nghĩ nào có đạo lý đột nhiên biến mất. Nhưng vừa xốc áo khoác lên, quả nhiên, ngũ thải tiên y kia chẳng biết đi đâu, thậm chí y cũng không biết bị cởi ra lúc nào.

“Đây là chuyện gì nha?” Nguyệt Nha Nhi cũng nghi hoặc: “Nào có đạo lý nói mất là mất?”

“Ta nghĩ, y phục này là Nộn Thảo vì phòng ngừa ta đối với người dùng sức mạnh mới cho người mặc vào. Cho nên từ lúc người chân chính chấp nhận ta, giữa hai ta cũng sẽ không có tồn tại vấn đề cưỡng ép gì, cũng bởi vậy, tiên y này liền hoàn thành sứ mệnh nó, cho nên tự động biến mất.”

“Sẽ... Sẽ kì diệu như thế sao?” Nguyệt Nha Nhi cẩn thận nghĩ nghĩ, không thể không thừa nhận Nam Cung Dạ Hiên nói thật có đạo lý, nhưng y không thể tin được thể gian thực sự thứ linh tính như thế.

“Sao lại không thể?” Nam Cung Dạ Hiên lại không có nhiều kinh ngạc: “Bằng không sao gọi là tiên y chứ? Nếu ngay cả chút nhân lực đó cũng không có, còn làm tiên y gì a. Người không phải nói, phi kiếm của Nộn Thảo cũng có linh tính, có thể mở miệng nói chuyện được sao? Cho nên tiên y này cũng nhất định giống nó, biết thời biết thế, biết kẻ thức thời trang tuần kiệt.”

“Uy...” Nguyệt Nha Nhi bị cái đạo lý ngụy biện của Nam Cung Dạ Hiên làm dở khóc dở cười. Mà lúc này, rét lạnh trên người cũng thật sự đạt tới đỉnh, y “hắt xì hắt xì” hai cái, Nam Cung Dạ Hiên liền ôm lấy y, nói không thể ngồi nữa, bằng không sẽ bị cảm lạnh.

Nguyệt Nha Nhi lại luyến tiếc cảnh đẹp này, nhưng thật sự đa lãnh đến chịu không nổi, tức giận không ngừng than thở tả oán nói: “Thật là, lúc muốn cởi người lại không cởi được, hiện giờ đang dùng người, lại ngay cả chào cũng không nói một lời, đột nhiên biết mất, đây là chuyện gì chứ, người tốt xấu gì cũng phải để ta ngồi thêm chút nữa, đem cảnh đẹp này xem đủ a, ai biết về sau còn có thể nhìn thất đêm sa mạc đồ sộ xinh đẹp nữa không a.”

“Tốt lắm, đừng oán giận.” Lúc này Nam Cung Dạ Hiên thật sự là vui vẻ ra mặt, ôm Nguyệt Nha Nhi về trong trường bông, nhớ tới một đám thủ vệ tuy rằng ra vẻ không dám nhìn, nhưng khéo mắt đều liếc mạng nhìn cả người mình và Nguyệt Nha Nhi, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kể đó hai người cũng ngủ thật say sưa, Nguyệt Nha Nhi vốn tưởng rằng khi nửa đêm còn có thể nghe thấy vài tiếng sói hú, bất quá đừng nói sói hú, mà ngay cả chim hót cũng chưa nghe thấy vài tiếng, nghĩ nghĩ, cũng tự thấy buồn cười, thầm nghĩ trong sa mạc làm sao có sói, chắc chúng sẽ bị khát chết.

Vừa cảm giác ngủ thẳng hừng đông, Nam Cung Dạ Hiên đã thức dậy, vương phi cũng lại đây rửa mặt chải đầu, Nguyệt Nha Nhi thay nàng búi tóc đơn giản. Lại ra nhìn bọn hộ vệ sửa sang lại đội lạc đà.

Nơi này vương phi thấy Nguyệt Nha Nhi đi ra ngoài, vội vàng tiến lại, nhìn hẩn hỉ hỉ cười nói: “Đứa con, nghe nói đêm qua người cùng Nguyệt Nha Nhi cuối cùng tu thành chính quả? Khó được a, không nghĩ tới một mảnh thành tâm của người cuối cùng cảm động trời xanh...”

Nam Cung Dạ Hiên nhú mày đánh gãy lời mẫu thân nhà mình, kỳ quái hỏi: “Tu thành chính quả? Tu thành chính quả gì? Ai nói cho người biết?”

Vương phi hừ một tiếng, mày liễu thật dựng thẳng, bỏ ngay trên vai Nam Cung Dạ Hiên một chưởng, cắn răng nói: “Xú tiểu tử, thật sự là con lớn bỏ mẹ a, cánh cứng rồi phải không? Buổi sáng hôm nay bọn hộ vệ đều truyền khắp, chẳng lẽ người không có lỗi sao? Còn hỏi ai nói cho ta biết, loại sự tình này ai có thể đến trước mặt kẻ làm vương phi như ta nói, ai, xa cách bọn nha hoàn thông minh của ta, thật là không có tiện a.”

Nam Cung Dạ Hiên tuân hắc tuyến như mưa, nhớ tới bọn nha hoàn trong phủ thường dám trắng trợn bát quát trước mặt vương phi, lại càng thêm nhức đầu, nghĩ thầm không bằng ta xem tình cảnh nhạc phụ như thế nào, nếu cũng không tệ lắm, dứt khoát cùng Nguyệt Nha Nhi ở Ba Tư luôn không quay về.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy vương phi vừa cười tiến lên nói: “Đứa con, cùng nương nói nói, tư vị của Nguyệt Nha Nhi như thế nào? Có phải cũng tốt đẹp như trong tưởng tượng không a?”

“Uy, người là mẹ ta a, loại chuyện này sao có thể tùy tiện tiện tiện hỏi bằng miệng chứ? Hương vị ra sao là thế quái gì?” Nam Cung Dạ Hiên tức giận trừng mắt nhìn vương phi: “Trên thực tế, chúng ta không có gì cả.”

Vương phi bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm nói: “Người cho ta là người mù hử? Ngũ thải tiên y trên người Nguyệt Nha Nhi rõ ràng đã không còn, bọn hộ vệ còn nói tối hôm qua y ngay cả đường đều đi không được, được người trực tiếp ôm trở về, dưới tình huống như thế còn dám nói các người trong sạch, muốn chối cãi cũng không cần dùng cách như thế.”

“Ta có thể cùng Nguyệt Nha Nhi ở bên ngoài làm sao? Buổi tối người đi ra ngoài thử xem, băng thiên tuyết địa, lạnh cũng lạnh chết người.”

Nam Cung Dạ Hiên ma vài cái răng nanh, nghĩ đến tính cách bọn ảnh vệ đều là chất phác ít lời, mấy thứ này nhất định là bọn hộ vệ truyền ra, gia hỏa này bởi vì ở trong vương phủ được bọn nha hoàn hun đúc, một đám đều biến thành bát quái nam, hẳn bắt đầu còn thật sự lo lắng mình có cần lợi dụng mấy ngày đi chung ngày đào tạo bọn họ trở về tính cách ban đầu.

Đang nghĩ, chợt thấy vương phi hưng phấn nói: “Đúng vậy a, đúng vậy, bên ngoài xác rất lạnh, chẳng lẽ nói, là người đem Nguyệt Nha Nhi ôm trở về liều mới làm...”

Không đợi nói xong, Nam Cung Dạ Hiên liền vén rèm đi ra ngoài, bởi vì hắn chợt phát hiện, mình mà cùng mẫu thân giải thích quả thực chính là ngu ngốc, mẹ hắn nếu nhận định một việc gì, dù người có nhảy vào hổ bầy, cũng cho là đang tằm.

Đội ngũ cũng đã sửa sang lại xong rồi, Nguyệt Nha Nhi đang giữa đội lạc đà đi qua đi lại, không nhìn được lại sờ lạc đà, cũng may tính tình bọn lạc đà này là dịu ngoan, cũng không có không kiên nhẫn, nhưng nếu là ngựa trong vương phủ của Nam Cung Thừa Phong, đã sớm giờ chân đá y ra ngoài.

“Áo khoác cũng không khoác, bỏ chạy ra ngoài, lỡ bị cảm lạnh thì sao đây?” Nam Cung Dạ Hiên đi đến trước mặt Nguyệt Nha Nhi, thay y phủ thêm kiện áo khoác lông cừu đem qua.

“Sẽ không lạnh a, hiện tại thái dương mới đi ra, vừa không lạnh cũng không nóng, bọn lính đều nói đây là thời khắc có khí hậu tối ôn hòa trong sa mạc, đáng tiếc lại thập phần ngắn ngủi.”

Nguyệt Nha Nhi hưng phấn nói, sau đó lại sờ sờ lạc đà, nói với Nam Cung Dạ Hiên: “Nam Cung, lạc đà thật đáng yêu a, không bằng sau khi trở về chúng ta ở trong phủ dưỡng mấy con đi. Bọn lính nói nó rất dễ nuôi.”

“Sao vậy lại muốn nuôi lạc đà?” Nam Cung Dạ Hiên mỉm cười nhìn Nguyệt Nha Nhi.

“Bởi vì đáng yêu a.” Nguyệt Nha Nhi vươn ngón tay, quyết trứ miệng nói: “Lạc đà so với ngựa đáng yêu hơn, người cũng không biết, lúc ta ở vương phủ, con ngựa hư kia ý vào mình là thần câu, một đám vênh vào tự đắc, sờ chúng nó vài cái, liền ngưỡng cổ hí vang, người xem lạc đà thật tốt, mao đều sắp bị ta sờ đến rụng, người ta vẫn vô thanh vô tức.”

Nam Cung Dạ Hiên cười ha ha, sờ tóc Nguyệt Nha Nhi, lại nhìn không được ở trên mặt y trộm hôn một cái, mới thẳng đứng dậy nói: “Hảo, người thích như thế nào liền như thế đó, lạc đà này chúng ta mang toàn bộ về trong phủ nuôi. Nghe nói bên Ba Tư kia còn có một ít động vật Trung Nguyên không có, có một loại kêu dương đà, cũng là thực đáng yêu, hơn nữa đem lông dương đà dệt thành len, làm y phục còn mỏng hơn áo bông, lại ấm hơn áo bông.”

“Uy, đứa con, tuy rằng nương không muốn sát phong cảnh, nhưng ta không thể không nhắc nhở người một câu a, lần này chúng ta đi Ba Tư là để cứu người, không phải mua lạc đà hoặc là dương đà gì đó.”

“Ta biết, bất quá có mẫu thân ở, cứu người không phải chỉ là chuyện nh sao? Để bụng làm gì?” Nam Cung Dạ Hiên bất động thanh sắc xu nịnh vị mẫu thân thích được khen nhà mình.

Vương phi quả nhiên vui vẻ ra mặt, cười nói: “Xú tiểu tử hôm nay cuối cùng cũng nói thật lòng, như thế nào? Ở người trong lòng, người nương vẫn rất lợi hại đi? Hừ, trước kia đều mạnh miệng muốn chết, chưa bao giờ muốn thừa nhận tác dụng vĩ đại của ta. Bất quá mà, này dù sao cũng là xâm nhập địa bàn của người ta, chúng ta nên cẩn thận thật cẩn thận thì hơn.”

Nam Cung Dạ Hiên ha hả cười, nói đã biết. Lúc này đã có người thỉnh bọn họ đi ăn cơm, nói cơm nước xong sẽ ra đi.

“Ra đi gì, phải nói chạy đi.” Vương phi không khách khí gõ đầu binh lính kia một cái: “Đứa này, ta cho người biết nga, về sau không cho nói loại diêm xấu như ra đi này, làm cho người ta nghe giống như đang muốn đi chịu chết, phải nói chạy đi.”

Nam Cung Dạ Hiên trừng mắt nhìn vương phi một cái, ý bảo nàng thu liễm một chút, đã thấy binh lính kia mở to hai mắt nhìn, tựa hồ là bị sợ cháng váng.

Nguyệt Nha Nhi đang muốn tiến lên xem xét tình huống của hần một chút, chỉ thấy hần bỗng nhiên hưng phấn quỳ xuống hướng vương phi khải đầu, kích động nói: "Đúng vậy... Ta... Tiểu nhân hiểu được, chạy đi... Chúng ta là chạy đi, không phải ra đi..." Không đợi nói xong, liền đứng lên chạy nhanh như chớp.

"Đứa con, hần xảy ra chuyện gì?" Vương phi bị binh lính khiến cho chẳng hiểu mô tê gì.

"Cho người bị dọa." Khóe miệng Nam Cung Dạ Hiên co giật: "Binh lính kia đại khái không nghĩ tới vương phi sẽ tùy tiện như thế, tuyệt không đoan trang ổn trọng."

"Uy, tiểu tử thói người đang mượn chuyện châm chọc nương người sao?" Vương phi hai tay chống nạnh, hung tợn trừng Nam Cung Dạ Hiên.

Nguyệt Nha Nhi vội vàng đi lên tiến đến hoà giải nói: "Không phải vương phi, người đừng nghe Nam Cung nói bừa, binh lính vừa rồi là quá kích động vui sướng, hần không nghĩ tới vương phi sẽ bình dị gần gũi như thế, còn có thể giống như mẫu thân xao đầu của hần, dạn dỏ hần kiêng kị mấy thứ này."

Vương phi lập tức đổi giận thành vui, chụp tay Nguyệt Nha Nhi cười nói: "Vẫn là Nguyệt Nha Nhi của ta biết nói chuyện, lời này làm ta thật cao hứng, không uống công ta màn trời chiếu đất, ở trong cái gói kia ghen hơn một tháng, vì ở đây thay các người xếp ưu giải nạn."

Xếp ưu giải nạn? Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi đồng thời trở mình xem thường, đổi loại hành vi vô hạn khoa trương nâng bốc mình của vương phi, bọn họ quyết định kiên trì bảo lưu ý kiến.

Vài người ăn cơm xong, trong sa mạc tất nhiên không thể yêu cầu giống như ở Trung Nguyên, ăn được uống tốt. Trên thực tế, dùng lời của bọn lính, hiện tại bọn họ còn có thể ngồi ở chỗ này có lương khô ăn có nước uống, đã là phúc khí thiên đại.

Cơm nước xong liền theo ra đi, liếc mắt nhìn bãi cát vàng mênh mông không có biên giới, chỉ có một đội lạc đà chậm rì rì đi qua, tiếng lục lạc du dương gắn một đường, làm cho trong cõi trời tịch liêu này như tăng thêm một bệt màu.

Cứ thể đi trong sa mạc sáu ngày, vận khí của bọn hần tốt, thể nhưng không có gặp qua gió lốc, dọc theo đường đi còn gặp hai cái ốc đảo, trong một cái ốc đảo thậm chí có thôn trang, làm cho bọn họ lấy được rất nhiều tiếp tế.

Nguyệt Nha Nhi vẫn rất muốn nhìn cảnh đẹp của sa mạc dưới ánh trăng mà đêm đó y cùng Nam Cung Dạ Hiên cùng nhìn, chỉ tiếc vẫn không gặp được. Theo bọn lính nói, cảnh đẹp như vậy ở trong sa mạc rộng lớn này phi thường hiếm thấy, có đôi khi một năm cũng không thể xuất hiện một lần.

Nghe bọn lính nói như vậy, Nguyệt Nha Nhi vẫn cảm thấy tiếc nuối lại cảm thấy mình thập phần may mắn. Ha hả cười nói với Nam Cung Dạ Hiên: "Dọc theo đường đi này chúng ta coi như thuận lợi, có phải dấu hiệu trời báo hay không? Có lẽ lúc này đây, có thể thuận lợi cứu phụ thân ra ni."

Nam Cung Dạ Hiên gật đầu nói: "Đúng vậy a, tuy rằng người của chúng ta ít, lại ở địa bàn đối phương, nhưng chúng ta nhiều cao thủ như thế, cũng chưa chắc sẽ không có lực chiến đấu. Huống chi, đối phương nếu mười năm đều không có giết chết phụ thân của người, nhất định là nói hần còn có giới trị lợi dụng, chúng ta cũng có thể hảo hảo lợi dụng điểm này."

Hần nói tới đây, Nguyệt Nha Nhi liền nhẹn không được nghi hoặc nói: "Nam Cung, người nói thế, ta lại cảm thấy chuyện này phi thường kỳ quái. Đã qua mười năm đi? Tại sao đối phương còn không động thủ diệt trừ cha ta chứ? Tại sao phải nhốt hần? Cha ta có võ công, chẳng lẽ hần không sợ cha ta đào tẩu sao?"

Nam Cung Dạ Hiên cười khổ nói: "Kỳ quái nhất không chỉ là này, ta tối nghi hoặc chính là, tại sao đối phương phải phái sát thủ tới giết người."

Nguyệt Nha Nhi trừng lớn mắt nhìn hần, hiện tại y đã đem Nam Cung Dạ Hiên làm chỗ dựa ớn nhất của mình.

Nam Cung Dạ Hiên liền tiếp tục nói: "Nói lý lẽ nói, người mất trí nhớ, trước khi người nhớ lại mọi chuyện, người cùng chuyện này, thậm chí là cùng cha người đều không có quan hệ gì. Hần nhốt cha người mười năm, trên giang hồ không ai biết cha người ở đâu, thuyết minh hần cũng không muốn cho người biết chuyện này. Nếu là như thế, tại sao hần phải phái người tới giết người? Phái người giết người, chẳng những là ta, cho

dù là đường ca, cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến, đến lúc đó điều tra, có thể khiến cho bí mật này bại lộ, hửn tại sao phải làm chuyện này chứ?”

Nguyệt Nha Nhi cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, cũng kinh ngạc nói: “Đúng vậy a Nam Cung, người nói đúng, thật sự rất có đạo lý, đích xác, nếu không phải đột nhiên có người tới giết ta, có thể cả đời này ta cũng không biết thân thể chân chính của mình, cũng sẽ không biết cha ta còn sống.”

Y nói tới đây, bỗng nhiên cả kinh ngồi dậy, đối Nam Cung Dạ Hiên nói: “Nam Cung, người nói... Có thể.. Có thể ta cha kỳ thật đã chết, hửn... Hửn sở dĩ muốn tới giết ta, chính là vì trảm thảo trừ căn, sợ tương lai sau khi ta biết được chân tướng tới báo thù.”

Nam Cung Dạ Hiên lắc đầu nói: “Tuyệt không có khả năng này, Nguyệt Nha Nhi, người ngay cả một chút võ công đều không có. Người nọ nếu phải người tới giết người, chính là biết người còn sống, đã biết thân phận của người. Hửn có thể đem chuyện này điều tra ra, sao lại có thể không biết người không võ công, người như vậy, làm gì báo thù được? Cho dù báo thù, giáo chủ Ba Tư thánh giáo có thể phái sát thủ làm việc này, sao lại sợ?”

Hửn dừng một chút lại nói: “Huống chi, cha người nếu chết, chuyện này cũng sẽ tan theo mây khói, không ai biết chân tướng, bởi vì trong cảm nhận của mọi người, cha người đã chết từ mười năm trước. Cho dù người khôi phục trí nhớ, mưu đồ báo thù, đó cũng là chuyện ngày sau, mà lớn hơn nữa có thể là người vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ lại chuyện này. Dưới tình huống như vậy, hửn tại sao phải chủ động khơi mào người qua đó?”

Nguyệt Nha Nhi chậm rãi gật đầu, lại ngồi trở về, đem thân mình tựa vào trên người Nam Cung Dạ Hiên, giận dữ nói: “Kia đến tốt cùng là chuyện gì chứ? Thật sự là làm cho người ta nghĩ không ra, ai nha, loại cảm giác này thật sự là rất không xong.”

“Không quan hệ, bất kể như thế nào, lúc này đây chúng ta ngàn dặm xa xôi đi vào Ba Tư, tuyệt đối sẽ không không biết gì cả mà trở về, tối thiểu, chúng ta phải biết được mọi chuyện từ đầu đến cuối. Người xem, phía trước có khói bếp, chúng ta cuối cùng đã ra khỏi sa mạc, ta có một loại trực giác, sự thật của chuyện này, cách chúng ta đã không xa.”

Một khắc ra khỏi sa mạc kia, tất cả mọi người hết sức hưng phấn. Bọn lính đều nói, người đi khỏi sa mạc như bọn họ, có thể nói là may mắn nhất, là một đôi ngũ thoải mái nhất, không có gió lốc không có lưu sa, thậm chí ngay cả rắn đuôi chuông cũng chưa nhìn thấy một con.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cuộc sống ở trong sa mạc, đối với mọi người mà nói, cũng không phải thể nghiệm khoái trá gì. Nam Cung Dạ Hiên hoàn hảo, dù sao trước kia hửn chấp hành một ít nhiệm vụ bí mật mà hoàng thượng giao phó thật gian nan, năng lực thích ứng với hoàn cảnh mạnh phi thường, nhưng vương phi cùng Nguyệt Nha Nhi thậm chí bọn họ vệ đã kêu khổ không ngừng.

Bọn ảnh vệ vẫn như cũ, một đám vẫn như cũ không ra tiếng gì, thừa dịp Nguyệt Nha Nhi không chú ý, lại biến mất ở địa phương nào đó.

Nguyệt Nha Nhi đối năng lực của bọn họ tỏ vẻ thập phần sợ hãi, lú lười nói: “Đã lúc này, vẫn khóc khóc suýt suýt như thế, Nam Cung người thật sự là có cách dạy.

Nam Cung Dạ Hiên cười cười, cũng không nói gì. Đã đến địa bàn địch nhân, hửn trở nên thập phần trầm ổn cẩn thận. Dừng lời của Nguyệt Nha Nhi chính là: nếu ngay từ đầu người nhìn ta bằng bộ dáng như lúc này, có lẽ ta sẽ đối với người nhất kiến chung tình.

Dương đà = lạc đà không bướu: cute quá

13. Chương 13

Ở một gian tiểu điểm nghỉ ngơi cả đêm, chung quanh người Hồ tóc vàng mắt xanh rất nhiều, cũng có người Hán, đại đa số đều là những thương đội muốn tiến vào sa mạc. Chỉ có bọn họ là muốn đi Ba Tư.

Có mấy người thương nhân Ba Tư đi lên đến gần, muốn nhìn một chút xem bọn họ có mang theo hàng hóa gì hay không. Nam Cung Dạ Hiên cũng nhân cơ hội hỏi tình huống quốc nội của bọn họ, nhưng vừa hỏi tới thánh giáo Ba Tư kia, bọn thương nhân liền lập tức ngậm miệng không nói, cho dù xuất ra một ít lá trà tơ lụa hấp dẫn bọn họ, bọn họ cũng không chịu nói.

Nam Cung Dạ Hiên càng thêm tò mò với thánh giáo Ba Tư này, bắt quá hấn cũng không gấp, dù sao cũng

sắp tiến vào lãnh thổ Ba Tư, hần tin tưởng, lấy thần thông quảng đại giáo chủ kia, sẽ không thể không biết bọn họ đã đến, chỉ cần biết, thì nhất định sẽ có phản ứng, đến lúc đó tìm hiểu nguồn gốc thì ổn thôi.

Nam Cung Dạ Hiên tại phương diện này có ự tin rất lớn, nhiều ít nhiệm vụ đều được hần thoải mái giải quyết, hần không tin lại làm không xong chuyện này, hơn nữa, hần vẫn có một loại dự đoán không có nói cho Nguyệt Nha Nhi, vì cái dự đoán này ngay cả chính hần đều có chút không thể tin được, nhưng hần có loại trực giác, lần này hần cùng Nguyệt Nha Nhi không có nguy hiểm, mà tất cả sự tình, hần cũng có thể được giải quyết.

Bọn lính cũng chỉ là người thường, bởi vì bọn họ biết rõ địa lý sa mạc, mới có thể được phái tới bảo hộ đám người Nam Cung Dạ Hiên. Hiện giờ bọn họ sẽ tiến vào biên giới Ba Tư, mang theo mấy chục binh lính thân thủ bình thường này, một khi có xung đột, cũng chưa đủ để người ta luyện tay. Bởi vậy Nam Cung Dạ Hiên liền lệnh cho bọn họ ở trong khách điểm chờ, hần sẽ mượn một gã người Hồ làm dẫn đường, cùng hộ vệ và vương phi với Nguyệt Nha Nhi đi tới nước Ba Tư.

Ba Tư quốc không lớn, nhưng lại phi thường phồn hoa. Người Hồ kia nghe nói bọn họ tìm thánh giáo, vốn không dám dẫn đường cho bọn họ, nhưng Nam Cung Dạ Hiên ưng thuận một số tiền lớn, hần đành phải dẫn bọn hần đi vào một tòa thành lớn phồn hoa nhất “Parka” ở, sau khi lấy được tiền liền rời đi.

Tuy rằng phong tục bất đồng, nhưng khách điểm này vẫn là thực thoải mái, Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi thống thống khoái khoái tắm rửa một cái, cuối cùng đem bụi bậm cả người tẩy đi, vương phi bên kia cũng thu thập sẵn sàng, thay đổi một bộ y phục ngắn gọn, mất đi khí chất cao nhã ung dung, lại hơn vài phần hương vị oai hùng hiên ngang. Khi xuống lầu ăn cơm, dẫn theo rất nhiều người đều ngơ ngác nhìn lại.

Đồ ăn nơi đây không quá hợp khẩu vị của Nguyệt Nha Nhi và vương phi, Nam Cung Dạ Hiên lại ăn rất được. Ăn xong rồi, Nguyệt Nha Nhi muốn cùng Nam Cung Dạ Hiên ra phố hỏi thăm chuyện của thánh giáo.

Không ngờ Nam Cung Dạ Hiên lại nói không lo lắng, cơm nước xong liền dẫn y trở lại căn phòng ở lầu hai, để y hảo hảo nghỉ ngơi.

Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi đều nóng nảy, ngồi vây quanh ở bên người Nam Cung Dạ Hiên, vương phi liền oán giận nói: “Này a, tục ngữ nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Người tuy rằng chưa làm qua Đại tướng quân, nhưng đạo lý kia cũng nên hiểu được a. Chúng ta hiện tại vốn đang ở địa bàn của người ta, còn không biết bị bao nhiêu kẻ âm thầm theo dõi đâu, nếu đối với tình hình của người ta hoàn toàn không biết gì cả, tương lai chúng ta làm sao mà chết cũng không biết a.”

Nguyệt Nha Nhi cũng gật đầu thật mạnh, nghiêm mặt nói: “Nam Cung, tuy rằng ý kiến của vương phi khi hữu dụng không nhiều lắm, nhưng ta thiết tình cảm thấy được, ý kiến lần này của nàng tốt lắm, thực chính xác, chúng ta tối thiểu cũng phải đi tìm hiểu đối phương một chút a.”

Vương phi nghe thấy Nguyệt Nha Nhi ca ngợi, không khỏi tâm hoa nộ phóng, bất quá cẩn thận ngẫm lại một chút, lại cảm thấy có chút không thích hợp, hảo sau một lúc lâu mới kịp phản ứng, tức giận hét lớn: “Sao lại bảo ý kiến ta có lúc hữu dụng không nhiều lắm a? Nguyệt Nha Nhi người là tiểu phản loạn, còn

chưa có lập gia đình liền dám đối với bà bà ta bất kính, người còn muốn tiếp tục ở vương phủ không?”

Nguyệt Nha Nhi làm bộ sợ hãi co rúm lại vài cái, sau đó cũng kêu lên: “Uy hiếp, này tuyệt đối là uy hiếp... Ta... Ta từ nhỏ chính là bị dọa mà lớn mà.”

Nam Cung Dạ Hiên không để ý tới hai người bọn họ hồ nháo, chờ bọn hắn đều nói xong rồi, lúc này mới mỉm cười trứ nói: “Các người cấp gì? Đến nơi này, chúng ta ở ngoài sáng người ta ở trong tối, hơn nữa người trong nước Ba Tư xem ra đối với thánh giáo này đều thập phần kính sợ, người tìm hiểu cũng không được tin tức gì, cho dù tìm được, cũng là tin tức đối phương muốn cho người có biết, nói không chừng còn có thể bị gạt. Dù sao bọn họ khẳng định sẽ tìm tới cửa, chúng ta ở chỗ này chờ là được.”

Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi đều cảm thấy như vậy thật sự rất tiêu cực rất bị động, nhưng hai người thảo luận nửa ngày, cũng không có cách khác, cuối cùng đành phải nghe theo Nam Cung Dạ Hiên an bài.

Vương phi vốn có một mình một gian phòng², nhưng là Nam Cung Dạ Hiên lo lắng nàng sẽ hỏi người ta tùm lum, nên không đưa nàng trở về phòng ngủ, đương nhiên, ở mặt ngoài không thể nói là bởi vì nàng rất không đáng tin, sợ hãi sẽ có sơ xuất. Phải nói võ công của nàng cao cường, phải ở lại chỗ này bảo hộ Nguyệt Nha Nhi.

Quả nhiên, vương phi thập phần vui mừng, không nói hai lời liền chiếm lấy một cái giường, hơn nữa hào khí nói muốn cho đứa con kiến thức một chút phong thái của đệ nhất thiên hạ hiệp nữ. Nói cho hết lời, đầu nàng mới vừa dính vào gối đầu, liền chịu không nổi mấy ngày mệt nhọc liền tiếp lăn đùng ra đang ngủ.

Nguyệt Nha Nhi xem Nam Cung Dạ Hiên rất nhẹ rất cẩn thận đắp thảm cho vương phi, trong lòng thập phần hâm mộ, lại nhớ đến cha của mình lúc này còn không biết ở nơi nào chịu khổ, nước mắt liền nhịn không được muốn rơi xuống.

Nam Cung Dạ Hiên hiểu được tâm sự của y, ôm y nói: “Yên tâm đi, từ nay về sau người cũng có nương, mẹ ta không phải là nương của người sao? Nếu đem cha người cứu ra, cha người liền cũng là cha ta, người xem, đây không phải là liền viên mãn sao?”

Nguyệt Nha Nhi gật gật đầu, mấy câu nói đó của Nam Cung Dạ Hiên làm lòng y ấm áp vô cùng.

Đại chiến sắp tới, tuy rằng hai người đã là tình đầu ý hợp, lại cùng giường cộng chăn, nhưng ai cũng không có hưng trí động phòng hoa chúc. Nam Cung Dạ Hiên ngay cả áo khoác đều không có cởi, hiển nhiên là tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Nguyệt Nha Nhi tựa vào trong lòng Nam Cung Dạ Hiên, mới đầu còn cùng hắn nhỏ giọng nói nói mấy câu, nhưng dần dần, loại cảm giác vô cùng an tâm cùng ấm áp trên người Nam Cung lại khiến cho y buồn ngủ.

Trong lúc mông lung, chợt nghe một tiếng “Lộng sát” rất nhỏ vang lên, tiếp theo thân mình Nam Cung Dạ Hiên bỗng nhiên buộc chặt. Nguyệt Nha Nhi lập tức làm tỉnh lại, lại nghe một thanh âm cười nói: “Không cần giả bộ, Nam Cung vương gia, người nếu ngay cả thanh âm này đều nghe không được, còn gì gọi là sát

thủ vương gia a?”

Thanh âm này thật sự là có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời Nguyệt Nha Nhi cũng muốn không đứng dậy, đã thấy vương phi từ trên giường đối diện nhảy xuống, hét lớn: “Là kẻ nào? Hừ hừ, có nữ hiệp đệ nhất võ lâm Trung Nguyên ta đây, bọn người nếu không muốn làm quỷ vô danh, hãy tốc tốc xưng tên ra.”

“Nương...” Nam Cung Dạ Hiên phủ trán, nghĩ thầm xong rồi, lão nương người không thể thu liễm điểm sao? Chẳng lẽ người muốn đem mặt mũi quốc gia chúng ta quăn hết ở Ba Tư? Kia Hoàng Thượng cùng thái hậu còn không bị người tức chết.

“Ba” một tiếng, người tới đột sáng lên hộp quẹt, sau đó lại dùng hộp quẹt đốt sáng ngọn nến bự trên bàn. Ánh sáng nền chiếu sáng mặt của hắn, Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi đồng thời thật hút khẩu lãnh khí, hét lớn: “Sao là người?”

Nam Cung Dạ Hiên cũng tuyệt không ngoài ý muốn, từ trên giường ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ nhìn sát thủ kia: “Sao vậy? Thánh giáo Ba Tư không có ai sao? Sao quay tới quay lui không phải phải người, cũng phải sư huynh ngu ngốc kia của người đến? Tốt xấu cũng phải một người giống sát thủ một chút chứ.”

Người nọ cũng không giận, giống như kẻ quen biết đã lâu ngồi xuống nói: “Sát thủ vương gia, thật là, người không cần kiêu ngạo thế, nếu giáo chủ có tâm giết một người, phải đến mười sát thủ, tâm can bảo bối của người thật đúng là khó có thể giữ được tánh mạng. Bởi vì người chính là người, không có khả năng không có một chút sơ sẩy, trừ phi người có thể thỉnh sát thủ của sát thủ cốc làm bảo tiêu cho người, bởi vì bọn họ tối biết rõ tập tính sát thủ, nếu không, bằng tất sát chi kỹ không một kẻ hở của mười một tên, chắc chắn...”

“Như thế nói, ta phải hẳn là cảm tạ giáo chủ của các người?” Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh: “Đêm nay người đến đây, là muốn giải thích nghi hoặc cho ta sao?”

“Ân, ta ở mặt ngoài mang nhiệm vụ, đích thật là tới giết các người.” Không nghĩ tới sát thủ thế nhưng bỗng nhiên liền thay một bộ biểu tình xơ xác tiêu điều, quanh thân trào ra sát khí mãnh liệt.

“Đình” một tiếng, vương phi lập tức liền rút ra nhuyễn kiếm bên hông, đã thấy Nam Cung Dạ Hiên huy phát tay, mỉm cười nói: “Nương, hẳn chỉ là chọc người chút thôi mà, an tâm một chút chớ nóng, nghe hẳn còn có gì nói.”

“Chọc... Chọc ta chơi?” Vương phi phát hỏa: “Ta là đường đường vương phi, nữ hiệp đệ nhất Trung Nguyên, tên tiểu tử như hẳn cũng dám trêu chọc ta? Tốt, người dám trêu ta, phải trả giá đại giới vì trêu ta.”

Vương phi một bên rống trứ, liền xông lên. Lại thấy Nguyệt Nha Nhi nhào đi lên, ôm lấy nàng bị thương khóc ròng nói: “Vương phi, người không thể như vậy a, hẳn nếu không phải tới giết bọn, liền nhất định là có việc muốn nói cho chúng ta, hiện tại chúng ta cũng chỉ có này một cái manh mối nữ hiệp, van cầu người, ta không thể để cho cha ta cứ thế chết không minh bạch a.”

“A?” Vương phi không hiểu ra sao: “Không... Không thể nào, ta cùng hắc khoa tay múa chân vài cái, cha người sẽ chết sao? Đây... Đến tột cùng là dùng lối suy nghĩ nào suy diễn chứ?”

Nam Cung Dạ Hiên nhin không được cúi đầu mỉm cười, hắc để cho Nguyệt Nha Nhi đi ngăn cản mẫu thân, không nghĩ tới Nguyệt Nha Nhi lại xuất chiêu này. Đáy lòng âm thầm kêu ngạo, thầm nghĩ vợ quả nhiên là tuyệt đỉnh thông minh, biết đối phó loại nường có tính cách không đáng tin tới cực điểm này, phải so với nàng lại càng không đáng tin, càng càn quấy.

Ngẩng đầu, đã thấy sát thủ kia tự nhiên nhìn Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi pha trò. Nam Cung Dạ Hiên không hồn giật gổ cái bàn: “Uy, có việc thì nói đi, người cùng với người nói chuyện là ta.”

Sát thủ nhún nhún vai, có chút bất mãn liếc hắc liếc mắt một cái, sau đó xoay người nói: “Thật là, sát thủ vương gia rất không tính nhẫn nại đi? Người phải biết rằng, trong thánh giáo chúng ta rất ít được nhìn đến võ hải nào nhiệt đến thế. Cho dù đại ca vì lấy lòng người nào đó thỉnh gánh hát hoặc là xiếc ảo thuật, người nào đó cũng không thích xem, cho nên giải trí gần đây củachúng ta cơ hồ đều đoạn tuyệt.”

Nam Cung Dạ Hiên trong lòng “Lạc!” Một tiếng, hắc cảm nhận ra thân phận của “người nào đó” trong lời sát thủ này. Bất quá ở mặt ngoài hắc cũng bất động thanh sắc, ngược lại trầm ngâm mỉm cười nói: “Nga? Nữ tử được giáo chủ Ba Tư trân trọng như thế, thật không hiểu nếu thân phận rất cao, thì là dung mạo thật đẹp.”

Sát thủ kia trừng mắt nhìn hắc, hừ lạnh nói: “Ít đến, người rõ ràng đoán được ta nói chính là ai, thế nhưng còn vô sỉ cùng ta ở trong này đánh Thái Cực.”

“Ý của người là nói, người kia thật sự... Thật là phụ thân Nguyệt Nha Nhi? Chính là hàn sương kiếm Giang Thanh Hiểu mười năm trước sao?”

Nam Cung Dạ Hiên vừa nói ra, thân mình Nguyệt Nha Nhi vẫn chuyên tâm chú ý bên này liền nhin không được kịch liệt run rẩy một chút.

Tuy rằng Nam Cung Dạ Hiên vẫn nói Giang Thanh Hiểu không có khả năng sẽ chết, nhưng ở trong lòng hắc, một ngày không thể xác thực tin tức phụ thân còn sống, liền một ngày không dám hoàn toàn yên lòng, mà giờ khắc này, đáp án ngay tại trong miệng sát thủ này.

“Ân, người xem chúng ta đánh nhiều như thế về giao tiếp, ta còn chưa có giới thiệu mình mà.” Sát thủ kia chỉ mở nửa nút thắt, thậm chí còn chậm rãi cầm lấy ly trà lạnh trên bàn nốc một hơi.

“Uy...” Nam Cung Dạ Hiên đã nói một chữ, kéo dài âm điệu, ma vài cái răng nanh.

Nguyệt Nha Nhi lại ngay cả điểm nhẫn nại ấy của hắc cũng không có, trực tiếp nhào đến tên sát thủ kia, túm cổ áo hắc kêu lên: “Cha ta cha như thế nào? Hắc thật sự còn sống sao? Thật sự chỉ là bị nhốt thối sao? Người nói mau a.”

“Nếu ta thật có lòng giết y, đây là tốt cơ hội.” Sát thủ buông xuống chén trà, cười giống như một con hồ ly đa mưu túc trí: “Chỉ cần ở trên người y ấn một chưởng, một chưởng như vậy đủ rồi, không chỉ nói người Nam Cung Dạ Hiên, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng cứu không sống hắn.”

“Nguyệt Nha Nhi, bình tĩnh chút.” Nam Cung Dạ Hiên đem Nguyệt Nha Nhi kéo đến, thấy trong ánh mắt y đã có lệ quang, liền vươn tay, dùng tay áo thay hắn ôn nhu lau nước mắt.

Sát thủ kia kinh ngạc nhìn động tác của hắn, bỗng nhiên thở dài nói: “Lấy nhu thắng cương, chắc chắn, ca ca ta nếu có thể sớm nhìn thấu đạo lý kia, cũng không đến nông nổi như hôm nay.”

Nam Cung Dạ Hiên ngẩng đầu nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

Quả nhiên, sát thủ kia thu tất cả biểu tình, khụ một tiếng nói: “Vẫn là giới thiệu một chút đi, ta gọi là Trữ Thiên Phong, người lần trước phụ trách ám sát Nguyệt Nha Nhi là ta sư huynh, tên là Vũ Hôi, kẻ đó có chút ngu trung*, làm việc cũng chính thống, nhưng cũng không phải như người nói, là một kẻ ngốc ngốc.”

__Ngu trung: trung thành 1 cách ngu ngốc.

“Trữ Thiên Phong?” Nam Cung Dạ Hiên ánh mắt rung mình, Nguyệt Nha Nhi đang cân nhắc cái tên này sao nghe có chút quen tai, liền phát giác cả người chồng chấn động, tiếp theo nghe hắn không dám tin quát: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ giáo chủ Ba Tư kia, chính là phản đồ Trữ Thiên Phàm mà năm đó Quy Niếp Môn hạ lệnh?”

Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng nhớ tới tại sao mình lại cảm thấy được cái tên Trữ Thiên Phong thật quen tai, nguyên lai là bởi vì tên này cùng Trữ Thiên Phàm kia thật sự quá gần.

“Đúng vậy. Ca ca ta chính là Trữ Thiên Phàm, cho nên người hiện tại nên biết, tại sao Quy Niếp Môn lại đối với hắn sát lệnh đi?”

Nam Cung Dạ Hiên gật đầu nói: “Khó trách không có ai biết tại sao Quy Niếp Môn lại đối với kẻ có thiên tư cao như Trữ Thiên Phàm hạ sát lệnh, nguyên lai là bởi vì, Trữ Thiên Phàm là nội ứng Ba Tư thánh giáo phái đến Trung Nguyên đi học trộm võ nghệ. Điều này cũng là nguyên nhân Quy Niếp Môn đối với hành vi phạm tội của Trữ Thiên Phàm thủ khẩu như bình, một khi đã biết, báo cho thiên hạ, võ lâm Trung Nguyên cùng thánh giáo Ba Tư tất nhiên như nước cùng lửa, võ lâm bình tĩnh nhiều năm chỉ sợ từ nay về sau sẽ sinh linh đồ thán, họa từ trong nhà.”

Trữ Thiên Phong gật đầu cười nói: “Ân, người nói đúng, đây gọi là lòng thương sinh linh của võ lâm Trung Nguyên các người đi.”

Nguyệt Nha Nhi bỗng nhiên ngắt lời nói: “Chính là... Chính là Nam Cung, người không phải nói... Không phải nói Trữ Thiên Phàm đã bị cha ta giết chết sao? Người nói tự tay chấp hành sát lệnh chính là ta cha a.”

Nam Cung Dạ Hiên thở dài nói: “Đúng vậy, cha ngươi là tự tay chấp hành sát lệnh, chính là lấy tâm địa hắc thiện lương, muốn hắc đối với sư đệ nhiều năm sớm chiều ở chung hạ sát thủ, chỉ sợ hắc làm không được, có lẽ, đây là nguyên nhân của tất cả hôm nay đi.”

“Sát thủ vương gia quả nhiên danh bất hư truyền.” Trữ Thiên Phong vỗ vài cái bàn tay, ha hả cười nói: “Một chút như thế liền thông suốt, ta khỏi phải nói nhiều.”

Hắc vừa dứt lời, vương phi ở một bên liền đứng lên nghiêm mặt nói: “Không được, phần lời ngươi nên nói cuối cùng cũng phải nói, tuy rằng con ta đã hiểu, nhưng đối với ngươi không hiểu a.” Nàng thật ra một chút cũng không keo kiệt thừa nhận đứa con so với chính mình vĩ đại, có lẽ đối với một người mẫu thân mà nói, đứa con vĩ đại hơn mình là một việc tối tự hào tối kiêu ngạo.

Nam Cung Dạ Hiên cũng nói: “Ta chỉ là đoán được đại khái, chuyện cụ thể, mong rằng các hạ có thể thay bọn ta giải thích nghi hoặc.”

Trữ Thiên Phong gật đầu nói: “Các ngươi nếu như vậy nói, ta cũng không hề chi, dù sao chỉ là một chuyện xưa thối nát tục tới cực điểm mà thôi, chẳng qua hai cái diễn viên trong chuyện xưa này là nam nhân mà thôi.”

Nguyệt Nha Nhi sắc mặt tái nhợt, trải qua lời nói vừa rồi của Trữ Thiên Phong và Nam Cung Dạ Hiên, y đã muốn ẩn ẩn đoán được đại khái, không thể tin được vận mệnh phụ thân thế nhưng lại như vậy, lại ôm một tia may mắn, hy vọng mình đoán sai lầm, bởi vậy y mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Trữ Thiên Phong, liền đoán hắc có thể nói ra đáp án cùng mình suy nghĩ giống nhau không.

Bất quá y cuối cùng vẫn là thất vọng rồi. Từ miệng Trữ Thiên Phong kể ra, là một đoạn chuyện cũ phủ đầy bụi hơn hai mươi, cũng là một đoạn tình cảm dây dưa hơn hai mươi năm.

Trữ Thiên Phàm thiên tư hơn người, lúc năm tuổi, đã bị giáo chủ lúc đó của thánh giáo Ba Tư, cũng chính là phụ thân của hắc lựa chọn, cho hắc vào làm nội ứng của Quy Niếp Môn trong chốn võ lâm Trung Nguyên, nơi nổi bật tối thịnh, võ công cao nhất, chờ mong hắc có thể đem võ công thánh giáo Ba Tư cùng võ công Quy Niếp Môn hợp hai làm một, sáng chế không thể thần công, do đó đem thánh giáo Ba Tư phát dương quang đại, nhất thống thiên hạ võ lâm.

Trữ Thiên Phàm đích xác thông minh vô cùng, hắc lưng đeo trứ bí mật này, thế nhưng chút không có lộ ra sơ hở gì. Ở võ công tu tập ở Quy Niếp Môn rất nhiều, cứ dựa theo tâm pháp tu luyện võ công của thánh giáo Ba Tư mà luyện, thế nhưng lại không có bị bất luận kẻ nào phát hiện. Rất nhanh, lúc hắc mười ba tuổi bởi vì giết chết Ô Phàm kẻ trẻ tuổi nổi bật của Vũ Đương lúc ấy mà nổi danh thiên hạ.

Quy Niếp Môn mặc dù là môn phái chói mắt nhất trong chốn võ lâm, nhưng mà môn hạ lại là nhân tài điều linh, các đại cường môn đều chỉ lấy một hoặc hai đệ tử, nhiều nhất cũng không vượt qua ba người. Trữ Thiên Phàm không chịu thua kém như thế, làm cho trong lòng cường môn cũng thập phần an ủi.

Sư huynh của Trữ Thiên Phàm là Giang Thanh Hiểu, là một đại sư huynh thập phần ôn nhu tận trách, Trữ Thiên Phàm từ nhỏ đã được cho rằng giáo chủ tiếp theo mà bị bức khổ luyện văn học võ công, lại ở nơi

sư huynh chiếm được quan ái cùng ám áp mà ở bên người cha mẹ cùng sư phó bên người chưa bao giờ có được, chậm rãi, phần ám áp này khiến cho tâm lý của hắn đã xảy ra biến hóa, hắn bắt đầu vô cùng không muốn xa rời sư huynh mình, nhưng phần không muốn xa rời này dần dần biến thành độc chiếm dục càng ngày càng nặng.

Lúc ấy Giang Thanh Hiểu tuy rằng so kém Trữ Thiên Phàm, nhưng cũng xem như thanh niên tài giỏi trong chốn võ lâm. Lúc hắn hai mươi tuổi, sư phó quyết định để hắn cùng con gái của chương môn Lan Thương phái lập gia đình.

Giang Thanh Hiểu không có cha mẹ, hôn nhân đại sự tự nhiên là để chương môn làm chủ. Trữ Thiên Phàm vừa đồ kị vừa hận, bắt đắ dĩ Giang Thanh Hiểu căn bản khó hiểu phong tình, mặc kệ hắn xúi giục phá hư như thế nào, đối phương cũng bất vi sở động.

Khi chương môn hai phái mạnh mẽ thúc đẩy hạ, hôn lễ rất nhanh liền cử hành. Mà đồ kị trong lòng Trữ Thiên Phàm cũng thiêu đốt tới đỉnh rồi.

14. Chương 14

Vì không để cho mình mất đi lý trí phá hư đại kế, ngày sư huynh lập gia đình, hắn chạy đến trong sơn động, dùng cự thạch đem mình nhốt bên trong, sau đó điểm đại huyết quanh thân mình, cứ thế nghen hai ngày, nhưng mà cuối cùng, hắn vẫn mất hết lý trí, phá tung cự thạch, vào buổi sáng tứ ba sau ngày Giang Thanh Hiểu lập gia đình, chạy về Quy Niếp Môn, hạ mê được đối phương, muốn đem hắn mang về Ba Tư thánh giáo.

Bất quá chuyện này lại bị tân nương phát giác, môn chủ Quy Niếp Môn cùng một vị trưởng lão duy nhất nghe thấy liền chạy tới, nhưng khi đó Trữ Thiên Phàm đã mất hết lý trí rồi, hắn giống như một con trâu điên cùng hai người môn chủ trưởng lão chiến đấu, chút không để ý mình đã để lộ chuyện luyện tập võ công thánh giáo Ba Tư.

Khi môn chủ cùng trưởng lão phát hiện cách thức võ công của hắn không đúng, lập tức kết hợp với tân nương võ công cũng không kém, cùng với Giang Thanh Hiểu đã tỉnh táo lại, bốn người liên thủ đem Trữ Thiên Phàm đánh trọng thương.

Theo lời Trữ Thiên Phong nói, lúc ấy Trữ Thiên Phàm đã thành công đem tâm pháp cao nhất của hai phái dung hợp làm một, hơn nữa tư chất căn cốt của hắn đều là loại tốt, thuở nhỏ lại có vô số linh dược tiên đơn nuôi dưỡng thân thể khỏe mạnh đó từ gốc, hai mạch nhâm đốc sớm thẳng một đường, cho nên hai cái lão gia khóa kia cộng thêm tân nương, kỳ thật cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, chính là lúc Giang Thanh Hiểu gia nhập, làm cho tâm thần hắn đại biến, dưới tình huống hỗn loạn mới có thể bị đánh trọng thương.

Tóm lại, Trữ Thiên Phàm sau khi trọng thương vẫn liều chết mà chạy. Quy Niếp Môn đối hắn hạ sát lệnh, bởi vì môn chủ cùng trưởng lão đều bị thương, cho nên sát lệnh này cũng chỉ có Giang Thanh Hiểu đến chấp hành.

Bằng vào hiểu biết đối với Trữ Thiên Phàm, Giang Thanh Hiểu rất nhanh ngay tìm được hắc ở một hang động trên vách núi. Trữ Thiên Phàm tự biết hắc phải chết, thực bình tĩnh nói ra thân thể của mình lai lịch, cùng với tình ý nhiều năm qua hắc đã giấu Giang Thanh Hiểu, sau đó thông dong nhận lấy cái chết.

Giang Thanh Hiểu thật không ngờ sự đệ đối với mình lại ôm ấp cảm tình như thế, tuy rằng tức giận, nhưng đối với sự dễ mình trông nom từ nhỏ, nói gì cũng không sát thủ được, cuối cùng hắc thở dài, cho Trữ Thiên Phàm mấy lượng bạc, để hắc về Ba Tư, từ nay về sau sư huynh đệ ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh không thấy mặt.

Nam Cung Dạ Hiên nghe đến đó, liền thở dài, lắc đầu nói: “Giang Thanh Hiểu thật sự là quá ngây thơ rồi, nghĩ đến đối phương trở lại Ba Tư, chính là trời cao đất xa, tự nhiên mãi mãi không thấy mặt. Lại không biết người tâm ngoan thủ lạt như thế, muốn cái gì, đều bắt buộc có cho được, huống chi là người yêu khắc sâu trong lòng như thế.”

“Đó là tự nhiên.” Trữ Thiên Phàm bĩu môi: “Bá chủ kiêu hùng không đều là như vậy sao? Tâm can bảo bối của người, lúc đó chẳng phải người từ Nhiễm Trạch trong vương phủ cường ngạnh mang ra sao? Ca ca ta tự nhiên cũng không chịu hết hy vọng. Sau khi dịch dung giả dạng về Ba Tư, dưỡng thương ước chừng hơn một năm, mới làm cho nội thương đều khỏi hẳn, đáng tiếc bị môn chủ Quy Niếp Môn làm tổn thương tim mạch của hắc, mà khi đó thánh giáo lại đang ở thời buổi rối loạn, phải nói ca ca ta cũng thật có kiên nhẫn, cứ như vậy, hắc bình phục phản loạn trong giáo, lại đợi gần mười năm, thẳng đến võ công của mình cuối cùng đại thành, mới đi tìm Giang Thanh Hiểu.”

Nguyệt Nha Nhi “A” một tiếng, Trữ Thiên Phong nói tới đây đã thực rõ, y nắm chặt vạt áo Nam Cung Dạ Hiên, run giọng nói: “Ta... Mẹ ta có phải bị giết không? Có phải Trữ Thiên Phàm giết mẹ ta không?”

Trữ Thiên Phong vội vàng nói: “Uy, này, người đừng đổ oan cho ca ca ta, đúng vậy, y theo tính tình của hắc, trừ bỏ Giang Thanh Hiểu, hắc ai cũng sẽ không lưu lại, chỉ tiếc người nương mệnh không tốt, khi sinh người liền khó sanh mà chết. Sau đó cha người vẫn ở với người, có lẽ là tính tình hắc cho phép, có lẽ là hắc biết sẽ có một ngày như vậy, tóm lại, nhà các người trừ hai người bọn người, ngay cả con chó cũng chưa dưỡng, cho dù cha người thành minh chủ vô lâm, trong phủ cũng chỉ có người cùng hắc là hai cái vật sống, làm cho ca ca ta muốn rút giận cũng không biết nên lấy ai rút.”

Nam Cung Dạ Hiên trừng mắt nhìn Trữ Thiên Phong, nghĩ thầm sao lại nói chuyện kiểu đó? Chỉ có hai vật còn sống? Đây chính là người trong lòng ca ca người cùng tâm can bảo bối của ta đó.

Trữ Thiên Phong nhún nhún vai: “Ca ca ta đi vào nhà của người, võ nghệ cha người cũng không phải hơi hợt, bất quá so với ta ca ca còn kém rất nhiều. Hắc liền công người đào tẩu, chính là hắc đã bị thụ thương, cũng chạy được bao xa, sau khi lên núi, không biết vì sao, người lại nhảy xuống vực thẳm, hắc cũng bị ca ca ta bắt được mang về Ba Tư, chớp mắt một cái, đã mười năm trôi.”

Đến tận đây, sự tình cuối cùng cũng đã rõ ràng. Nam Cung Dạ Hiên không khỏi thốn thốn, nghĩ thầm nhạc phụ mình thật sự là lòng dạ đàn bà, lúc trước nếu một kiếm đem Trữ Thiên Phàm kia đâm chết, làm gì có chuyện phiến toái ngày nay. Bất quá nghĩ qua nghĩ lại, nếu không có như thế, Nguyệt Nha Nhi chính là con của minh chủ vô lâm, cả đời này, còn không biết có cùng hắc gặp mặt không, thì sao có thể tâm đầu ý hợp, không khỏi cảm thán quả nhiên là mọi sự đều do thiên định.

“Người đến đây chắc không chỉ vì kể chuyện cho chúng ta nghe chứ?” Chuyện xưa nghe xong, Nam Cung Dạ Hiên cuối cùng cũng mở miệng, đem câu chuyện dẫn về chủ đề chính.

“Ta không có ý gì khác, chính là muốn giúp các người một phen. Kỳ thật tâm tình ca ca ta đối với Nguyệt Nha Nhi, thực mâu thuẫn. Đương nhiên, hận là hận muốn chết, bởi vì đây là căn cứ chính xác minh duy nhất của Giang Thanh Hiểu cùng người đàn bà kia ở trên đời này. Hắn đích thật là hận không thể khiến Nguyệt Nha Nhi mau chết đi. Nhưng về phương diện khác, hắn lại sợ hãi giết chết Nguyệt Nha Nhi, Giang Thanh Hiểu cùng hắn cả đời này cũng không thể có một kết cục tốt đẹp gì, cho nên hắn thật sự rất mâu thuẫn.”

Nam Cung Dạ Hiên cười lạnh nói: “Hắn thế nhưng còn muốn cùng Giang Thanh Hiểu có kết cục tốt?”

Trữ Thiên Phong gãi gãi đầu nói: “Ai, lời này của người ta thật không thích nghe, ai không hy vọng cùng người mình thích có thể lưỡng tình tương duyệt a. Đúng, ca ca ta không có thủ đoạn ôn nhu như sát thủ vương gia người, cho nên khiến cho quan hệ giữa hắn cùng Giang Thanh Hiểu hỏng bét, nhưng hắn đích thật rất yêu Giang Thanh Hiểu, bằng không sẽ không phái sư huynh của ta, cái tên căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ kia tới giết kẻ hắn hận thấu xương, hắn không phải là không dám đem chuyện này hoàn toàn xử lý dứt khoát sao?”

“Được rồi được rồi, ta đã biết, mau nói mục đích của người đi đi.” Nam Cung Dạ Hiên rất không khách khí qua sông đoạn cầu, dù sao toàn bộ câu truyện hắn đã rõ ràng.

“Người xem như tá ma giết lừa sao?” Trữ Thiên Phong cũng không dốt nát, hai tay ôm ngực tà nghệ nhìn Nam Cung Dạ Hiên, bắt quả rất nhanh, hắn để lại xuống tay, từ trong lòng ngực lấy ra một bản vẽ đưa cho hắn, một bên nói: “Hừ, ta là đại nhân không để ý hạn tiểu nhân, cùng các người chấp nhất làm gì a. Đây, đây là chỗ giam giữ Giang Thanh Hiểu, cũng là bản đồ địa hình tẩm cung của ca ca ta, các người cứ theo bản đồ mà đi cứu người đi.”

Lần này không chỉ có vương phi cùng Nguyệt Nha Nhi, ngay cả Nam Cung Dạ Hiên đều kinh hãi, chần chờ tiếp nhận bản đồ kia, hắn cau mày nói: “Ta lấy gì tin tưởng người?”

Lời còn chưa dứt, vương phi bên cạnh đã nói: “Đúng vậy, có lẽ đây là cái bẫy của người cùng ca ca người, muốn dụ chúng ta tiến vào, sau đó đem một mẻ bọ ta bắt hết thì sao? Nghĩ làm sao cũng cảm thấy không nên tin tưởng người.”

Trữ Thiên Phong buông tay nói: “Nếu các người không tin, ta cũng không có biện pháp. Bắt quả ta có thể nói cho bọn người nguyên nhân ta bắt đắc dĩ phải giúp các người. Các người nghe xong rồi hãy quyết định có nên tin hay không.”

Hắn nói tới đây, trên mặt bỗng nhiên hiện ra biểu tình thật rất bất đắc dĩ, lắc đầu giận dữ nói: “Người Trung Nguyên bọn người có câu huynh trưởng như phụ thân, mà chúng ta kỳ thật cũng là người Hán, chỉ là bởi vì võ công chúng ta đủ cao, mới có thể trở thành giáo chủ thánh giáo Ba Tư, đó cũng là nguyên nhân giáo chủ thánh giáo chúng ta đời đời đều là thừa kế.”

Nam Cung Dạ Hiên gật đầu nói: “Ta hiểu được, trách không được các người vẫn muốn cướp võ lâm lấy Trung Nguyên, đích xác, đối với các người mà nói, võ lâm Trung Nguyên mới là hang ổ chân chính.”

Trữ Thiên Phong trừng mắt nhìn hắc liếc mắt một cái, tựa hồ là đối hắc dùng từ “Hang ổ” này bất mãn hết sức, bất quá hiện tại hắc đã vô tâm lo chuyện rối rắm này. Buông tay, hắc ủy khuất nói: “Cũng bởi vì như thế, cho nên mọi chuyện của ta cùng A Thuận đều phải nghe Nhị ca. Ai, không có biện pháp, ai kêu đại ca của chúng ta rời khỏi nhân thế quá sớm làm chi?”

“Cái đó cùng chuyện chúng ta đang nói có quan hệ gì sao?” Bên ngoài ầm ầm truyền đến tiếng mõ, Nam Cung Dạ Hiên đã sắp hết kiên nhẫn, mấy ngày nay Nguyệt Nha Nhi vốn đã mệt nhọc, vốn tối nay muốn để y hảo hảo ngủ một giấc.

“Được rồi, không quan hệ. Ý của ta là, bởi vì mọi chuyện đều phải nghe ca ca, làm cho hắc thập phần bá đạo cùng chuyên quyền, trước đó vài ngày bị hắc thấy ta dây dưa sư huynh, làm cho hắc sinh khí. Cho nên hắc đem sư huynh nhốt lại, nói ta nếu không giết chết Nguyệt Nha Nhi, thì đừng mong gặp lại sư huynh.”

“Ta... Sao vậy càng nghe càng hồ đồ?” Nguyệt Nha Nhi nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: “Hắc cho người tới giết ta, người sao vậy lại đem bí mật tất cả tiết lộ cho chúng ta chứ?”

Trữ Thiên Phong nói: “Anh của ta a, chính là kẻ chết vì mạnh miệng. Các người không biết hắc, cho nên không rõ ý nghĩa của lời hắc nói. Hắc kỳ thật chính là đang ghen tị ta cùng sư huynh ngọt ngào mật mật, tuy rằng sư huynh có chút khó hiểu phong tình, nhưng tốt xấu gì cùng ta cũng là tâm đầu ý hợp, khiến hắc sinh khí, đem sư huynh của ta bắt nhốt, ý là hắc không thể có được hạnh phúc, ta cùng sư huynh cũng đừng mong được hạnh phúc.”

Lúc này Nguyệt Nha Nhi mới hiểu được, bất quá trong lòng tức giận, nghĩ thầm Trữ Thiên Phàm kia ngoan độc như thế, còn muốn phụ thân có thể cùng hắc lưỡng tình tương duyệt, phi, nằm mơ đi.

Lại nghe vương phi nghi hoặc nói: “Không đúng a, người cùng sư huynh của người? Người không phải học võ học gia truyền sao? Thế làm sao người khác có thể trở thành sư huynh của người?”

“Này có gì kỳ quái? Ta cũng sẽ theo người khác học võ nghệ a, người nọ chính là sư phụ ta.” Trữ Thiên Phong nhìn vương phi: “Ca ca ta cũng là thế, chẳng qua bởi vì sau này ca ca ta làm giáo chủ, có tôn ti, cho nên không được gọi hắc là sư huynh, hơn nữa, đời này sư phụ huynh hắc nhận định cũng chỉ có một người.”

Hắc nói tới đây, liền ngấm ngấm Nguyệt Nha Nhi, ý tứ kia thực rõ ràng, sư huynh có thể làm cho Trữ Thiên Phàm nhận định, tự nhiên chính là Giang Thanh Hiếu.

Hắc nói xong, lại đứng lên nói: “Tốt lắm, điều ta muốn nói chỉ có thể, sợ dĩ lộ tin tức ra cho các người, chính là vì có thể sớm chút cùng sư huynh đoàn tụ, lấy cá tính ca ca ta, chỉ có hắc hạnh phúc, ta cùng sư huynh mới có thể hạnh phúc. Nếu các người là không tin tưởng, đó là chuyện của bọn người, cùng ta không quan hệ, dù sao ta hết sức cố gắng.”

Trữ Thiên Phong nói tới đây, liền nghênh ngang từ cửa sổ phi như một con yến bay ra ngoài, trong nháy mắt liền biến mất trong màn đêm tối đen.

Nam Cung Dạ Hiên xem kỹ bản vẽ kia, sau đó kéo cánh tay Nguyệt Nha Nhi nói: “Tốt lắm, những chuyện khác ngày mai nói sau, người hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Nguyệt Nha Nhi làm sao còn ngủ được, đi vòng vòng trên sàn, nức nở nói: “Phụ thân ở trong tay đại ma đầu kia nhiều năm như thế, không biết ăn bao nhiêu đau khổ, hấn... Hấn bị nhốt, còn bị tên khốn kia bắt buộc, tất nhiên là sống không bằng chết, ta thực hận không thể ta đi cứu hấn ngay bây giờ.”

Nam Cung Dạ Hiên kinh sợ, vội vàng đưa ấn y xuống nói: “Mặc kệ ăn bao nhiêu đau khổ, cũng đã mười năm, bây giờ đã khuya rồi, hướng chi, cho dù đêm nay người qua đó, chuyện nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, hiện giờ đã hơn nửa đêm rồi đó. Tốt lắm, bảo bối nhi của ta, người tốt nhất nên nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai ăn uống no đủ dưỡng tốt tinh thần, ta cùng người đi xem nhạc phụ lão nhân gia.”

Vương phi đã ở bên cạnh nói: “Đúng vậy, Nguyệt Nha Nhi hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai ta cũng cùng các người đi cứu thân gia của ta, tối nay thật không được.”

Nói xong, Nam Cung Dạ Hiên liền mạnh mẽ vỗ Nguyệt Nha Nhi nghỉ ngơi. Cuối cùng mệt nhọc quá mức, tuy là tâm huyền* từ phụ, nhưng một lát sau, Nguyệt Nha Nhi vẫn ngủ say.

—Huyền: thấp thỏm, lo âu, nhớ mong.

Ngày hôm sau vượt qua trong dày vò, thật vất vả đợi đến khi mặt trời chiều ngả bóng về tây nguyệt thổ mọc lên ở phương đông. Nguyệt Nha Nhi ngay cả cơm chiều cũng không buồn ăn, liền thúc giục Nam Cung Dạ Hiên nhanh chóng mặc y phục dạ hành. Cuối cùng đợi cho canh một qua đi, Nam Cung Dạ Hiên cùng vương phi, Nguyệt Nha Nhi thu thập thỏa đáng, đoàn người liền leo nóc vượt rào, không bao lâu liền đến tổng đàn thánh giáo Ba Tư.

Nói đến cũng thật khéo, thánh giáo Ba Tư này là nơi tất cả dân chúng Ba Tư đều biết, nhưng không ai biết nó đích thực ở nơi nào. Nhưng kỳ thật này tổng đàn ngay tại trong thành “Parka”, chẳng qua bề ngoài như một tòa hành cung, bên ngoài cũng chỉ nói là hành cung của quốc vương Ba Tư, bởi vì được quốc vương ngầm đồng ý, cho nên bách tính môn cũng không biết đây là tổng đàn thánh giáo Ba Tư.

Có lẽ là lão thiên gia cũng cảm giác vận mệnh Giang Thanh Hiểu thật sự là rất thảm, đêm nay lại có sự hỗ trợ thần kỳ, mây đen che khuất bầu trời đêm, một tia ánh trăng cũng không có, gió bắc thổi mãnh liệt, giống như tiếng ai gào khóc thảm thiết.

Dưới tình huống như vậy, đừng nói lấy tuyệt thế kinh công của Nam Cung Dạ Hiên, cho dù người không có chút võ công như Nguyệt Nha Nhi, tiếng bước chân đi ở trong hành cung cũng sẽ không bị thị vệ tuần tra phát hiện.

Dù vậy, Nam Cung Dạ Hiên vẫn thập phần cẩn thận như cũ, bởi vì hấn rất rõ ràng, hành tung của bọn

mình khẳng định đã bị Trữ Thiên Phàm nắm giữ, tại loại thời điểm này, hẳn không có khả năng không cẩn thận đề phòng.

Ôm theo Nguyệt Nha Nhi thoải mái bay lên đầu tường, Nam Cung Dạ Hiên để Nguyệt Nha Nhi ở bên trên chờ một chút, hẳn phải đi xuống tham dò đường trước, miễn gặp phải cơ quan trận pháp hoặc là bẫy rập linh tinh gì đó.

Nguyệt Nha Nhi lại thập phần nhu thuận, hơn nữa vương phi bồi ở bên cạnh y, cho nên cũng không sợ hãi. Tuy rằng nữ nhân này lúc bình thường thật sự rất không đáng tin, nhưng Nam Cung Dạ Hiên nói võ công của nàng đích xác phi thường lợi hại, mà Nguyệt Nha Nhi hiện tại đối với Nam Cung Dạ Hiên, đã là tín nhiệm vô điều kiện.

Nam Cung Dạ Hiên chung quanh dạo qua một vòng, phát hiện trừ bỏ thủ vệ tuần tra dị thường chặt chẽ ra, cũng không có cơ quan bẫy rập gì, thế là hẳn trở lại tường, nghĩ tiếp đón Nguyệt Nha Nhi xuống.

Nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một tràn tiếng cười “Khanh khách” quái dị, hẳn đột nhiên xoay người sang chỗ khác, liền thấy một người khuôn mặt trắng bệch không có ngũ quan xuất hiện ở sau cây cối.

“A...” Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ, Nam Cung Dạ Hiên không dám xoay người đem cái vị không biết là người hay quỷ ở sau lưng tiến về cửa phật, đành phải lắng nghe tiếng động mọi nơi, nhanh chóng di chuyển cước bộ tiếp cận nơi tiếng gió thổi không tới kia.

Ngay sau đó, một người dè trên lưng của hắn, bởi vì lực đạo lao xuống quá lớn, vì thế Nam Cung Dạ Hiên đang ngưng thần đề phòng cái kẻ không phải người không phải quỷ kia thành linh bị áp đến gục xuống, không chỉ như thế, Nguyệt Nha Nhi nặng y như tảng đá bự làm cho mắt của hắn đều nổi sao.

“Khanh khách lạc...” Tiếng cười liên tục phát ra, nhưng cũng chỉ là tiếng cười mà thôi.

Nguyệt Nha Nhi trên lưng Nam Cung Dạ Hiên tuy rằng đã sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẫn bấu cứ dè người yêu như thế thì hai người sẽ rơi vào thế bị động, bởi vậy y nhanh chóng đứng lên. Lúc này chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm quát nói: “Không cần đứng lên, nằm xuống đi, chờ nàng cười xong rồi đứng lên.”

“Nương, ngươi biết nàng sao?” Nam Cung Dạ Hiên vội vàng nghe lời bắt lấy Nguyệt Nha Nhi nằm xuống, đồng thời tò mò hỏi vương phi, hẳn thật sự là không biết mẫu thân nhà mình thế nhưng lại giao du rộng lớn đến như thế. Đây không chỉ là ngoại quốc, cái này căn bản là vượt qua hữu nghị của hai giới âm dương a.

“Ân, trước kia ta nghe nói qua.”

Vương phi cũng nhảy xuống tới: “Thứ này tên là quỷ cười, kỳ thật chỉ là một ky quan nhân* mà thôi. Rất nhiều người sẽ bị tiếng cười cùng mặt của nó dọa, lại không biết sát chiêu chân chính của nó là sau khi cười

xong sẽ phóng ra kim độc nhỏ như lông trâu. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, ta sợ nhất thời nói không rõ, người sẽ trúng chiêu, cho nên liền rót nội lực thiên cân trụ vào trong cơ thể Nguyệt Nha Nhi, để lúc y rơi xuống đem người cũng áp xuống. Bởi vì ám khí của quý cười này phóng ra ở ngực, cho nên chỉ cần các người gục xuống, sẽ không chuyện này.”

— *ky quan nhân: người máy, nhưng là truyện cổ trang nên ta không thể dùng cái từ hiện đại này dành để nguyên mẫu.*

“Trách không được, ta đã tự hỏi vào lúc nào mà Nguyệt Nha Nhi lại nặng như vậy, có thể đem ta áp gục xuống, còn tưởng rằng trong khoảng thời gian số thuốc bổ đã có tác dụng rồi.”

Nam Cung Dạ Hiên một bên Nguyệt Nha Nhi nâng dậy, vừa cười hỏi y nói: “Như thế nào? Cái đệm thịt của ta không tồi đi? Nếu còn té bị thương, trở về phải cố gắng tắm bổ thêm một phen.”

Nguyệt Nha Nhi phỉ phỉ bụi bậm trên người, lắc đầu nói: “Không té bị thương.” Nghĩ nghĩ, lại tức giận trừng mắt nhìn Nam Cung Dạ Hiên một cái, than thở nói: “Tắm bổ tắm bổ, người chỉ biết tắm bổ, sớm muộn gì ta cũng sẽ tắm thành heo cho người xem.”

Nam Cung Dạ Hiên ha ha cười, vào Nam ra Bắc, trải qua vô số đại sự, nhưng là loại ky quan nhân vẫn là lần đầu nghe nói, nghĩ đến có lẽ là vật thất truyền đã lâu của võ lâm, nếu không vương phi làm sao biết vật này. Bất quá hiện tại tất nhiên cũng không phải thời điểm tốt để giải thích nghi hoặc.

Ba người cẩn thận tránh thoát bọn thị vệ tuần tra, tại nơi của người ta, Nguyệt Nha Nhi cũng không dám cậy mạnh, Nam Cung Dạ Hiên liền công y, cũng may thể trọng y cực nhẹ, công ở trên người cùng một cái bao tải cũng không gì khác nhau.

Dựa theo bản vẽ của Trữ Thiên Phong cho bọn hắn, quả nhiên đi vào một chỗ trước tấm cung. Tuy rằng bóng đêm cực tối, nhưng cũng có thể từ trong bóng đêm nhìn ra hình dáng của cung điện này thập phần to lớn huy hoàng. Hiện tại còn chưa tới canh hai, trong tấm cung nơi chốn đều thấp đầy đèn, còn ngẫu nhiên có âm thanh đàm tiếu của bọn nha hoàn truyền tới.

Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi liếc mắt nhìn nhau, Nam Cung Dạ Hiên thầm nghĩ: không được, ta phải đi trước tham dò một chút, vạn nhất nhạc phụ đại nhân của ta đang bị Trữ Thiên Phàm bắt buộc làm chuyện riêng tư gì đó, để chp Nguyệt Nha Nhi cùng mẫu thân nhìn đến, thật không tốt a.

Nghĩ đến đây, liền nói với vương phi: “Nương, người ở trong này bảo hộ Nguyệt Nha Nhi, ta lên vào xem nhạc phụ đại nhân bị giam ở nơi nào, sau đó mới quyết định.”

Có lẽ do tới nơi này, vương phi cũng có vẻ chững chạc hơn, nghiêm nghị dặn dò: “Đứa con a, người cũng cẩn thận chút, chớ để lộ hành tung, thân gia chưa chắc bị giam trong phòng kia, lúc tất yếu, có thể tiến bên trong gian phòng không người hoặc tìm xem mật thất hay tầng hầm ngầm. Nếu còn không được, đơn giản đánh bất tỉnh một nha hoàn, tha ra hỏi nàng một chút.”

Nam Cung Dạ Hiên gật đầu, thân mình phóng lên, sau đó lặn một vòng tại chỗ, liền với tay nhảy vào trong hành lang, động tác kia thật nhanh nhẹn nhanh chóng, chỉ sợ vượn và khỉ so ra cũng kém tên này vạn lần.

Nguyệt Nha Nhi vừa bội phục nhưng đồng thời, trong lòng lại hơi hơi phiếm đau, thầm nghĩ Nam Cung vì luyện võ công này, cũng không biết gặp bao nhiêu khó khăn.

15. Chương 15

Lại nói Nam Cung Dạ Hiên, đi thẳng một đường, tránh thoát rất nhiều thị vệ, chợt nghe phía trước có tiếng nói chuyện truyền đến, hần vội vàng lách mình trèo lên đỉnh hành lang, quả nhiên, không bao lâu, liền thấy hai ả nha hoàn cầm đèn lồng xách thực hạp* đi tới.

__thực hạp: hộp đồ ăn.

“Vẫn là không chịu ăn sao? Thứ tốt như thế mà cũng lãng phí?” Trong đó một ả nha hoàn vừa nói vừa xem thực hạp kia, hiển nhiên bên trong có thứ gì đó rất trân quý.

Người nha hoàn giận dữ nói: “Cũng không phải là thôi, bây giờ ta thấy chắc chắn hần quyết tâm nhịn đói. Kỳ thật ngấm lại cũng phải, thời gian dài như thế, chung quy cũng gần mười năm rồi đi? Xương cốt* vẫn cứng rắn như vậy, sở dĩ không thể không tạm nhân nhượng cũng vì lợi ích toàn cục, nếu không phải bởi vì còn vương bận thứ gì đó trên đời này, bằng không chỉ sợ lấy tính tình kia, đã sớm chết. Thế mà giáo chủ chúng ta lại nhìn không thấu đạo lý trong đó.”

__xương cốt ở đây y chỉ phẩm chất, tính tình, hiểu nôm na câu đó là cứng đầu.

Tâm Nam Cung Dạ Hiên nhảy dựng lên, thầm nghĩ có lẽ kẻ đang được nói đến là Trữ Thiên Phàm cùng Giang Thanh Hiểu.

Quả nhiên, chợt nghe nha hoàn lúc trước giận dữ nói: “Cũng phải thôi. Đang êm đẹp, tựa nhiên lại muốn đi giết đứa nhỏ đó. Không giết được thì nói không giết được, vì lại lừa hần nói đã giết rồi. Hiện giờ tới tình trạng này, rốt cuộc hần cũng bó tay không có biện pháp, lại cứ khẳng khẳng không chịu đem sự thật nói cho người ta.”

Ả nha hoàn kia nói: “Đúng vậy a, làm cho toàn bộ trong cung hiện tại tử khí trầm trầm, ai cũng biết tâm tình giáo chủ đã nóng tới cực điểm, một khi không cẩn thận sẽ đánh mất tánh mạng dễ như chơi, lúc trước so với giờ còn tốt hơn một ít, ai.”

Nam Cung Dạ Hiên đợi hai ả nha hoàn kia rời đi, liền từ mái hiên nhảy xuống dưới, trong lòng âm thầm cân nhắc: “Xem ra nhạc phụ của ta không phải bị giam trong tầng hầm, mà là bị giam ở một cái phòng. Chuyện của hần cùng Trữ Thiên Phàm tại trong cung cũng không phải bí mật gì, điều này cũng tốt, bớt phiền toái.

Một bên nghĩ, lại tiếp tục tìm kiếm, bởi vì đã sắp tiếp cận tấm cung của Trữ Thiên Phàm, cho nên phá lệ cẩn thận gấp bội, quả nhiên, ngay tại bên trong một gian phòng thập phần hoa lệ, hần liền cảm thấy không khí trong phòng bất đồng bên ngoài..

Những căn phòng khác đều không có người, nếu có người ở, tất có tiếng nói chuyện nho nhỏ. Phòng này lại hiển nhiên bất đồng, ngọn đèn ở trên cửa sổ làm ánh lên rất nhiều bóng người lớn bé không giống nhau, nhưng bên trong lại yên ắng như một ngôi mộ, cẩn thận nghe qua, có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ, hiển nhiên mỗi người ở đây đều thực tự giác đè nén hơi thở.

“Chính là nơi này.” Trong lòng Nam Cung Dạ Hiên vui vẻ, vừa muốn nghĩ cách trèo lên mái hiên xem tình hình bên trong, chợt nghe bên trong có một thanh âm thấp trầm uy nghiêm quát: ”Là ai?” Vừa nói xong, nhất kiện binh khí liền theo tiếng gió đi tới trước mặt Nam Cung Dạ Hiên.

Nam Cung Dạ Hiên kinh hãi, vạn phần không dự đoán được võ công của người trong phòng này lại cao đến như thế, vội vàng ngã về sau, khó khăn lắm mới thoát được kiện binh khí kia.

“Đình” một tiếng, kiện binh khí kia cắm sâu vào cây cột phía sau hần, chỉ thấy được cái cán, từ hoa văn trên cán gỗ cho thấy đây chỉ là con dao ngọt hoa quả bình thường.

Cùng lúc đó, từ trong phòng trào ra rất nhiều người, đều là nam nữ người hồ thập phần xinh đẹp, một đám đề phòng nhìn Nam Cung Dạ Hiên, cũng không động thủ, mà trong phòng cũng không có thanh âm, càng không có binh khí bắn ra nữa.

Nam Cung Dạ Hiên cười khổ, nghĩ thầm mình vẫn là rất lỗ mãng, sao cũng không nghĩ tới võ công của Trữ Thiên Phàm lại đáng sợ đến nước này. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, nếu đã bị lộ chân tướng, cùng với dấu đầu lộ đuôi như diễn kịch, còn không bằng thoải mái vào nhà đã.

Nghĩ đến đây, liền sửa sang lại y quan, bình tĩnh đẩy cửa đi vào. Phải nói đến là vương gia, lúc giơ tay nhắc chân đều toát ra quý khí cùng uy nghiêm trời sinh. Giống như hần không phải kẻ không mời mà đến, mà là khách quý Trữ Thiên Phàm tự mình mời đến.

Trong phòng đứng một đoàn tuấn nam mỹ nữ, xem trong mắt, hần đều có võ công không kém. Bất quá ở trong này cũng chỉ có thể làm hạ nhân hầu hạ.

Nam Cung Dạ Hiên nghĩ thầm Trữ Thiên Phàm người cũng quá lãng phí, trong phủ bốn vương cũng chưa dư dả như thế.

Trong lòng đoàn người hầu lại nghĩ: Tên này ai a? Dáng vẻ thật dễ nhìn, hắc, chúng ta ở trong hành cung này gốc đã bao nhiêu năm, thật chưa từng gặp qua kẻ vốn là ngoại nhân lại tự tin như thế.

Nam Cung Dạ Hiên dưới mấy chục cặp mắt soi mói chậm rãi vào đại sảnh, đi vào bên trong phòng. Phòng này bố trí tinh xảo đẹp đẽ quý giá không cần nói, nhưng những thứ này cũng không lọt vào mắt sát thủ vương gia.

Ngay từ đầu hấp dẫn tầm mắt hấn, chính là nam tử tuấn tú trên giường đang tựa vào đầu giường, hai mắt khép hờ.

Nam tử kia cùng Nguyệt Nha Nhi cực kỳ tương tự, chẳng qua Nguyệt Nha Nhi bởi vì thân thể mà không có khí chất凛冽 cùng khí khái tranh tranh như trên người nam nhân này. Tuy rằng nhìn qua thân mình thập phần suy yếu, nhưng hấn nằm nơi đó, vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác uyên đình nhạc trì*.

— *uyên đình nhạc trì: loại khí thể âm trầm như hồ nước, vững chắc như núi*

Nam Cung Dạ Hiên biết đây là nhạc phụ đại nhân của mình. Trong lòng không quá dễ chịu, thầm nghĩ nhạc phụ đại nhân của ta cũng quá trẻ tuổi đi? Đây... Chữ nhạc phụ này sao có thể nói ra miệng a.

Đang nghĩ, bên cạnh bỗng nhiên bắn qua một tầm mắt nóng rực, đốt cả người Nam Cung Dạ Hiên nóng như châm lửa. Hấn vừa quay đầu lại, liền nhìn đến người nam tử tà mị ngồi dựa trên ghế sau thư trác*.

— *Thư trác: bàn học thời xưa.*

Không thể không nói, nếu bàn về mị lực, Giang Thanh Hiểu tất nhiên là thực xuất sắc, nhưng so với nam tử này, liền lập tức thua một chút.

Nam tử này chẳng những là diện mạo, chỉ là phần khí chất phát ra từ trên người, cũng làm không biết bao nhiêu nữ nhân thét chói tai lẫn say mê.

Nói cách khác đi, Giang Thanh Hiểu cùng Nam Cung Dạ Hiên hấn, thậm chí Nguyệt Nha Nhi, đều là loại hình nam nhân mà các nữ nhân thích, nhưng mà nếu không chiếm được bọn họ, cứ nhử cứ chỉ, các nữ nhân chung quy sẽ chết tâm, sẽ gả cho người khác. Nhưng Trữ Thiên Phàm này, lại là nam nhân khiến cho mọi nữ nhân chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khăng khăng một mực, mê luyến cả đời.

Tuy rằng không cam lòng nguyện, Nam Cung Dạ Hiên không thừa nhận cũng không được rằng mị lực của Trữ Thiên Phàm quả thật rất lớn. Thầm nghĩ xem ra mình về sau hấn phải hư hỏng một ít, cái khí chất tà mị này mới có thể cùng đối phương địch nổi. =v=

Vừa nghĩ tới đây, chợt nghe Trữ Thiên Phàm cười lạnh một tiếng, từ từ nói: “Các hạ đêm khuya tới chơi, không phải chỉ là để vì cùng bốn tọa mắt to trừng mắt nhỏ chứ?” Nói t ra một hơi Hấn ngửa lưỡi.

Nam Cung Dạ Hiên khụ một tiếng, thản nhiên nói: “Tất nhiên không phải. Mục đích của ta, giáo chủ cũng thập phần hiểu rõ, nhưng mặc kệ là đánh là giết, thỉnh giáo chủ để ta giới thiệu với nhạc phụ đại nhân trước rồi nói sau.”

Hấn nói xong, liền tiến lên vài bước, đi đến trước mặt nam tử trên giường kia, thi lễ nói: “Tiểu tể Nam Cung Dạ Hiên, bái kiến... Nga... Nhạc phụ đại nhân.” Vừa nói đã cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ thầm nói ra ai tin đây là cha Nguyệt Nha Nhi a, nói hấn là ca ca còn không kém nhiều lắm.

Nam tử trên giường kia vốn luôn luôn nhắm mắt, Nam Cung Dạ Hiên cùng Trữ Thiên Phàm nói chuyện hẩn cũng mắt đếc tai ngơ, giống như mọi thứ bên ngoài, đều không liên quan tới hẩn.

Nhưng mà lần này nghe được Nam Cung Dạ Hiên nói, hẩn đột nhiên mở mắt, mang theo vẻ ba phần phòng bị bảy phần kinh nghi nhìn Nam Cung Dạ Hiên, hảo sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Người... Người nói gì? Người là ai? Người có biết ta là ai sao?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng êm tai, như miếng băng mỏng được đông kết ở con suối giữa khe núi vào mùa đông.

Không đợi Nam Cung Dạ Hiên trả lời, chợt nghe Trữ Thiên Phàm cười lạnh nói: “Này còn phải hỏi sao? Hẩn là sát thủ vương gia của Cẩm Tú quốc các người, có thể không biết người là ai liền gọi bảy sao? Hảo hảo nhìn xem đi, đây là con dâu của người, nga, cái từ con dâu này tựa hồ không quá thỏa đáng, người hẩn là gọi hẩn là tử tế mới đúng, hẩn chính là chồng của đứa con mà người nhớ mãi không quên.”

Lời này nghe không có chút nào là đang hảo tâm giúp Nam Cung Dạ Hiên giải thích, bởi vì trong thanh âm của hẩn tràn ngập ý tứ ác độc cùng trào phúng. *TBD: đag GATO thui XD*

Nam Cung Dạ Hiên thở dài, quay đầu lại nhìn Trữ Thiên Phàm liếc mắt một cái, chỉ thấy trong đôi mắt hẩn toát ra ghen tị cùng hận ý điên cuồng, trong lòng liền hiểu được vị đại giáo chủ đứng này nhìn phong cảnh bên ngoài, hai mươi năm qua, chỉ sợ không có một ngày ngày yên lành.

“Tử... Tử tế...” Giang Thanh Hiểu cực độ khiếp sợ, nhin không được liền lập lại lời Trữ Thiên Phàm, sau đó thân mình hẩn chấn động mạnh, hai mắt thần quang bạo bắn, nhìn chăm chú Nam Cung Dạ Hiên, run giọng nói: “Người... Người là Tình nhân ... của tiểu Huy?”

Nam Cung Dạ Hiên nghĩ thầm tiểu Huy là ai? Đang muốn hỏi, đột nhiên nhớ tới Nguyệt Nha Nhi cùng mình kể qua giấc mộng kia, nam nhân trong mộng gọi y là tiểu Huy, thế là liền hiểu được đại khái chính là tên vốn có của Nguyệt Nha Nhi, vội vàng thi lễ thật sâu, trầm thanh nói: “Đúng vậy.”

Thân mình nam tử vốn ngồi thẳng bỗng nhiên lại suy sụp gã xuống, trong đôi mắt nổi lên lệ quang, nửa ngày mới cố nén bi thống run giọng hỏi: “Tiểu Huy... Tiểu Huy nó... Lúc nó ra đi... Có thống khổ hay không? Người... Người đem nó mai táng ở nơi nào?”

“Nguyệt Nha Nhi tốt lắm a, y không có chết.” Nam Cung Dạ Hiên kim lòng không đậu dùng tay gỡ gỡ tóc, chợt nhớ tới lời hai ả nha hoàn kia ở trong hành lang vừa rồi, lúc này mới tỉnh ngộ lại, thầm nghĩ ta cũng chỉ có chút khấn trương, sao lại trở nên dốt nát như thế.

Lại không để ý ánh mắt phiếm ý cảnh cáo hàm xúc nồng hậu mà Trữ Thiên Phàm bắn tới, mỉm cười nói với Giang Thanh Hiểu: “Khụ khụ, Giang minh chủ thỉnh không nên chỉ nghe một phía, Nguyệt Nha Nhi, nga, cũng chính là con của ngài, phải là kêu tiểu Huy đi, y sống hảo hảo, không biết là bởi vì gì, nghe nói Trữ giáo chủ cũng không có phái mười đại vương bài sát thủ hạ thủ, bằng không hiện tại Nguyệt Nha Nhi còn mệnh hay không còn chưa biết.”

Hẩn mới vừa nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng nghiêng răng, tiếp theo một thanh âm điềm nhiên nói: “Đa tạ người nhắc nhở, lần sau ta sẽ nhớ rõ phái số 1 tự mình đi chấp hành nhiệm vụ.”

Trong nháy mắt, Giang Thanh Hiểu quá kinh hỉ lập tức dùng hết toàn lực chống đỡ thân hình đứng thẳng lên, tay hắn lại bắt không được trụ giường, ngã mặt té nhào trên giường.

“A...”

Nam Cung Dạ Hiên vừa định tiến lên đỡ lấy hắn, chỉ thấy có một cái bóng người so với hắn nhanh hơn, giống như một trận tật phong từ bên cạnh hắn xẹt qua, đến trên giường một tay ôm lấy Giang Thanh Hiểu vào trong ngực, một bên thay hắn mát xa ngực một bên hét lớn: “Người đây là xảy ra chuyện gì? Tên khốn kia chết người té xỉu, hiện tại nghe thấy hắn sống, người cũng té xỉu, người... Người rốt cuộc muốn ta như thế nào làm?”

Nam Cung Dạ Hiên không nói gì nhìn Trữ giáo chủ giống như một con chim ngốc xoa tới nỗi tay cũng tê rần, trong lòng liên tiếp nói: không phải thật sự, đây không phải là thật sự, kẻ này chính là tên tâm ngoan thủ lạt, ở Trung Nguyên ẩn nhẫn mười năm, sau khi trở về lấy thân trọng thương bình phản loạn, thánh giáo giáo chủ sao? Không, ta là ảo giác, ta nhất định là ảo giác, bằng không chính là hoa mắt, không được, ta còn trẻ như thế a, sao có thể hoa mắt chứ? Trở về phải tìm một đại phụ tốt chữa.

Đang nghĩ, Giang Thanh Hiểu trong lòng Trữ Thiên Phàm từ từ tỉnh dậy lại đây. Tiếp theo Trữ Thiên Phàm hét to lên: “Đi, cho người đem thiên quyền tổ yến vừa rồi hâm nóng, bưng lên.”

Ngoài phòng có người đáp ứng một tiếng, tiếp theo tiếng bước chân vang lên. Nơi này Trữ Thiên Phàm lại quay đầu lại chăm chú nhìn người trong lòng, nửa ngày mới thở dài, thần nhiên nói: “Lúc này người đã biết, con của người không chết, cũng nên ăn vài thứ đi?”

“Ta... Ta không tin... Người... Các người đều gạt ta... Người cùng hắn thông đồng phải không.” Giang Thanh Hiểu bỗng nhiên ho khan kịch liệt hai tiếng, sau đó đẩy Trữ Thiên Phàm ra, hắn cố hết sức ngồi dậy, từng bước đi xuống giường, nhìn thẳng vào Nam Cung Dạ Hiên, từng chữ tự nói: “Nói, hắn cho người ưu đãi gì, người mới đến cùng hắn diễn vở này?”

Nam Cung Dạ Hiên gặp Giang Thanh Hiểu tuy rằng thần thái nghiêm khắc, nhưng là trong mắt lại toát ra tia chờ mong cùng sợ hãi, liền hiểu được trong lòng hắn kỳ thật đang hy vọng mình và Trữ Thiên Phàm không có thông đồng, rồi lại sợ hãi mình cho hắn một đáp án trái lại, không khỏi thở dài một tiếng, thâm nghĩ đáng thương tâm cha mẹ trong thiên hạ, hắn mười năm không gặp Nguyệt Nha Nhi, nhưng vẫn vì đứa nhỏ sinh tử không rõ mà nóng ruột nóng gan. Ai...

Nhất niệm điểm, không khỏi liền thốt ra: “Giang minh chủ, ta không có lừa người, Nguyệt Nha Nhi cùng mẹ ta hiện tại chờ ta ở bên ngoài, ta là từ ngàn dặm xa xôi ở trung nguyên chạy tới, đã đáp ứng Nguyệt Nha Nhi cứu người ra ngoài. Nếu người không tin, ta có thể cho bọn họ vào ngay bây giờ, người vừa nhìn thấy y, sẽ biết hắn có phải con của người không.”

“Người nói... Người nói tiểu Huy cũng tới? Nó... nó muốn cứu ta ra ngoài?” Thân mình Giang Thanh Hiểu càng run lợi hại. Trữ Thiên Phàm vội vàng tiến tới đỡ lấy hắn, sắc mặt cũng âm tình bất định.

”Đúng vậy, ta đây phải đi gọi y vào.” Nam Cung Dạ Hiên xoay người muốn đi ra ngoài, trong lòng hắn hiện

tại đã xác định mình và Nguyệt Nha Nhi không có nguy hiểm, gì thật sự là, sớm biết rằng Giang Thanh Hiểu đã khắc chế Trữ Thiên Phàm như thế, bọn họ còn phí nhiều chuyện như thế làm gì, trực tiếp từ đại môn nghênh ngang tiến vào liền tốt thôi.

“Không... Không cần... Ta... Ta không muốn gặp y, các người... Các người đi nhanh đi.” Giang Thanh Hiểu bỗng nhiên mở miệng, hắc rử mi mắt xuống, chỉ có hai tay run rẩy lợi hại cho thấy tim của hắn loạn như ma.

Xem ra ta tuy rằng biết sự thật, nhưng vị nhạc phụ đại nhân này lại không biết. Nam Cung Dạ Hiên lại thở dài, liền khẽ mỉm cười nói: “Không sao, ta dẫn hắn tới gặp người, Giang minh chủ, chẳng lẽ... Người thật sự không biết sao? Có người ở trong này, Trữ giáo chủ nói gì cũng sẽ không động thủ với chúng ta.”

Hắn nói xong liền xoay người đi ra ngoài, trong phòng trong lúc nhất thời chỉ còn lại có Trữ Thiên Phàm cùng Giang Thanh Hiểu.

16. Chương 16

Giang Thanh Hiểu nhìn phương hướng Nam Cung Dạ Hiên rời đi, lại xoay đầu lại, có chút không dám tin nhìn về phía Trữ Thiên Phàm, vừa định nói chuyện, chỉ thấy đối phương nghiêng đầu qua, âm thanh lạnh lùng nói: “Người không cần hỏi, nếu không tin ta, cần gì phải hỏi?” Nói xong lướt qua hắn, vẫn đi trở về bên cạnh bàn, ngồi xuống ghế dựa, giả dạng bộ dáng tiếp tục đọc sách.

Giang Thanh Hiểu cũng liền lặng yên đứng. Trữ Thiên Phàm từ trong sách nâng tầm mắt lên, yên lặng nhìn bóng dáng gầy yếu kia.

Đã bao nhiêu năm, từ sau khi mình bắt hắn về, cũng chưa thấy cảm xúc hắn dao động lần nào. Mặc dù là lúc nói cho hắn biết con hắn còn sống, hắn cũng không toát ra gì cảm xúc, đợi đến khi nói với hắn con hắn cuối cùng đã bị mình giết chết, hắn cũng chỉ lướt mắt nhìn một chút, chẳng qua từ ngày đó, hắn liền tuyệt thực.

Chưa từng nghĩ đến, nguyên lai sâu thẳm trong nội tâm của hắn, thế nhưng lại giấu tình cảm phong phú như thế, có lẽ, hắn vốn không muốn biểu hiện trước mặt mình mà thôi.

Thở dài một tiếng, Trữ Thiên Phàm bỗng nhiên cảm thấy được đời này của mình đúng là một câu truyện cười.

Thiên tư hơn người, anh minh ngút trời, võ công cái thế, đứng đầu một giáo, chiếm được hết cả, lại có thể làm được gì? Người mình muốn nhất, vẫn không thuộc về mình. Vui sướng nhất đoạn ngày kia, đó là đoạn ngày lấy thân phận sự đệ của Giang Thanh Hiểu sinh sống. Mà đoạn năm tháng kia, lại sớm theo gió biến mất rồi, mình có thể hô phong hoán vũ, lại mãi gọi về không đoạn năm tháng kia.

Trong lúc lơ đãng, liền cảm giác ngoài cửa hình như có vài người đến. Hắn không quay đầu nhìn lại, cũng không muốn quay đầu nhìn lại, đó là người nhà của Giang Thanh Hiểu, cùng hắn không có nửa điểm quan hệ. Nếu nhất định phải nhắc lên một chút liên hệ, kia đại khái chính là đầy ngập hận ý đối với mình đi.

“Tiểu... Tiểu Huy...” Một tiếng kêu gọi đầy yêu thương.

Trữ Thiên Phàm đột nhiên xoay người lại, gắt gao nhìn chăm chú người kia, mười năm qua, hắn cuối cùng cũng nghe được thanh âm bao hàm cảm tình của người này, cũng giống như hai mươi năm trước, mỗi lần kêu tên của hắn.

Hắn gắt gao nhìn Giang Thanh Hiểu cùng Nguyệt Nha Nhi ôm nhau, vuốt ve tóc đối phương một lần lại một lần thì thào kêu “Hài tử của ta.” Hắn nghe được giọng Nguyệt Nha Nhi bi thương lại hưng phấn gọi người mình yêu nhất là “Phụ thân”, hình ảnh trùng phùng sau một hồi tử nạn kia thật sự là cảm động lòng người, cảm động đến mắt của hắn đều sắp rơi lệ.

Trong nháy mắt đó, Trữ Thiên Phàm rất muốn cất tiếng cười to. Mười năm qua, hắn dùng hết tất cả thủ đoạn, bức bách hắn cùng mình ** cũng tốt, hao tổn tâm cơ làm hắn vui cũng tốt, thậm chí ngay cả xuân được đều dùng qua, chính là chưa từng nhận được ở hắn một nụ cười. Cũng không nghĩ đến, làm cho hắn động tình lại đơn giản như thế, đơn giản đến chỉ cần một người, một tiếng hô.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Sau khi tiếng cười điên cuồng như tư hú kêu lúc nửa đêm vang lên sau, Trữ Thiên Phàm nhìn thấy Nam Cung Dạ Hiền cùng người thiếu niên kia cùng với nữ nhân bên cạnh đích nhất tề xoay đầu lại, thậm chí ngay cả Giang Thanh Hiểu cũng xoay người, chẳng qua, hắn dấu diếm dấu vết chán trước người thiếu niên kia.

Trữ Thiên Phàm lúc này mới phát giác mình đang cười. Hắn thực tức giận, cười như vậy cùng khóc có gì khác nhau? Hắn là giáo chủ thánh giáo Ba Tư, tương lai là bá chủ kiêu hùng nhất thống vũ lâm thiên hạ, hắn làm sao có thể cười đến bị thống như ai đang lấy tâm can* của mình.

__tâm can: ở đây chỉ trái tim.

Quên đi, buông tay đi. Mười năm đều đã qua, chẳng lẽ vẫn muốn cùng người này kéo dài mãi, kéo đến ngày hắn chết đi sao? Mình còn có sự nghiệp, một người thì tính gì? Hắn yêu thì đã sao, để cho hắn đi đi, sẵn tiện buông tha ân tình mười năm nay mình đối với hắn.

Chính là trong lòng vẫn là có một chút không nở. Trữ Thiên Phàm biết mình là lòng tham, nhưng hắn là không phải thiện nam tín nữ gì, một chút lòng tham thì có là gì.

“Nếu ta nói ta không đáp ứng thả hắn đi, các ngươi một người đều đừng nghĩ thoát ra ngoài. Lời này, các ngươi là tin không?” Giống như là vì che dấu sự chật vật vừa rồi của mình, Trữ Thiên Phàm dồn hết sức ưỡn thẳng ngực, cao cao ngẩng đầu lên.

“Ta tin.” Nam Cung Dạ Hiên gật gật đầu. Vương phi đứng một bên lần này cũng thập phần phối hợp, thu liễm thái độ kiêu ngạo. Mặc kệ thế nào, nàng dù sao cũng là nữ nhân trong vương phủ, vẫn hiểu được đạo lý xem xét thời thế.

Ánh mắt Trữ Thiên Phàm chuyển hướng Giang Thanh Hiểu, Giang Thanh Hiểu cũng nhìn hẩn. Trong lúc nhất thời, mẫn ốc câu tịch*, thời gian giống như đứng im.

— *mẫn ốc câu tịch: cả phòng đều yên lặng.*

Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi còn có vương phi liền đứng ở một bên, bọn họ nhìn hai người lấy ánh mắt dây dưa gần trong gang tấc, sau đó ánh mắt kia liền một tấc tấc trở nên lạnh lùng, cuối cùng biến thành gần nhau trong gang tấc mà xa tận cuối trời.

“Ta có thể thả ngươi đi.”

Trữ Thiên Phàm cố gắng mở to mắt. Hẩn ở trong lòng cười khổ, chột dạ, rốt cuộc vẫn là mình đi, hẩn chưa bao giờ phụ mình, vẫn đều là mình phụ hẩn, vẫn đều là, mặc dù phần cô phụ này chỉ dùng một tấm chân tình làm lý do, nhưng cô phụ, chung quy là cô phụ.

“Điều kiện của ngươi?” Giang Thanh Hiểu bình tĩnh nói.

“Ngươi quả nhiên là hiểu rõ ta nhất.” Khóe miệng Trữ Thiên Phàm nhếch lên, đại khái chính hẩn cũng thấy mình cười quá mức chua xót thê thảm, hẩn chột thu lại.

Trữ Thiên Phàm lặng yên đứng, Giang Thanh Hiểu cũng liền yên lặng chờ. Qua một hồi lâu, mới nghe đối phương thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ có hai cái điều kiện. Điều kiện thứ nhất, ngươi đã mấy ngày không có ăn cơm, chờ một chút đem bát tổ yến kia uống ngay tại đây đi.”

Thân mình Giang Thanh Hiểu run rẩy một chút, nhưng chột liền bình tĩnh nói: “Hảo.”

“Đứa con, cái này mà cũng xem như điều kiện a?” Vương phi thật sự nhịn không được hiếu kỳ trong lòng, lại gần Nam Cung Dạ Hiên nhỏ giọng hỏi, nàng hỏi xong Nguyệt Nha Nhi gật đầu theo, hiển nhiên cũng không biết yêu cầu này sao vậy lại gọi là điều kiện, chẳng lẽ nói, trong bát tổ yến kia hạ độc?

Nam Cung Dạ Hiên cho hai người bọn họ mỗi người một ánh mắt dao găm. E sợ cho bọn họ sẽ làm cho Trữ Thiên Phàm buồn bực, làm hẩn đổi ý.

Vương phi bĩu môi, nghĩ thầm thật sự là tiểu chim khách cái đuôi dài a, mắt đao liếc Nguyệt Nha Nhi rõ ràng so với cho ta ôn nhu hơn.

— *tiểu chim khách cái đuôi dài: ý chỉ có vợ xinh bỏ mẹ hiền, hình như liên quan tới ngụ ngôn TQ, ta nhớ*

không rõ, chỉ biết khi đọc 1 bộ truyện.

“Người thứ hai điều kiện...” Lại nghe Trữ Thiên Phàm lần thứ hai mở miệng, chẳng qua lúc này đây, hắn do dự thời gian rất lâu, mới từng chữ một chữ nói: “Ta muốn người... Giống như trước kia, Gọi... gọi tên của ta một lần nữa.”

Giang Thanh Hiểu sững sốt một chút, lập tức liền hiểu được ý tứ của hắn. Hắn thở dài, giật giật môi, lại gì cũng chưa nói ra, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói: “Hảo.”

Tổ yến rất nhanh đã được đưa lên, một chén rất lớn, làm cho Nam Cung Dạ Hiên đều có chút động dung, lắm bầm: “Thiên quyền tổ yến trân quý vô cùng, thường nhân có thể cho tới một chút đã quý cực kì, thật không hiểu nhiều tổ yến như thế, là từ đâu mà ra.”

Vương phi cùng Nguyệt Nha Nhi nhìn nhau, nghĩ thầm không phải là tổ yến sao? Trong phủ cũng có, sao phải cảm thán như thế? Bất quá bọn hắn cũng không dám nhiều lời nữa. Bởi vì phát hiện thân thể Trữ Thiên Phàm đưa lưng về phía bọn họ luôn luôn run rẩy, ai biết có thể một cái không cẩn thận, liền kích thích hắn phát rồ, không thả bọn họ đi ra hay không.

Giang Thanh Hiểu thực trấn định đem chén tổ yến lớn ăn xong, sau đó đứng lên, hắn nhìn bóng dáng Trữ Thiên Phàm, qua thật lâu mới ôn nhu nói: “Thiên Phàm, cảm ơn người.”

Trữ Thiên Phàm xoay mạnh người lại, trong nháy mắt, ngay cả trì độn như Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi, cũng có thể mãnh liệt cảm giác được thần thái mừng như điên trong mắt hắn.

Chẳng qua thần thái này rất nhanh liền phai nhạt xuống. Bởi vì Trữ Thiên Phàm cuối cùng nhớ tới, cái này không phải là Giang Thanh Hiểu tha thứ mình, mà chính là điều kiện hắn đổi lấy để rời đi nơi này.

“Các người đi đi.” Trữ Thiên Phàm lần thứ hai xoay người, hướng Giang Thanh Hiểu phát phát tay.

Sau đó hai tay của hắn liền nắm chặt thành nắm tay, từng chữ tự lắm bầm nói: “Đúng vậy, ta muốn chính là thiên hạ, là nhất thống vũ lâm, ta muốn chính là sự thống trị thiên cổ, một cái Giang Thanh Hiểu, tính gì, người cho là gì?”

Giang Thanh Hiểu nghe được những điều hắn nói, nhưng hắn cái gì cũng không nói, kéo tay Nguyệt Nha Nhi, đối với hắn ôn nhu cười cười, nhẹ giọng nói: “Đứa nhỏ, chúng ta đi thôi.”

Đi tới cửa thời điểm, Nam Cung Dạ Hiên cùng vương phi cùng với Nguyệt Nha Nhi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại nam nhân vẫn đang đứng ở bên cạnh bàn kia, dưới ánh nến, hắn có vẻ cao lớn, nhưng cũng cô đơn thê lương.

Chỉ có Giang Thanh Hiểu, từ đầu đến cuối đều không có quay đầu lại. Cuối cùng ba người đều ở trong lòng hít một tiếng, liền cùng Giang Thanh Hiểu đi ra đại môn.

Đi được khoảng một khắc, mắt thấy sắp tới đại môn hành cung, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng bước. Tiếp theo một ả nha hoàn đuổi theo, đưa cho Giang Thanh Hiểu một cái bình sứ, nhẹ giọng nói: “Giang công tử, giáo chủ kêu ta đem vật này cho người, nói là giải được Nhập Cốt Hương trên người của người đích, từ nay về sau, người liền không còn có gì cấm kỵ.”

Giang Thanh Hiểu tiếp nhận bình sứ kia, hẩn nhìn thật sâu trong chốc lát, mới để vào trong lòng, ôn nhu nói: “Thay ta cảm ơn hẩn, còn có, các người về sau... Hảo hảo chiếu cố hẩn.”

Nha hoàn kia là một hồ nữ, nghe vậy chấp tay hành lễ được rồi lểm một cái, sau khi nói “Đã biết”, liền nhanh nhẹn rời đi.

Ai cũng không nghĩ tới một hồi cướp người cuối cùng lại diễn biến thành loại cục diện này. Đi ở trên đường cái lạnh lùng, vương phi còn véo mình đùi, một bên lẩm bẩm nói: “Đứa con, người xác định chúng ta không phải đang nằm mơ sao? Đã cứu người ra? Ta... Ta thậm chí còn không có dịp bày ra tuyệt đỉnh kinh công của ta, phó như thần chưởng, phiêu phiêu sái sái quyền, ám khí thiên nữ tán hoa ...”

“Người yên tâm, Trữ Thiên Phàm sẽ không cho người cơ hội thi triển mấy chiêu hoa tay múa chân này. Theo ta thấy, hẩn không giống như người có hứng thú xem diễn tuồng ” Nam Cung Dạ Hiên không lưu tình chút nào phun tào, kết cục chính là bị mẹ hẩn một đường đuổi giết trở về khách điểm.

Nguyệt Nha Nhi cùng Giang Thanh Hiểu sống vai đi ở phía sau. Hao phụ tử cửu biệt gặp lại, có thể nói là tìm được đường sống trong chỗ chết, đều không cảm thấy thốn thức, chỉ cảm thấy trong lòng có ngàn vạn câu muốn nói ra, nhưng cuối cùng, lại nói không nên lời.

Cuối cùng Nguyệt Nha Nhi vỗ vỗ má mình, nghĩ thầm Nguyệt Nha Nhi người xảy ra chuyện gì? Thông minh lanh lợi thường ngày chạy đâu hết rồi? Sao đối mặt với cha ngược lại câu nệ thế cứ? Thả lỏng chút thả lỏng chút.

Một bên nghĩ, ho vài tiếng, cũng vẫn nói không nên lời.

“Xảy ra chuyện gì? Bị phong hàn sao? Sao lại ho khan cái không ngừng?” Giang Thanh Hiểu ôn nhu nhìn về phía đứa con, sờ đầu của hẩn, lẩm bẩm nói: “Mười năm, con của ta đều đã lớn rồi. Nương người nếu dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ hết sức vui mừng.”

Nguyệt Nha Nhi nghe Giang Thanh Hiểu nhắc tới nương mình, nước mắt xoát một chút liền rút xuống dưới, nức nở nói: “Phụ thân, nương thật không phải bị người kia giết chết sao? Tuy rằng đệ đệ của hẩn nói không phải, nhưng ta lại có chút không tin.”

Giang Thanh Hiểu dừng cước bộ, nghi hoặc nhìn y nói: “Tiểu huy, người... Người không nhớ rõ sao? Nương người lúc sinh người liền khó sinh mà chết, người vẫn là cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau a, thẳng đến... Thẳng đến lúc chuyện kia phát sinh.”

Nghi vấn trong lòng Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng tiêu tan, gật đầu nói: “Cha, ngày đó sau khi ta rút

xuống vách núi, may mắn có cây đem ta nâng lên, nhưng có lẽ ta là bởi vì kinh sợ, hoặc có lẽ là bởi vì đầu đụng phải thân cây, sau đó liền mất trí nhớ, không thấy tên ta hiện tại cũng không phải tiểu Huy sao?”

Y nói xong, liền còng đem chuyện của mình kể hết một lượt, cuối cùng nói: “Nếu không phải làm hai mộng kia, chỉ sợ hiện tại ta cũng không biết ngươi là cha ta mà.”

Giang Thanh Hiểu thở dài, ảm đạm nói: “Tạo hóa trêu ngươi, đùa nhỏ, ngươi chịu khổ. Nhưng mặc kệ nói sao, hai người chúng cũng cuối cùng có thể có hôm nay, cũng là trời cao đối đãi chúng ta không tệ.”

Nguyệt Nha Nhi gật gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: “Phụ thân, ngươi nói, cái kia... Cái đại ma đầu kia hẳn sẽ không hối hận, rồi đuổi theo a?”

Giang Thanh Hiểu bỗng nhiên ngừng bước chân, Nguyệt Nha Nhi không biết hẳn xảy ra chuyện gì, liền cũng bồi hẳn đứng một chỗ, liền thấy hẳn thở thẩn nữa, mới lại mại động cước bước, nhẹ giọng nói: “Sẽ không, thời gian dài như thế, hẳn hẳn là cũng... Đã nhận ra, cũng... Hẳn là... Hết hy vọng.”

Nguyệt Nha Nhi không biết tại sao, cảm thấy phụ thân nhà mình ly khai nơi đó, tựa hồ cũng không quá vui vẻ. Trong lúc nhất thời, hai người lại lâm vào trầm mặc.

Lại một lát sau mà, Nguyệt Nha Nhi chợt nhớ tới cái bình nhỏ kia, không khỏi hiểu kỳ nói: “Đúng rồi phụ thân, cái kia... Nhập Cốt Hương kia rốt cuộc là gì a? Tại sao nha hoàn kia nói từ nay về sau sau ngươi cũng không cần cấm kỵ gì, chẳng lẽ trước kia có gì cấm kỵ sao?”

Mặt Giang Thanh Hiểu bỗng nhiên đỏ lên, may mà ở trong đêm tối, Nguyệt Nha Nhi cũng không có tinh mắt như Nam Cung Dạ Hiên. Hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước còn đang trình diễn tiết mục từ mẫu truy bại nhi. Nghĩ nghĩ, mới nhỏ giọng nói: “Ngươi cùng Nam Cung vương gia kia, thật là tình nhân sao?”

“Ân, đúng vậy.” Nguyệt Nha Nhi thành thật trả lời, trong lòng một bên đập thành thịch, sợ hãi phụ thân sẽ bởi vì chuyện của Trữ Thiên Phàm mà phản đối mình và Nam Cung Dạ Hiên ở bên nhau.

“Ân, kỳ thật như thế nhiều năm, ta cũng đã thấy ra. Nếu hẳn thật sự đối với ngươi hảo, cũng không sao. Có thể mạo hiểm tánh mạng cùng ngươi tới cứu ta, xem như khó có được, đổi thành người khác, cũng chưa chắc làm được.” Giang Thanh Hiểu thản nhiên nói, buổi nói chuyện xem như giải trừ băn khoăn trong lòng Nguyệt Nha Nhi.

Nguyệt Nha Nhi trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ nương của Nam Cung Dạ Hiên cùng cha ta đều đã đồng ý, cuối cùng chuyện này đã không còn chướng ngại. Bất quá cha a, ta vừa mới hỏi ngươi chuyện Nhập Cốt Hương, ngươi nói cái này làm gì chứ? Chẳng lẽ là muốn dùng chiến thuật dương đông kích tây với đứa con ta để nói sang chuyện khác sao?

Vừa định đến nơi đây, chợt nghe Giang Thanh Hiểu lại nói: “Chuyện Nhập Cốt Hương kia, ngươi đã cùng Nam Cung là tình nhân, ta liền nói cho ngươi nghe cũng không gì, chính là về sau không được nói cho người

khác nghe, thứ Trung Nguyên không có, đừng cho người ta biết, sẽ nổi lòng xấu xa, đi Ba Tư trộm lấy, kia thật sự không phải là phúc của võ lâm Trung Nguyên ta.”

Nguyệt Nha Nhi hổ thẹn thấp đầu, nghĩ thầm cha a, ta thực xin lỗi người, nguyên lai ta lấy lấy lòng tiểu nhân đo phúc độ của phụ thân.

“Nhập Cốt Hương này kỳ thật... Là một loại dâm dược đặc thù. Người nị hạ thuốc này, mặc kệ có bao nhiêu tâm cao khí ngạo, lạnh như băng như sương, ở... lúc đó, cũng sẽ đỏ... có chút nhiệt tình. tối... Đáng hận chính là, trúng Nhập Cốt Hương này, nếu không có giải dược, một thân võ công đều sẽ bị phế bỏ. Chính là một khi ăn xong giải dược sau, sẽ khôi phục như thường.”

Nguyệt Nha Nhi bình tĩnh đại ngộ, thầm nghĩ khó trách cha ngược ngùng nói, loại chuyện này là rất tu nhân. Chẳng qua... Y kỳ thật rất ngạc nhiên Giang Thanh Hiểu đối với Trữ Thiên Phàm oán hận cùng quyết tuyệt như vậy, cho dù có Nhập Cốt Hương này, khi mà đầu kia bắt buộc phụ thân làm việc kia, phụ thân thật sự sẽ nhiệt tình sao? Bất quá lời này đương nhiên không thể hỏi ra miệng.

Suy nghĩ lại tung bay, nghĩ tới mình và Nam Cung Dạ Hiên, không biết tại sao, trong đầu lại hiện ra tình cảnh hai người dây dưa ở bên nhau. Mặt Nguyệt Nha Nhi lập tức đỏ lên, trước kia Nam Cung Thừa Phong thu thập long xuân cung đồ, y ngẫu nhiên cũng sẽ liếc xem vài lần, bởi vậy đối với loại chuyện này cũng có chút hiểu biết.

Nghĩ đến tình cảnh hương diễm hi mỹ đó, trong lòng lại e lệ, rồi lại cảm thấy thập phần chờ mong cùng ngọt ngào. Cũng may sau đó đã đến khách điểm, Nguyệt Nha Nhi vội vàng thu hồi “suy tưởng mơ màng” đó, mang theo Giang Thanh Hiểu đi vào. Vừa lúc nhìn đến Nam Cung Dạ Hiên đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc, đại khái là đêm khuya gọi hắn mở cửa, cho nên thưởng cho hắn.

Sau đó liền an bài cho Giang Thanh Hiểu một cái phòng. Nguyệt Nha Nhi sợ Trữ Thiên Phàm thay đổi chủ ý, nên cùng ở với phụ thân. Nam Cung Dạ Hiên nhìn thân thể kia của y, trong lòng thẳng thở dài, thầm nghĩ nếu thật có người đến, rốt cuộc ai bảo vệ ai a? Không có biện pháp, cũng chỉ bởi vợ oa một chỗ.

Giang Thanh Hiểu lẳng lặng tựa vào cột giường ngồi, nghe Nguyệt Nha Nhi kể lại những chuyện đã xảy ra. Tuy rằng vì y cảm thấy lòng chua xót, nhưng nghe nói Nam Cung Thừa Phong cũng không có ngược đãi y, hơn nữa nghe được chuyện Nộn Thảo là mã yêu, không khỏi đem lòng chua xót chuyển thành tò mò, nghe đến cuối cùng, không khí áp lực cuối cùng cũng giảm bớt một ít.

“Tốt lắm, ngủ đi, phỏng chừng Trữ Thiên Phàm cho dù muốn hỏi hận, cũng không thể vào tối nay.” Nam Cung Dạ Hiên ôm Nguyệt Nha Nhi, đôi mắt vợ biến thành đen rồi, hắn thật sự là rất đau lòng.

“Các người trở về phòng đi. Hắn... Sẽ không lật lọng.” Giang Thanh Hiểu mỉm cười nhìn chăm chú Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Cung Dạ Hiên, sau đó lại quay đầu nhìn nhìn khung cảnh tối đen ngoài cửa sổ, hảo sau một lúc lâu, hắn mới buồn bã nói: “Liền giống như hắn hiểu ta, kỳ thật ta cũng thực hiểu hắn, hắn nói thả ta đi, liền tuyệt sẽ không bắt ta trở về.”

Nguyệt Nha Nhi cho rằng nhà mình cha quá tin tưởng đại ma đầu kia, ý thức gian nan khổ cực hiển nhiên

còn không đủ. Đang muốn tử triền cứng rắn mà lưu lại, lại bị Nam Cung Dạ Hiên kéo tới cửa, y vừa muốn kháng nghị, chỉ thấy chồng trừng mắt nhìn mình, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi, ta tin tưởng phán đoán của hạc phụ đại nhân, hắc cũng không phải tiểu hài tử.”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ nghĩ, không phải không thừa nhận Nam Cung Dạ Hiên nói cũng có đạo lý. Mới có được tự do, có lẽ tâm tình phụ thân cũng rất kích động, tại lúc này, hắc cần bình tĩnh một chút cũng không phải không thể. Thế là đành phải quay đầu nói: “Cha, chúng ta trở về phòng, người cũng đi ngủ sớm một chút đi, một khi có gì dị động, liền kêu to lên biết không?”

Giang Thanh Hiểu mỉm cười gật gật đầu, dưới ánh nến, vẻ tuấn mỹ của hắc làm cho người ta phải đui mù

“Tên kia không phải cha người a, nói là ca ca người cũng có người tin đó.” Nam Cung Dạ Hiên lại đối với tuổi tác của Giang Thanh Hiểu hoài nghi, không đợi nói xong đã bị Nguyệt Nha Nhi âm thầm nhéo một chút, thấy bộ dáng nhe răng của vợ, tâm tình của hắc rất tốt, ôm lấy Nguyệt Nha Nhi, cười ha ha trở về tới gian phòng của mình.

Trăng treo giữa trời, xa xa truyền đến tiếng mõ canh ba.

Nguyệt Nha Nhi đã ở trong lòng Nam Cung Dạ Hiên ngủ say, mấy ngày liền mệt nhọc, đột nhiên thả lỏng cảm xúc. Làm cho y rất nhanh đã bước vào mộng đẹp ngọt ngào.

Nam Cung Dạ Hiên cũng ngủ thực say, nhưng khi hắc phát hiện có người đi vào phòng, hắc liền mở mắt ra trước, hơn nữa còn rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

“Tĩnh cảnh giác còn rất cao nha.” Một thanh âm từ từ vang lên, là Trữ Thiên Phong.

Nam Cung Dạ Hiên thu kiếm, quay đầu lại nhìn Nguyệt Nha Nhi, phát hiện y không có bị đánh thức, hắc thay vợ dịch dịch góc chăn, liền lặng lẽ xuống giường, nói với Trữ Thiên Phong: “Muốn nói gì thì dùng truyền âm nhập mật nói, đừng đánh thức Nguyệt Nha Nhi.”

Trữ Thiên Phong ghen tị nói: “Uy, sẵn sóc tử mĩ thế? Người muốn ta ghen chết không phải?”

“Có gì đâu mà tức giận, người trở về tự nhiên cũng có thể dịch góc chăn cho người sư huynh.” Nam Cung Dạ Hiên thần nhiên nói. Đương nhiên, đây đều là dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói.

“Phi, người còn có mặt mũi nói lời như thế. Có biết ta đang giận sôi bụng không a? Ta kêu các người suy nghĩ biện pháp cho ca ca ta hạnh phúc, kết quả các người lại làm ngược, trực tiếp đem Giang Thanh Hiểu đón đi, khiến ca ca ta biến thành độc thân, hắc có thể cho ta cùng sư huynh song túc song phi sao?”

Trữ Thiên Phong một bên dùng truyền âm nhập mật kêu to, một bên đã muốn vỗ bàn, bắt quá tay còn chưa đụng bàn, đã bị Nam Cung Dạ Hiên chặn lại, nguyên nhân đương nhiên là sợ hắc đánh thức Nguyệt Nha Nhi.

“Ta lại có biện pháp gì? Vốn ta cũng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, ai biết đi vào, ca ca ngươi không biết sao lại thả ngươi. Ta còn khó hiểu nè, điều này cũng không giống như là chuyện loại người như hắc có thể làm a.”

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi tốt nhất nghĩ biện pháp đem hai người bọn họ xâu thành một đôi. Nam Cung Dạ Hiên, ta một chút cũng không hù dọa ngươi, biết bằng tâm quyết không?” Giọng Trữ Thiên Phong bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, mà ba chữ bằng tâm quyết, cũng làm cho tâm Nam Cung Dạ Hiên kịch liệt chấn động một chút?

“Ý gì? Ngươi là nói ca ca ngươi chiếm được bằng tâm bí quyết sao?” Nam Cung Dạ Hiên thất thanh kêu lên, hắc thậm chí ngay cả truyền âm nhập mật cũng quên dùng, cũng may Nguyệt Nha Nhi ngủ rất say, cho nên không bị tỉnh giấc.

“Àn, bằng tâm quyết này vốn chính là đại tương truyền của nhà ta. Năm đó ở Trung Nguyên vô lâm nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ, người được các người gọi là Thạch Thần kia, chính là tổ tiên của ta, tuy rằng ngươi không trải qua thời điểm đó, bất quá hắc cũng đã được nghe nói đi?”

17. Chương 17

Nam Cung Dạ Hiên đương nhiên nghe nói qua, trên thực tế, cho tới bây giờ, mọi người ở lúc đó chết hơn hai trăm năm, nhưng khi người trong vô lâm nhắc tới Thạch Thần, vẫn biến sắc. Trong đầu nấn nẹt qua một một ý niệm: “Ta hiểu được, tổ tiên các người chính là ở lúc đó đi đến Ba Tư, sáng lập thánh giáo sao?”

“Đúng vậy, năm đó tổ tiên bị vô lâm Trung Nguyên liên thủ đuổi giết, tất cả cao thủ trưởng lão đã bế quan các người đều tham gia, thậm chí ngay cả người tu đạo cũng tham gia, lúc này mới khiến cho tổ tiên trốn sang Ba Tư, sáng lập thánh giáo. Lúc sau hắc đắc đạo thành tiên, bạch nhật phi thăng. Bất quá hậu nhân của hắc, cũng chính là chúng ta, cũng không nguyện ý luyện tập loại đáng sợ như bằng tâm quyết, cũng không người có trình độ võ học cao siêu như hắc.”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ca ca ngươi muốn luyện bằng tâm quyết sao?” Nam Cung Dạ Hiên xúc động, nếu thật sự như vậy, nếu Trữ Thiên Phạm mang theo hận ý tu luyện loại công phu này, vậy cũng có thể tưởng tượng, tương lai của vô lâm Trung Nguyên chính là bộ dáng gì, thậm chí ngay cả đạo môn* cũng sẽ bị lan đến, sợ nhất sau khi hắc nhập ma, ngay cả Quan Sơn đều đối với hắc bó tay.

—*Đạo môn: môn phái đạo sĩ.*

Trữ Thiên Phong gật gật đầu: “Đúng vậy a, khi Giang Thanh Hiểu đi rồi, hắc đi mật thất đem bằng tâm quyết đem ra. Ta bởi vì trộm đi tìm sư huynh, mới nhìn thấy, bằng không ngay cả ta cũng sẽ không biết, ta nghĩ tâm hắc đã như tro tàn, mới quyết định tu luyện bằng tâm quyết, sau đó nhất thống vô lâm Trung Nguyên.”

Nam Cung Dạ Hiên đứng dậy, trên mặt đất bước đi thông thả vài bước, cắn môi nói: “Không được, không

thể để cho loại chuyện này phát sinh.”

“Cho nên, người tốt nhất giấu lại biện pháp, ta cũng không hy vọng ca ca biến thành quái vật lạnh như tảng băng.” Trữ Thiên Phong nói xong, biết mục đích tối nay của mình đã đạt được, liền đứng dậy cáo từ.

Nơi này Nam Cung Dạ Hiên ở trong phòng vòng vo vài cái vòng, cuối cùng hạ quyết tâm.

Lại nhìn gương mặt ngủ say của Nguyệt Nha Nhi, thấy chần của y đắp thật kín, hắn mới yên tâm đi ra cửa, phân phó ảnh vệ vẫn luôn ẩn trong bóng đêm, để bọn họ bảo vệ tốt Nguyệt Nha Nhi, vương phi cùng Giang Thanh Hiểu, sau đó hắn rời khỏi khách điểm, lại đi vào nơi mới vừa rời khỏi..

Trong tòa tẩm cung kia vẫn là đèn đuốc sáng trưng, xem ra Trữ Thiên Phàm cũng không có ngủ.

Lúc này Nam Cung Dạ Hiên dứt khoát không dấu đầu lộ đuôi, trực tiếp thoải mái tiêu sái đi vào. Bọn nha hoàn thấy hắn, chẳng những không có thất kinh, ngược lại trên mặt đều hiện ra vài tia vui sướng.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, làm cho Nam Cung Dạ Hiên biết tại sao bọn nha hoàn nhìn thấy hắn giống như nhìn đến cứu tinh, thở dài, hắn trực tiếp đi vào phòng của Trữ Thiên Phàm.

“Người còn đến đây làm gì chứ? Chẳng lẽ người cho rằng tính nhẫn nại của ta tốt như thế sao?” Trữ Thiên Phàm vẫn đang ngồi ở ghế bàn trở mình cầm lấy một quyển sách, đã không còn Giang Thanh Hiểu ở bên người, thanh âm của hắn cũng như hàn băng ngàn năm.

“Ta có chút lời muốn nói cùng người, liên quan đến Giang Thanh Hiểu. Hy vọng người có thể để cho những người khác lui ra, còn có, ta không quá thích nghe tiếng kêu thảm thiết.” Nam Cung Dạ Hiên ngồi xuống thoải mái như kẻ quen biết đã lâu, đôi mắt lặng hiu quạnh như cái giếng cổ xưa.

Trữ Thiên Phàm ngẩng đầu, hung tợn nhìn hắn: “Giang Thanh Hiểu đã không còn bất cứ quan hệ nào với ta, bắt đầu từ một khắc khi hắn bước qua cánh cửa kia, đã cùng ta không có nửa điểm liên quan. Nếu bây giờ người còn không ra đi, ta không ngại giết người, bởi vì ta hiện tại thật sự rất muốn giết người.”

“Lúc Giang Thanh Hiểu ở, người cũng muốn giết người như thế sao?” Nam Cung Dạ Hiên một chút cũng không động dấy: “Còn có, ta nghĩ ta hắn là nên nhắc nhở giáo chủ một tiếng, ngài cầm sách, ngược rồi.”

Trữ Thiên Phàm cúi đầu nhìn, quả nhiên, quyển sách kia bị lật ngược. Tay hắn siết chặt, cuốn sách vô tội kia lập tức hóa thành nhiều mảnh nhỏ.

Hắn ngẩng đầu ngoan lệ nhìn Nam Cung Dạ Hiên, Nam Cung Dạ Hiên cũng không chút nào sợ hãi cùng hắn đối diện.

Qua một hồi lâu mà, chợt thấy Trữ Thiên Phàm vung tay lên, sau đó sâm thanh nói: “Đều đi xuống.

Không có ta gọi, không được tiến vào. Mặt khác, đình chỉ hành hình, gào khóc thảm thiết phiến chết người, làm cho nàng về sau nhớ kỹ giáo huấn này.”

Bên ngoài tiếng bước chân vang lên như thủy triều bàn, Nam Cung Dạ Hiên thậm chí có thể tưởng tượng được bộ dáng của bọn nha hoàn như được đại xá. Chỉ chốc lát sau, tiếng kêu thảm thiết cũng đình chỉ.

Trữ Thiên Phàm cười lạnh nói: “Đường đường sát thủ vương gia, thế nhưng không thích nghe tiếng kêu thảm thiết, thật đúng là ngoài dự liệu của ta.”

Nam Cung Dạ Hiên cũng mỉm cười nói: “Cũng thế, ta cũng không nghĩ tới giáo chủ lại dễ dàng buông tay như vậy. Đổi lại là ta, mặc dù Nguyệt Nha Nhi cả đời cũng sẽ không yêu ta, ta cũng muốn đưa hắn buộc tại bên người, chỉ cần có thể thấy hắn, có được hắn, những thứ khác ta cũng không quản. Ta vốn nghĩ giáo chủ cũng là người như ta, không nghĩ tới ta đã nghĩ sai.”

Sắc mặt Trữ Thiên Phàm âm tình bất định, qua một hồi lâu mới hừ một tiếng, hờ hững nói: “Người biết cái gì? Mười năm trước, ta làm sao không có ý tưởng như ngươi. Mà nếu ngươi thật sự làm như thế, ngươi dùng thời gian mười năm, cũng không đổi được một nụ cười dù chỉ cho có lệ của hắn, nghe không được hắn nói một câu mang nửa điểm cảm tình, ngươi sẽ biết, ta tại sao lại buông ta.”

Nam Cung Dạ Hiên cúi đầu trầm tư, chậm rãi gật đầu nói: “Có lẽ đi, ta yêu Nguyệt Nha Nhi như vậy, nếu để ta thấy y như thế, suốt mười năm dài, có lẽ ta cũng sẽ hỏng mất.”

Trữ Thiên Phàm lạnh lùng nói: “Nếu ngươi chỉ là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, như vậy ngươi có thể đi rồi, trước khi ta còn chưa đổi y.”

Nam Cung Dạ Hiên ngẩng đầu mỉm cười nói: “Ta đương nhiên không phải vì cái này, ta nói rồi ta có chuyện cùng với giáo chủ đàm.”

Hắn đứng lên, gặp Trữ Thiên Phàm không có phản ứng gì, liền tự nói tiếp: “Giáo chủ biết Nguyệt Nha Nhi cùng Giang Thanh Hiểu là phụ tử, vậy ngươi cũng nhất định biết được thủ đoạn ta cướp được Nguyệt Nha Nhi, cũng không sáng rọi lắm đi? Ta là từ trong phủ đường ca ép buộc y ra.”

Trữ Thiên Phàm không biết hắn muốn nói gì, nhưng một phần trong nội tâm vẫn nhin không được có một chút hy vọng cùng chờ mong, khiến hắn dần lại bản tính nghe Nam Cung Dạ Hiên nói tiếp.

Nam Cung Dạ Hiên nói: “Nguyệt Nha Nhi bởi vì thân phận, không có kiên cường như cha của y, nhưng y đối với ta cũng không có hảo cảm, y sợ ta, cũng hận ta, ngồi ở trên mã xa, y chỉ lui ở trong góc, dùng ánh mắt đề phòng nhìn ta. Ngay tại khi đó, ta ý thức được nếu ta chỉ lộ ra một mặt uy nghiêm của vương gia để bức bách y là không được, cho dù ta có thể có được người của y, tương lai cũng sẽ không thể có được tim của y.”

Trữ Thiên Phàm giật mình, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nghe Nam Cung Dạ Hiên nói tiếp.

“Thế là ta buông tha cho thân phận vương gia đến chèn ép y. Ta ôn nhu với y, quan tâm hẳn, thương y, cưng chiều y, ta vốn nghĩ, chỉ cần ta vẫn thương y cưng chiều y như vậy, một ngày nào đó, Nguyệt Nha Nhi cũng sẽ rộng mở lòng đón nhận ta. Cổ ngữ nói, chân thành sở định*, lời này cũng không phải là vô ích đi.”

— chân thành sở định: dùng lòng chân thành làm việc gì đó nhất định sẽ thành công, như câu có chí thì nên đó mà.

“Nhưng ta không nghĩ tới, hiệu quả lại tốt như thế. Nguyệt Nha Nhi từ từ buông lỏng phòng bị, đến chậm rãi đối với ta sinh ra cảm kích, lại bởi vì nhu tình của ta mà động tâm, cuối cùng đối với ta có cảm tình, là cái loại tình yêu sinh tử bất du*, hết thủy, chẳng qua dùng không đến ba tháng.”

—sinh tử bất du: sống chết không xa rời

Trữ Thiên Phàm thật sâu hít vào một hơi, lạnh lùng nói: “Cho nên, tối hôm nay ngươi là tới kích thích ta sao?”

Đầu Nam Cung Dạ Hiên đầy hắc tuyến: “Ngươi nghĩ ta muốn biết thành xác chết sớm hả?”

Sau đó hắn thở dài, lắc đầu nói: “Ngươi còn chưa hiểu? Khi chúng ta ở địa vị này, sau khi có được loại thân phận này, chúng ta thường thường sẽ không tự chủ được lệch khỏi quỹ đạo trái tim, giống như ngươi đi, rõ ràng muốn đối tốt với Giang Thanh Hiểu, biểu hiện trên hành động, lại trở thành bức bách, ngươi buộc hắn ăn cơm, buộc hắn nghỉ ngơi, cho dù nghĩ muốn chọc hắn vui vẻ, nhưng ở trong mắt của hắn, ngươi cũng chỉ muốn buộc hắn vui vẻ.”

Hắn nói tới đây, liền dừng một chút, khụ một tiếng nói: “Lại càng không nói tới chuyện kia, khẳng định ngươi cũng bức bách hắn làm không biết bao nhiêu lần, ngươi nói, ngươi như vậy, sao có thể làm cho hắn yêu chứ?”

“Cho dù ta buộc hắn, ta cũng là vì tốt cho hắn.” Trữ Thiên Phàm táo bạo phất tay, sau đó lại chậm rãi nắm thành nắm đấm: “Tốt lắm, bây giờ còn nói cái này làm gì chứ? Hắn yêu ta hay không cũng không còn liên quan gì, bởi vì ta đã cùng hắn... Chặt đứt tất cả tình ý, hận cùng yêu, căn bản cũng đã không còn quan trọng.”

Nam Cung Dạ Hiên buông tay nói: “Ngươi lại tới nữa, giáo chủ, ngươi hỏi lòng một chút đi, nó thật sự có thể giống như ngươi nói sao, hoàn toàn quên mất Giang Thanh Hiểu sao? Ngươi cũng biết, câu cuối cùng Giang Thanh Hiểu nói ‘Thiên Phàm, cảm ơn ngươi!’ cũng không phải vì thoát thân, mà là xuất phát ra từ thiệt tình...”

Không đợi nói xong, Trữ Thiên Phàm liền đột nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt Nam Cung Dạ Hiên, kích động lớn tiếng nói: “Ngươi nói gì? Ngươi dựa vào cái gì nói như vậy? Không... Điều đó không có khả năng, căn bản là không có khả năng, hắn chính là vì thoát thân mới nói ra, hắn chính là...”

“Ta không hiểu Giang Thanh Hiểu, chính là ta biết, khi một người đang nói lời trái lương tâm, trong thanh

âm của hắn tuyệt đối sẽ không có cảm tình chân thành tha thiết như thế. Giáo chủ, xin người suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút lấy tính cách Giang Thanh Hiểu, hắn có thể vì thoát thân, mà bức chính mình nói ra một câu trái lương tâm như vậy hay không? Xin người nghĩ lại, câu hắn nói, thật sự là vì thoát thân mà làm trái lương tâm nói cho có lệ sao?”

Nam Cung Dạ Hiên nói xong câu đó, liền xoay người hướng ra cửa. Trữ Thiên Phàm ở lại thì như bị sét đánh, ngơ ngác đứng ở phía sau hắn.

Khi một chân Nam Cung Dạ Hiên đã bước ra khỏi cánh cửa, một chân khác còn chưa nhấc lên, hắn cuối cùng cũng nghe được một câu hỏi mang theo giọng điệu run rẩy truyền đến từ phía sau: “Từ từ, người... Người là ý gì?”

Lòng Nam Cung Dạ Hiên nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm chỉ cần người bị thuyết phục là tốt rồi, hắc hắc, ta còn thực sợ người cứ thế không làm gì nhìn ta đi chứ.

Bất quá ở ngoài mặt đương nhiên không thể biểu hiện ra loại may mắn này, Nam Cung Dạ Hiên thậm chí ngay cả đầu đều không quay lại, bất quá thân hình cũng ngừng lại, thản nhiên nói: “Ta có ý gì, người thật sự không rõ sao? Người thông minh là không cần làm nhiều trò. Ta chỉ muốn nói cho người biết, có lẽ, người cũng có thể thử thay đổi một chút phương thức yêu Giang Thanh Hiểu.”

“Phải... Phải đổi làm sai?” Trữ Thiên Phàm ảo não ở trên bàn nện một quyền, cái bàn lập đáng thương vô tội thành vật hi sinh vỡ thành từng mảnh, hắn hướng Nam Cung Dạ Hiên hét lớn: “Ta... Ta căn bản là không thể sửa.”

“Rốt cuộc có thể hay không, không thử thử làm sao nói được chứ? Nói cho cùng, vẫn là phải xem bản thân người muốn làm như thế nào.”

Bên khóe miệng Nam Cung Dạ Hiên lộ ra nụ cười như hồ ly, hắn lại tiếp tục bước chân còn lại, thản nhiên nói: “Đúng rồi, theo kế hoạch ngày mai chúng ta sẽ trở lại Trung Nguyên, còn muốn trở về trước tiệc mừng năm mới ni. Bởi vì đột ngột tăng thêm một chiếc xe ngựa, cho nên ta rất phiền não, người nếu có xa phu tốt, giới thiệu một tên cho ta đi. Để hắn đi đến khách điểm trong sa mạc tìm ta là được.”

Hắn nói xong, cũng không thèm nhìn tới sắc mặt đã đen thui của Trữ Thiên Phàm ở phía sau, thoải mái tự tại tiêu sái ra phòng.

Đối với hành động bí mật đêm qua của Nam Cung Dạ Hiên, Nguyệt Nha Nhi căn bản không hề biết. Lúc Nam Cung Dạ Hiên trở về, y còn ở trên giường vù vù ngủ say mà.

Nam Cung Dạ Hiên cũng hiểu được thật mệt chết đi, nghĩ thầm làm người mai mối thật không dễ dàng a, mấu chốt là sợ ra lực còn không lấy được lòng. Trước kia mình luôn đem bà mối tới cửa đá ra ngoài, thật sự rất không nên.

Một bên hồi lỗi, liền đến trên giường ngồi xuống điều tức, sau khi vận hành chân khí ba mươi sáu chu

thiên* (???), quả nhiên cảm thấy được thân thể thư sướng hơn, tinh thần cũng trở nên tràn đầy, mở mắt ra vật lại thật lung, thần thanh khí sảng.

Nguyệt Nha Nhi từ bên ngoài đi vào, bưng một chậu nước, bên trên treo một cái khăn mặt trắng như tuyết. Thấy hấn mở mắt, liền cười nói: “Xem ra thật sự là một chết rồi, ta tính ngươi cũng không biết, đến, rửa cái mặt, ăn xong điểm tâm chúng ta sẽ chạy trở về. Tuy rằng một chút, bất quá trước ngày mồng tám tháng chạp là có thể về đến nhà, còn có thể hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.”

Nam Cung Dạ Hiên cười tiếp nhận khăn mặt, cũng ở trên mặt Nguyệt Nha Nhi nhẹ nhàng nhéo một cái, tiến sát vào bên tai y cười nói: “Đúng vậy a, sang năm chúng ta liền chuẩn bị chuyện lập gia đình mà, cũng đủ vội một chút.”

“Thành... Thành gì hôn a? Ngươi... Ngươi muốn cho thái hậu cùng Hoàng Thượng chém đầu ngươi sao?” Nguyệt Nha Nhi sợ hãi, kinh hoảng nói: “Loại chuyện này cũng theo gia bọn ta, Nộn Thảo cùng chúng ta người trong phủ biết là được, truyền ra ngoài sẽ bị tội.”

“Dốt nát, tội gì a? Ngươi xem đường ca ta cưới non Nộn Thảo, cũng không không có việc gì mà sao? Nghe nói Quan Sơn sau đó cũng cùng công kê tinh kia lập gia đình, đứa nhỏ hiện giờ cũng cùng tiểu Phi lớn xấp xỉ đi? Phi, một thằng nhãi này ngày đó còn gạt ta nói hấn cố ý làm bộ như không biết thân phận của kẻ công tinh, lần này ta trở lại kinh thành mới biết được, nguyên lai hấn ngay từ đầu đã biết đó là con gà trống tinh, ngay cả nguyên hình đều gặp qua, hai người ở bên nhau không bao lâu liền tình chàng ý thiếp cố ý, hấn lại còn gạt ta, tức chết rồi.”

Nguyệt Nha Nhi trợn mắt há hốc mồm, nghĩ nghĩ, giống như Nam Cung Thừa Phong cũng đã đề cập qua một chuyện như thế, bất quá lúc ấy hấn cũng không để trong lòng, Nộn Thảo cũng không biết mà.

“Kia... Kia Hoàng Thượng liền cứ thế mở một con mắt nhắm một con mắt sao? Sẽ không cấp quốc sư định tội?” Nguyệt Nha Nhi nhúc nhích: “Không đúng nha, ta cảm thấy gia bọn ta đều rất bề bộn, cũng không cùng Nộn Thảo cử hành hôn lễ a, không phải là bởi vì sợ Hoàng Thượng biết sẽ giáng tội sao?”

“Thí, hoàng huynh hấn nào có mặt mũi nói đến ai? Hoàng hậu do hấn chính là một con yêu tinh. Lại nói tiếp cũng là kỳ quái, gần đây hình như là bọn yêu tinh tụ tập lại hay sao, ngươi xem đường ca, hoàng huynh, còn có quốc sư Quan Sơn, sao đều cùng yêu tinh quấn nhau thế? Đường ca kia của ta đại khái là bởi vì Nộn Thảo không thích rầm rộ, mới không lo liệu hôn lễ. Thiết, bọn họ cưới công tinh đều được, ta lấy nam nhân lại không được? Tốt xấu nhà Nguyệt Nha Nhi của chúng ta cũng là nhân loại chính tông mà.” *TBD: rủ nhau lấy chồng tập thể đấy XD không chức cao quyền trọng cũng là tiền đây cả khổ, vô công cái thế.*

“Ta... Ta đang cùng ngươi nói chuyện đúng đắn a.” Nguyệt Nha Nhi trợn mắt nhìn Nam Cung Dạ Hiên: “Ngươi lại bắt cần đời như thế.”

“Đúng vậy a, ta cũng đang nói nghiêm túc mà. Nộn Thảo cùng đường ca không muốn rầm rộ, nhưng là chúng ta không thể giống đường hoàng mà, ần, cũng không tính rầm rộ, mời một ít hảo bằng hữu hòa thân nhân, đãi mấy bàn tiệc rượu, bái thiên địa xong, vào động phòng, trình tự này nhất định phải có nha.”

Nam Cung Dạ Hiền ôm Nguyệt Nha Nhi: “Bảo bối nhi, người biết không ta hiện tại nghỉ tới đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, máu liền xông lên não a.”

“Hảo... Tốt lắm, nhanh chóng ăn cơm đi, còn chừa chờ nữa, trời liền trưa.” Nguyệt Nha Nhi tâm hoảng ý loạn mặt đỏ hồng, tùy tiện tìm cái lấy có bỏ chạy ra ngoài. Nhưng y biết, lần này nghe thấy Nam Cung Dạ Hiền chuyện này, y thật sự thực uất ức thực cảm động, đoàn người rất nhanh liền ăn xong rồi điếm tâm, Nam Cung Dạ Hiền thưởng cho chưởng quầy một trăm lượng bạc trắng, đem chưởng quầy cười đến mặt mày loạn loạn, còn kém không một bước một lạy đưa vị thần tài này xuất môn.

“Ngồi xe ngựa đi, mấy ngày nay tất cả mọi người đều mệt muốn chết rồi, còn có đại sa mạc phải băng quá, bảo tồn thể lực quan trọng nhất.” Nam Cung Dạ Hiền chỉ mấy chiếc xe ngựa to ngoài cửa tiệm, đem Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi vào một toa xe.

“Cha ta đâu?” Nguyệt Nha Nhi từ trong xe ngựa nhô đầu ra, một bên hướng Giang Thanh Hiểu ngoắc.

“Ta an bài Giang minh chủ tọa một chiếc xe ngựa khác.” Trước mắt bao người, Nam Cung Dạ Hiền cũng không có biện pháp kêu kẻ trẻ trung như Giang Thanh Hiểu là nhạc phụ, đành phải xưng hô hấn là Giang minh chủ.

“Người liền như Nguyệt Nha Nhi đi, gọi ta phụ thân đi, minh chủ đã là chuyện cũ trước kia, không cần nhắc lại.”

Giang Thanh Hiểu mỉm cười, theo Nam Cung Dạ Hiền đi tới chiếc xe ngựa thứ hai. Đột nhiên, thân hình hấn dừng lại.

Xa phu trên chiếc xe ngựa thứ hai mang một cái mũ lớn, đem mặt che ở hơn phân nửa, gặp Giang Thanh Hiểu cùng Nam Cung Dạ Hiền ngừng lại, hấn liền nhảy xuống xe ngựa, trầm thanh nói: “Vương gia, ta là được bằng hữu của ngài đề cử tới, nghe nói các người phải về Trung Nguyên, vừa lúc ta cũng muốn đi vào đó tìm một ít nghề nghiệp làm, không biết có thể cho ta tiện đường, thay các người cống hiến sức lực?”

Nam Cung Dạ Hiền dùng dư quang khóe mắt nhìn nhìn Giang Thanh Hiểu, thấy sắc mặt hấn trắng một ít, một đôi tay nắm chặt thành nắm, lại không có biểu hiện kích động khác.

Trong lòng hấn liền tính toán, trở về đầu đối với xa phu kia mỉm cười nói: “Được rồi, người đã nguyện ý, ta đây cần gì phải bỏ hảo ý của người.”

18. Chương 18

Lời còn chưa dứt, Giang Thanh Hiểu đã khôi phục sắc mặt, bình tĩnh lên xe, vén màn lên ngồi vào trong xe.

“Nam Cung, tại sao ta lại thấy mã xa phu này có chút quái dị a, giống như... Giống như là đã từng gặp nhau ở đâu?” Không biết vào lúc nào Nguyệt Nha Nhi đã xuống xe ngựa đi tới.

Nam Cung Dạ Hiên hoảng sợ, vội vàng nói: “Người giống người cũng không phải không có, được rồi, sao người lại đi xuống, thật sự là không ngại phiền toái.” Hắn nói xong, kéo Nguyệt Nha Nhi về phía xe ngựa tứ nhất.

“Nhưng ta muốn ngồi cùng cha ta mà, người bồi người nương được rồi.” Nguyệt Nha Nhi mân mê miệng, vừa mới nhận lại phụ thân, còn không kịp hảo hảo vui vẻ thân cận một chút, gia hỏa bá đạo Nam Cung này lại muốn đem y rời khỏi phụ thân sao? Hừ, không có cửa đâu.

“Ai nha, chẳng lẽ người không thấy sao? Tính cha người thích thanh tĩnh.” Nam Cung Dạ Hiên dứt khoát ôm lấy Nguyệt Nha Nhi, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng nói: “Huống chi, người nhần tâm để ta ở trong xe chịu sự độc hại của mẹ ta sao? Người cũng không phải không biết tính nàng.”

Ngẫm lại tính cách khủng bố của vương phi, Nguyệt Nha Nhi quả thực do dự. Dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng, vương phi cực yêu hồ nháo ở đoạn hành trình nhàm chán này, sẽ gây sức ép như thế nào với Nam Cung Dạ Hiên, có mình ở bên cạnh hắn, đích xác có thể giúp hắn che chắn.”

Nguyệt Nha Nhi ở giữa tình và hiếu khó trọn vẹn cuối cùng vẫn là chọn bồi chồng, y cũng cảm thấy tính cha dễ của mình rất thanh đạm, huống chi, y cho rằng chỉ cần mình và Nam Cung Dạ Hiên có thể cuốn lấy vương phi, không dễ dàng chạy đến trước mặt Giang Thanh Hiếu phá hắn, cái này đã là hiếu thuận lớn nhất đối với cha.

Một ngày sau, bọn họ tiến vào sa mạc lần thứ hai. Vẫn là một đội sáu mươi binh lính, còn có rất nhiều lạc đà cùng mấy chiếc xe lạc đà kéo thật to, Nam Cung Dạ Hiên vẫn nhớ yêu cầu của bảo bối nhi nhà mình, quyết định sau khi xuyên qua sa mạc, sẽ đem bọn lạc đà này mang hết về vương phủ để nuôi.

Cát vàng mênh mông, mặt trời chói chan nhô lên cao. Âm thanh du dương của lục lạc quanh quẩn trong sa mạc. Nguyệt Nha Nhi từ trong xe ngựa chui ra, nhảy xuống xe lên xe của Giang Thanh Hiếu, y cố tình muốn nhìn mã xa phu kia một chút, nhưng mà đối phương vẫn cúi đầu, cái mũ to đã đem khuôn mặt hắn khe khuất hết, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nhớ tới lời Nam Cung Dạ Hiên nói, có lẽ xe phu này là có bí mật gì đó không muốn cho người khác biết, không cần xâm sõi nhiều quá. Thế là Nguyệt Nha Nhi chỉ nhìn hai mắt, sau khi không có kết quả liền bỏ qua, khom người đi vào trong xe, chỉ chốc lát sau, bên trong liền truyền ra những tiếng cười vui vẻ.

Xa phu cũng quay đầu lại nhìn xe ngựa một cái, bởi vì có màn chắn, cho nên hắn nhìn không thấy cảnh ở bên trong, nhưng trên mặt của hắn, bỗng nhiên lại lộ ra một nụ cười âm áp.

Bỗng nhiên, một sĩ binh kêu to lên: “Không tốt, có cướp đường.” Theo tiếng kêu, khoảng trời xa xa lại bốc lên một đám bụi.

Nguyệt Nha Nhi ở trong xe cũng nghe thấy tiếng kêu to đó, trên mặt lập tức biến sắc, hét lớn: “Nguy rồi, có cướp đường, bọn lính nói đây là đám côn trùng có hại đáng sợ nhất sa mạc. Bọn họ mỗi người có võ công cao cường lại nhanh như gió, Nam Cung chỉ có hơn hai mươi tên ảnh vệ hộ vệ, không biết có thể ngăn cản được hay không.”

Y vừa nói xong, liền tính ra khỏi xe, lại bị Giang Thanh Hiểu kéo lại, nghe hắn mỉm cười nói: “Không cần sợ hãi, phụ thân đã khôi phục lại võ nghệ, chông người cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đối phó với bọn cướp, hai người chúng ta là đủ.

Nguyệt Nha Nhi nhìn thấy phụ thân tự tin như thế, không khỏi yên lòng, bất quá y không nhìn thấy, xa phu ở bên ngoài lúc Giang Thanh Hiểu nói đối phó hai người mã tặc chúng ta vừa đủ, tay nắm roi ngựa đột nhiên buộc chặt.

Mã tặc đến như làn gió, bỗng nhiên xuất hiện, xếp thành một hàng dài trước đội lạc đà và đội ngũ mấy chục người của Nam Cung Dạ Hiên. Những người đó vừa nhìn thấy đoàn xe khổng lồ như thế, trong ánh mắt đều không nhận được phóng ra tia tham lam hưng phấn.

“Các huynh đệ, hôm nay chúng ta phát tài, nam nhân toàn bộ giết chết, nữ nhân đều mang về cho các huynh đệ tìm vui.” Kẻ thủ lĩnh kia cao giọng hô to, tiếng la chưa xong, bỗng nhiên thấy Giang Thanh Hiểu cùng Nguyệt Nha Nhi xuất hiện ở trên mã xa.

“Có nam nhân xinh đẹp kia, cũng lưu lại.” Lúc thủ lĩnh quay đầu lại nhìn thấy Giang Thanh Hiểu, trong mắt lập tức phát ra cái nhìn dâm tà.

Cùng lúc đó, Nam Cung Dạ Hiên cũng từ trong xe chui ra, vừa nhìn thấy hướng ánh mắt của thủ lĩnh kia, hắn liền nhận không được cúi đầu cười một cái, nghĩ thầm người thật sự là muốn chết cũng không chọn ngày tốt. Sĩ nhục kẻ nào không sĩ, thế nhưng nhìn trúng nhạc phụ ta, như thế thì muốn toàn thân cũng không thể được.

Quả nhiên, hắn vừa nghĩ tới đó, chỉ thấy thân hình xa phu trên chiếc xe ngựa của Giang Thanh Hiểu đột nhiên cử động, cứ như một vệt màu đen phát ra những đóm sáng hồng sắc đáng sợ, Nguyệt Nha Nhi chỉ thấy hắn tại trong đoàn cướp đường kia lên xuống vài cái, trong nháy mắt, mấy chục tên cướp đường đều gục xuống hơn phân nửa.

Đúng lúc này, mấy chục vệt máu tươi phun lên trên không trung. Tên thủ lĩnh lúc trước nhìn Giang Thanh Hiểu kia, thân mình bị cắt thành vô số khối nhỏ, lúc này mới tróc ra từng mảnh nhỏ, từng khối một rơi xuống trên mặt đất.

Số cướp đường còn lại hoàn toàn bị phương thức tàn sát như ác ma này dọa sợ ngây người, cũng không biết là ai hô một tiếng: “Chạy a...” Ngay sau đó, bọn họ liền quay đầu ngựa, chạy thụt mạng vào sâu trong sa mạc.

Lúc này đây là người Nam Cung Dạ Hiên chợt động, sát thủ vương gia lần đầu tiên ở trước mặt Nguyệt Nha Nhi hiển lộ thủ đoạn Tu La làm người vừa nghe đã sợ mất mật của hắn. Vài đạo bóng kiếm thoảng

qua, mười mấy tên cướp đường còn lại kia đều bị giết hại hầu như không còn.

Mãi cho đến khi Nam Cung Dạ Hiên sát khí tận trời trở về, Nguyệt Nha Nhi vẫn chưa hết hốt hoảng. Y gất gao ôm ngực của mình, lẩm bẩm nói: “Sao... Sao vậy có thể như vậy? Giết vài tên khiển trách một chút là được, tại sao... Tại sao Nam Cung còn muốn đuổi tận giết tuyệt?”

“Tiểu Huy, chuyện này Nam Cung làm đúng rồi.” Giang Thanh Hiểu như hữu ý như vô tình nhìn xa phu đã muốn trở lại trên xe liếc mắt một cái, sau đó thản nhiên nói: “Trên người bọn cướp này, người nào không lưng đeo mấy chục mạng người? Thương đội trong sa mạc, thôn trang chung quanh sa mạc, bọn họ đều đuổi tận giết tuyệt. Hôm nay nếu Nam Cung thả mười mấy người kia trở về, không đến hai tháng, bọn họ sẽ lại liên kết thành một đội cướp khác gây tai họa cho người khác.”

Giang Thanh Hiểu vừa nói như vậy, Nguyệt Nha Nhi nhất thời cảm thấy trong lòng thư sướng hơn. Hình tượng của Nam Cung Dạ Hiên ở trong cảm nhận của y cũng càng cao lớn. Cùng Giang Thanh Hiểu nói một tiếng, y liền nhảy xuống xe, nhào thẳng vào trong lòng Nam Cung Dạ Hiên, hai người không biết nói cái gì, tiếp theo liền có tiếng cười to truyền tới.

Giang Thanh Hiểu nhìn đôi tình nhân quấn ở bên nhau kia, trong lòng chỉ cảm thấy nóng hừng hực. Hắn nhìn trong chốc lát, liền chui về trong xe, nghĩ thầm lúc này Nguyệt Nha Nhi sẽ không tìm mình làm nhãi nữa, nhân lúc này bồi bổ giấc ngủ, đêm qua cũng không có ngủ ngon.

Nhưng không ngờ vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe giọng của Nguyệt Nha Nhi vang lên ở bên ngoài: “Nam Cung Nam Cung, thật không nghĩ tới, vị xa phu đại ca này lại là một thể ngoại cao nhân thâm tàng bất lộ, mấy chiêu vừa rồi của hắn ngươi thấy không? Một chút cũng không kém người nha.”

Xa phu đại ca? Giang Thanh Hiểu yên lặng nhắm hai mắt lại, tự thôi miên chính mình nói ta cái gì cũng chưa nghe được, cái gì cũng chưa nghe được.

Nam Cung Dạ Hiên cũng ậm ừ cho có lệ, lại nghe tiểu gia khỏa hưng phấn nói: “A, Nam Cung, người không phải nói xa phu đại ca muốn đi Trung Nguyên tìm việc gì sao? Như thế này thì cần gì phải tìm? Vô công hấn cao như thế, để hắn ở trong phủ chúng ta làm hộ vệ đi, mau mau mau, người nhanh chóng cùng hắn nói đi, nếu không đến lúc đó hắn sẽ bị người khác cướp đi.”

Tay Giang Thanh Hiểu cầm thành nắm tay, trong lòng yên lặng rơi lệ: đứa con a, người là đang khẩn cấp dẫn sói vào nhà hả?

“Nguyệt Nha Nhi, việc này..... nói sau đi, dù sao cũng phải hỏi ý kiến cha người một chút a.” Nam Cung Dạ Hiên do dự một chút, dù sao cũng chỉ có hắn hiểu rõ chân tướng.

Giang Thanh Hiểu ở trong lòng hừ một tiếng, thầm nghĩ ta đã biết là tiểu tử người là con quỷ đảo lừa. Lại nghe đứa con nhà mình vẫn tiếp tục hưng phấn nói: “Không cần hỏi cha ta cha, phụ thân nhất định sẽ không nói gì. Vừa rồi nếu không có xa phu đại ca, chính hắn sẽ động thủ, cho nên trong lòng hắn nhất định thực cảm kích người ta, người hỏi hắn hắn cũng nhất định đồng ý.”

Giang Thanh Hiểu ngồi thẳng người, vươn tay đỡ lấy cái trán thở dài, nghĩ thầm đứa con a, người có biết người đang bán cha người hay không a? Hơn nữa người còn bán triết để, không biết có cần để phụ thân phụ người tính tiền không, ai, đứa con ngốc này a.

Cuối cùng Nam Cung Dạ Hiên vẫn đem Nguyệt Nha Nhi tha đi, không biết đáp ứng với y chuyện gì, Nguyệt Nha Nhi mới buông tha nghiên cứu gượng mặt dưới mũi của vị xa phu đại ca kia, theo Nam Cung Dạ Hiên trở về xe ngựa của bọn họ.

Thu thập một chút, đem ngựa của bọn cướp đường đã cướp hết lại, bọn lính đều nói đây là ngựa đã trải qua huấn luyện đặc thù, có thể đi nhanh trong sa mạc. Nam Cung Dạ Hiên tính toán đưa cho Nam Cung Thừa Phong, hẳn tin tưởng đường ca nhà mình nhất định sẽ thích lễ vật này.

Đội lạc đà tiếp tục đi tới, Giang Thanh Hiểu dựa vào trong tiểu tháp* trong xe ngựa, nghĩ thầm lúc này có thể hảo hảo ngủ một giấc rồi.

_tiểu tháp: này là cái ghế dựa nhỏ được đóng trong xe ngựa ý, ta không tìm được hình >.<, ai coi nhiều phim cổ trang chắc cũng gặp qua.

Chỉ tiếc trời không chiều theo ý người, mới vừa nhìn đến chu công mỉm cười mà đến, đã bị một tiếng hét lớn bừng tỉnh, bên tai là tiếng hô liên tục như tiếng sấm lquanh quẩn trong sa mạc: “Nam Cung Dạ Hiên, người tên hỗn đản này, đi ra cho ta đi ra cho ta, a a a a... Người đem ca ca ta trả lại cho ta, trả lại cho ta, tên hỗn đản trời đánh nhà người...”

Đội lạc đà dừng lại lần thứ hai, tất cả mọi người không biết làm sao nhìn nam nhân từ trên trời giáng xuống kia, ánh mắt vài tên hộ vệ cùng ảnh vệ gắt gao khóa ở người cười một đầu đại điều tới, thích đến nổi sắp chảy nước miếng.

Nam Cung Dạ Hiên vừa nhìn thấy người này, đã cảm thấy da đầu bùng nổ. Chợt thấy Nguyệt Nha Nhi túm túm tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Hảo... Thật kỳ quái a, Nam Cung, ta cảm thấy được con điều này... Con điều này thực quen mắt nha... Giống như... A...”

Y chợt quát to một tiếng, đem tất cả mọi người hoảng sợ, chỉ thấy Nguyệt Nha Nhi chỉ con đại điều kia kêu lên: “Ta nhớ ra rồi ta nhớ ra rồi, Nam Cung, lúc trước ta nằm mơ, mơ thấy nam nhân kia đuổi giết cha ta cha, cười chính là con điều này a.”

Y vừa nói xong, liền nhảy xuống xe, chạy vội đến trước xe ngựa của Giang Thanh Hiểu, lớn tiếng kêu lên: “Xa phu đại ca, người... Người nhất định phải giúp giúp chúng ta a, có người xấu muốn tới bắt phụ thân ta, người... Người nếu giúp chúng ta, trở về... Trở về ta mời người làm tổng quản vương phủ được không?”

Cho dù là loại người tính tình vô cùng trầm ổn bình tĩnh như Giang Thanh Hiểu, cũng nhịn không được co rút khóe miệng. Ánh mắt ở trên đầu xa phu lướt qua, nghĩ thầm tổng quản? Khụ khụ, tiểu Huy người thật sự là điển hình của đại tài tiểu dụng.

Trữ Thiên Phong cũng không quản Nguyệt Nha Nhi hô to gọi nhỏ, hấn nhảy xuống đại điều, lập tức đi đến trước mặt Nam Cung Dạ Hiên, chỉ vào hấn hét lớn: “Ta kêu người đi giúp ca ca ta cởi bỏ khức mắc, kết quả người làm cho hấn đem Giang Thanh Hiểu đuổi đi. Ta kêu người lại đi phụ trách đem Giang Thanh Hiểu đem về, kết quả người càng làm càng tuyệt, ngay cả ca ca ta cũng mang đi luôn. Nam Cung Dạ Hiên, ta đòi trước rồi cuộc làm cái gì? Đòi này người lại tra tấn ta như vậy? Người... Người quả thực chính là khắc tinh của ta, không đúng, là sát tinh.”

Nam Cung Dạ Hiên buông tay nói: “Uy, không thể nói như thế a, ta có lần nào không phải thật tâm giúp người? Chẳng qua là ca ca người có lối suy nghĩ không giống người bình thường. Cho nên giúp ra loại kết quả này, ta cũng không có biện pháp a, cũng không phải ta để hấn đi theo chúng ta, đường là do hấn tự chọn. Bất quá cái đó và người có quan hệ gì sao? Ca ca người đi rồi, người vừa lúc có thể đem sư huynh của người thả ra, để hấn cùng người song túc song phi nha?”

Đoạn nói chuyện quái dị này rất hấp dẫn độ nhiên tình với bất quát* của mọi người, ngay cả vương phi đều chui ra xe. Nguyệt Nha Nhi lại là khẩn trương nhìn chăm chú bốn phía, một bên lẩm bẩm: “Là ý tứ gì? Chẳng lẽ đại ma đầu Trữ Thiên Phàm trà trộn vào đến sao? Ở đâu mà? Hấn ở đâu chứ? Hay là nói, hấn đeo mặt nạ da người? Không được, một chút để Nam Cung đem da mặt mọi người kéo xuống hết một lần, kiên quyết không thể để cho hấn trà trộn vào.”

—*Bất quái ở đây là bà tám, nhiều chuyện nhé.*

Giang Thanh Hiểu thật buồn bực, buồn rầu nhìn đứa con ở bên người xa phu lắm bầm lẫu bẫu, thở dài một tiếng.

Trữ Thiên Phong bên kia lại bỗng nhiên nhảy dựng lên, hét lớn: “Người nói cũng như không, ta tuy rằng có thể thả sư huynh của ta ra, nhưng ta nào có thời gian cùng hấn thân thiết, người có biết hay không từ nay về sau ta sẽ tiếp chương thánh giáo Ba Tư, tất... Tất cả cục diện rối rắm đều phải dè lên trên vai ta.”

“Nga, hậu quả này ta quả thật không nghĩ ra.” Nam Cung Dạ Hiên sờ sờ cằm: “Bất quá không sao, người có thể học ca ca người, cho đệ đệ người kế vị mà.”

“Đệ đệ của ta nếu dùng được, ta còn cười đại điều đuổi theo người làm gì chứ?” Trữ Thiên Phong rống to: “Ta mặc kệ, người mau đưa ca ca ta trở về.”

Nam Cung Dạ Hiên buồn rầu nói: “Người thật làm khó ta, người có biết võ công ca ca người, ta chỉ sợ không có biện pháp giúp hấn quyết định hướng đi tương lai của hấn đi, bằng không, người tự mình nói với hấn đi?”

Nam Cung Dạ Hiên vừa dứt lời, mồ hôi của Trữ Thiên Phong đã chảy xuống. Lúc này hấn mới nhớ tới, Trữ Thiên Phàm nếu để mình tiếp chương Ba Tư thánh giáo, liền nhất định đuổi theo Giang Thanh Hiểu đến đây. Nếu Giang Thanh Hiểu ở nơi này, Trữ Thiên Phàm nhất định cũng ở đây, này mình vừa vội vừa tức, chỉ nghĩ tìm Nam Cung Dạ Hiên tính sổ, để hấn thay mình nghĩ cách, lại đem cái tên xấu xa này quên mất tiêu.

Trong lúc nhất thời, Trữ Thiên Phong chỉ cảm thấy cổ họng đắng chát, ngay cả nuốt nước miếng cũng trở nên gian nan, hắn lại càng không dám quay đầu, e sợ vừa quay đầu, sẽ nhìn thấy đại ca âm trầm nhìn mình.

“Uy, các người không có gì muốn nói sao? Không có gì nói tiếp, thì chúng ta mau đi đi.” Cuối cùng Vương phi cũng mở miệng, nàng nghi hoặc nhìn Trữ Thiên Phong, nghĩ thầm thế là hết chuyện rồi hả? Chuyện này cũng quá mơ hồ đầu voi đuôi chuột đi?

“Không được, nhất định phải để Nam Cung Dạ Hiên tìm ra đại ma đầu kia, bằng không cha ta chẳng phải rất nguy hiểm.” Nguyệt Nha Nhi lớn tiếng kêu, một bên chạy đến trước mặt Nam Cung Dạ Hiên, giữ chặt tay áo hắn, vội vàng nói: “Không biết gia hỏa kia giả dạng thành bộ dáng gì trà trộn vào, người mau tìm tìm đi.”

Nam Cung Dạ Hiên cảm thấy choáng váng, nghĩ thầm rối loạn rồi rối loạn rồi, thật sự là rối loạn. Hắn trừng mắt nhìn Trữ Thiên Phong một cái, tức giận nói: “Người còn có việc gì sao?”

“Ta... Đại ca của ta...” Trữ Thiên Phong còn đang giãy giụa, hắn không muốn tiếp chưởng thánh giáo, hắn luôn muốn cùng sư huynh song túc song phi, sống qua chuỗi ngày chỉ nguyện làm uyên ương không nguyện làm tiên a.

“Người rốt cuộc ở đây làm cái gì hả?” Ca phu luôn luôn ở trên xe cuối cùng cũng mở miệng.

“A...” Trữ Thiên Phong quát to một tiếng xoay người sang chỗ khác, thấy Trữ Thiên Phàm mang mũ, mặc bố y, không dám tin tưởng hai mắt của mình nữa. Hắn... Đại ca cao quý vô cùng của hắn, thế nhưng... Thế nhưng vì Giang Thanh Hiểu, biến thành một xa phu gã tầm thường như vậy? Ông trời, trong tay của hắn thế nhưng thật ự đang cầm roi ngựa.

Trữ Thiên Phong kém chút té xỉu. Chợt nghe ca ca hắn lại mang theo cái giọng không một chút cảm tình hỏi một câu: “Người rốt cuộc ở đây làm cái gì chứ? Còn có, hỏi này người nói đi tìm Nam Cung Dạ Hiên, là chuyện gì?”

“Cái kia... Đây... Cái kia... Hắc hắc...” Mồ hôi Trữ Thiên Phong đổ từng giọt xuống cát, xoay người, trên mặt lập tức tươi cười nịnh nọt, vỗ vỗ đại điều bên người, hắn cười nói: “Đại... Đại ca, ta... Ta đây không phải đưa Thanh Vũ đến cho người sao? Từ KHI người tàn nhẫn bỏ nó trốn nhà ra đi, Thanh Vũ đã không ăn thứ gì, cho nên ta mang nó tới tìm người.”

“Nếu Thanh Vũ đã đưa đến, người có thể đi trở về rồi.” Trữ Thiên Phàm lạnh lùng nói xong, hướng đại điều vẫy vẫy tay, con điều kia liền thuận theo tiêu sái đi qua.

Cả người Trữ Thiên Phong đều , nghĩ thầm ta... Ta cười điều tới được, hiện tại người đem điều lấy đi rồi, ta... Ta tính sao đây a? Đại ca, người cũng vô tình với người nhà đi?

“Người còn có việc gì sao? Hay là nói, người muốn cùng ta nói chuyện người đi tìm Nam Cung Dạ Hiên?” Âm thanh của Trữ Thiên Phàm lần thứ hai vang lên, làm cho trên người Trữ Thiên Phong lại đổ mồ hôi

lạnh nhiều ra một tầng.

“Nga... Không... Không có việc gì đâu, ta muốn cùng đại ca nói một câu thuận buồm xuôi gió. Lần đi Trung Nguyên, đường xá xa xôi, đại ca người phải bảo trọng thân thể a.”

Trữ Thiên Phong đều sắp khóc lên, bất quá không phải vì luyến tiếc đại ca của hắn, mà là không biết mình phải làm sao trở về từ trong sa mạc.

“Ân, đã biết, người trở về đi.” Trữ Thiên Phàm nói xong, liền xoay người mình, đưa roi ngựa trong tay thoáng giờ lên, ý bảo mình phải đi.

Trữ Thiên Phong mang vẻ mặt khóc tang, cái gì nói cũng không nên lời, cuối cùng vẫn là Nam Cung Dạ Hiên hảo tâm tặng hắn một con ngựa cùng mấy túi đồ ăn nước uống, mới để cho hắn cưỡi ngựa rời khỏi.

19. Chương 19

Đội lạc dầm lại bắt đầu đi, vương phi có chút lo lắng nhìn phương hướng Trữ Thiên Phong biến mất, lẩm bẩm nói: “Đứa con a, người nói đứa bé kia có thể đi ra sa mạc không? Đừng để vì truy theo ca ca hắn một đoạn đường, kết quả đem mạng nhỏ bỏ luôn ở trong này, vậy cũng không đáng giá. Chắc chắn, làm ca ca như thế cũng đủ tâm ngoan, có thể yên tâm làm thế sao?”

Nam Cung Dạ Hiên cười nói: “Yên tâm đi nương, Trữ Thiên Phàm sao có thể không biết đệ đệ của hắn chứ, bọn họ đều lớn lên ở chung quanh sa mạc, đối với hoàn cảnh sa mạc khẳng định rất quen thuộc. Đừng nói ta cho hắn ngựa cùng đồ ăn nước uống, dù không cho hắn, hắn cũng tuyệt đối có thể đi ra.”

Hắn vừa nói như thế, vương phi mới yên lòng, tuy rằng tính cách của nàng thực làm cho người ta đau đầu, nhưng lòng của nàng lại thật là thiện lương.

“Nguyệt Nha Nhi, người xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Dạ Hiên bình tĩnh lần nữa mới phát hiện có chút không thích hợp, lúc đầu nhìn mặt vợ có chút dơ ra, lúc này nhìn kỹ nữa, ngay cả thân mình cũng đang nhẹ nhàng run rẩy.

“Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Nha Nhi...” Nam Cung Dạ Hiên hoảng thần, vội vàng ôm lấy Nguyệt Nha Nhi, liền mệnh truyền đại phu lại đây. Lúc rời khỏi vương phủ, trừ bỏ hộ vệ cùng ảnh vệ, còn dẫn theo hai đại phu có võ công.

Hai đại phu vội chạy tới, mà ngay cả Giang Thanh Hiểu cũng chạy tới, mọi người đều rời tung rồi mù, nghĩ đến Nguyệt Nha Nhi chắc bị độc vật nào đó cắn, phải biết rằng, độc vật trong sa mạc, độc tính đều rất mạnh. Cho nên ngay cả Trữ Thiên Phàm đều yên lặng đi lại.

Ai biết Nguyệt Nha Nhi vừa nhìn thấy Trữ Thiên Phàm, cuối cùng phục hồi tinh thần lại. Bắt lấy tay áo Nam Cung Dạ Hiên khóc lên: “Nam Cung, Nam Cung... Đại ma đầu kia chính là xa phụ a, ô ô ô, người... Người tại sao không đuổi hắn đi? Không... Không đúng, là người đem hắn đưa vào, người căn bản là ngay từ đầu đã biết thân phận của hắn, Nam Cung, người xảy ra chuyện gì? Có phải người bị hắn hiếp bức hay không...”

Nguyên lai là vì vậy. Nam Cung Dạ Hiên yên tâm. Bất quá Nguyệt Nha Nhi chất vấn lại làm hắn khó xử. Nghĩ thâm lần này ta phải nói như thế nào đây? Chẳng lẽ ta nói phải tác hợp cho đôi sinh tử oan gia này à? Muốn thử làm bà mối một lần, nga, không cần Nguyệt Nha Nhi, phỏng chừng nhạc phụ ta cũng có thể một tát đem ta bay đến chân trời đi.

Kỳ thật loại chuyện này, ngay từ đầu chỉ là thọc lỗ trên cửa giấy* mà thôi. Giang Thanh Hiểu cùng vương phi cũng biết thân phận của Trữ Thiên Phàm, nhưng ai cũng không chịu nói mà thôi. Chỉ có Nguyệt Nha Nhi chẳng hay biết gì, nếu không có ai chọc phá chuyện này, mọi người có thể tiếp tục giả bộ hồ đồ. Nhưng cổ tình, bởi vì lần gặp gỡ Trữ Thiên Phong này, tầng cửa sổ này đã bị Nguyệt Nha Nhi chọc phá.

— *Thọc lỗ trên cửa giấy: ám chỉ 1 chuyện vốn bí mật nhưng đã đi bật mí hết rồi, mọi người chỉ giả vờ không biết mà thôi.*

“Nguyệt Nha Nhi, chuyện này, chờ ta chậm rãi cùng người giải thích a.” Nam Cung Dạ Hiên xấu hổ, trước mặt nhạc phụ tương lai, bị Nguyệt Nha Nhi trạc phá chuyện này, thật sự là rất nhục nhã, cổ tình hắn chỉ có thể cắn răng nuốt trong bụng. Lúc này lòng hắn hối hận muốn chết, nghĩ thâm ta nên nhớ kỹ giáo huấn này, về sau không nên quản nhân sự, kiên quyết mặc kệ, tốt nhất đừng xen vào.

Chợt nghe Giang Thanh Hiểu thản nhiên nói: “Tiểu Huy, có lẽ người vừa mơ thấy ác mộng thôi, để Nam Cung hảo hảo cùng người một chút, chờ tỉnh lại thì tốt rồi.” Nói xong, hắn liền đứng lên rời khỏi xe ngựa, về lại chiếc xe của mình.

Nam Cung Dạ Hiên nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới đem mọi chuyện nói cho Nguyệt Nha Nhi nghe. Cuối cùng hắn cảm thán nói: “Nguyệt Nha Nhi, kỳ thật người không cần kinh hoảng như vậy, người xem Trữ Thiên Phàm căn bản sẽ không làm gì cha người. Mà cha người cùng hắn ở chung mười năm, có thể nói, đối phương dù hóa thành tro, hắn cũng có thể nhận ra, cho nên người nghĩ đi, ngay từ đầu hắn nhất định đã biết chuyện này, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.”

“Tại sao? Cha ta sao lại làm như vậy?” Lòng Nguyệt Nha Nhi vẫn tràn ngập nghi hoặc: “Chẳng lẽ là bởi vì... Là bởi vì cha ta không muốn để đại ma đầu kia luyện bằng tâm quyết, sợ toàn bộ võ lâm Trung Nguyên sẽ gặp tai ương sao?”

Nam Cung Dạ Hiên nói: “Đây cũng là một nguyên nhân đi. Cha người không có khả năng không biết chuyện bằng tâm quyết. Bất quá về phương diện khác, ta cảm thấy, kỳ thật cha người đối với Trữ Thiên Phàm, có lẽ không oán hận như chúng ta tưởng. Sở dĩ mười năm nay hắn không chịu cho đối phương một sắc mặt hòa hảo, đó là bởi vì Trữ Thiên Phàm luôn luôn bức bách hắn, một khi thân phận của bọn họ ngang nhau, không hề tồn tại vấn đề ai bức bách ai, ở trong lòng hắn, Trữ Thiên Phàm liền khôi phục lại thân phận sư đệ hắn.”

Nguyệt Nha Nhi bắt mắt trông mắt nhìn Nam Cung Dạ Hiên một cái: “Uy, người lời này ý gì? Là nói cha ta kỳ thật là thích Trữ Thiên Phàm sao? Vậy người đem mẹ ta quản ở đâu? Lại đem ta quản chỗ nào?” (mẹ người vốn là pháo hôi)

Nam Cung Dạ Hiên buông lỏng tay, giả vô tội nói: “Chính là nương người đã sớm rời khỏi nhân thế rồi sao? Cái đó và nàng cũng không có quan hệ gì. Cùng người càng không quan hệ. Cha người thích chính là Trữ Thiên Phàm, cũng không phải ta.”

“Nam Cung Dạ Hiên.” Nguyệt Nha Nhi rống giận, vương phi ở một bên lấy khăn tay che miệng cười run rẩy hết cả người, thực vô tâm vô phế thưởng thức con mình nhà bị Nguyệt Nha Nhi nhéo lỗ tai đến vui vẻ, một chút cũng không có ý hỗ trợ.

“Ta nói chính là thật sự a, Nguyệt Nha Nhi, người như Trữ Thiên Phàm, yêu hận đều là mãnh liệt mà rõ ràng, cha người lại không ngốc, người cho là trong lòng hắn thật sự không hề biết tí gì về chuyện sự đệ hắn thích hắn sao?”

“Còn cưới người nương, người không thích nghe cũng phải nói. Khi đó hắn, nhất định là coi sự phụ mình như trời, thế tục đạo đức luân lý, cho dù đối với sự đệ cũng có thích một chút, cũng không thể biểu hiện ra, cho nên lấy người nương, sinh hạ người cũng là theo lẽ thường phải làm. Dù sao rất nhiều người đều chọn cuộc sống như thế, người cho là vợ chồng trong thiên hạ đều là giống chúng ta, bởi vì lương tình tương duyệt mới ở bên nhau sao?”

“Uy uy uy, người càng nói càng kỳ cục.” Nguyệt Nha Nhi nghiêng răng, giống như con thỏ phẫn nộ: “Nếu người như thế nói, cha ta giống như là ngay từ đầu liền thích nam nhân, đây chính là nhạc phụ tương lai của người, người sao nói xấu hắn như thế, mặc kệ, người còn dám nói như vậy, ta sẽ không để ý tới người.”

Y nói xong, liền đem đầu quay qua một bên làm bộ tức giận.

Nam Cung Dạ Hiên vội vàng ôm chầm Nguyệt Nha Nhi, biểu tình đau thương: “Bảo bối nhi, nguyên lai người cũng nghĩ chuyện của hai ta như thế, ta... Ta thật sự rất thương tâm, thực xin lỗi, ta vẫn không biết người ở bên ta, lưng lại đeo áp lực thế tục đạo đức luân lý còn có cha mẹ sự phụ thật lớn ...”

Không đợi nói xong, đã bị Nguyệt Nha Nhi tát một cái, nghe y nổi giận đùng đùng nói: “Nói... Nói vậy, hai chúng ta... Hai chúng ta rõ ràng không giống thế... Ta... Người...”

“Hai ta sao lại không giống?” Nam Cung Dạ Hiên tội nghiệp nhìn Nguyệt Nha Nhi, bởi vì vẻ mặt kia quá mức rất thật, cho nên dù Nguyệt Nha Nhi biết rất rõ hắn đang giả bộ, trong lòng cũng không khỏi mềm nhũn.

Không hề phòng bị, liền thốt ra nói: “Hai chúng ta rõ ràng là lương tình tương duyệt, sao vậy... Sao vậy có thể giống nhau? Hay là nói, người căn bản là không thích ta, trước kia đều là giả bộ cho ta xem? Trừ phi là như thế này, bằng không ta đối với người... Ta đối với người chính là khăng khăng một mực.”

Nguyệt Nha Nhi bằng mọi giá rống hết lời trong lòng, Nam Cung Dạ Hiên mừng như điên, nhào lại ôm lấy y, thâm tình nói: “Nguyệt Nha Nhi, ta đối với ngươi cũng là yêu say đắm sâu vô cùng, thiên trường địa cửu tình này không thay.” ác ~~~>0<~~~

Đang nói lạc, vừa muốn tặng một nụ hôn thâm tình, chợt nghe bên cạnh có tiếng ho khan, tiếp theo giọng vương phi vang lên: “Hai người các ngươi, không cần dừng coi ta như kẻ vô hình có được không? Tốt xấu gì ta vẫn sống sờ sờ ở đây, vẫn là một nữ nhân, nữ nhân thủ tiết, các ngươi ở trong này ngọt ngào ân ái như vậy, rõ ràng đang kích thích ta...”

Tình cảm mãnh liệt của Nam Cung Dạ Hiên liền như bị tạt một chậu nước lạnh vào mặt, nháy mắt tắt lụi. Chênh lệch quá lớn làm cho hắn suýt nữa á khẩu.

Oán giận trợn trắng mắt nhìn mẫu thân nhà mình kia còn đang nghiêm túc pha trò một cái, Nam Cung Dạ Hiên nhỏ giọng nói: “Uy, nương, ngươi cần bản là xem thật cao hứng không phải sao? Tại thời điểm này mà sát phong cảnh, ngươi cố ý đi? Nếu không muốn bị hai chúng ta kích thích, không bằng ta cho ngươi ngồi cùng xe với nhạc phụ nha, hai người nơi đó nhất định là hai lưng đối nhau không nói lời nào, tuyệt không kích thích ngươi.”

Nguyệt Nha Nhi vừa nghe, cảm thấy được chủ ý này được, còn có thể kính nhờ bà bà tương lai bảo hộ phụ thân nhà mình một chút.

Vừa muốn gạt đầu phụ họa, chợt nghe vương phi khụ hai tiếng, oán hận nói: “Đứa con, ngươi là muốn đem nương bỏ vào miệng hổ sao? Ân, ngươi vừa rồi đã xem qua thân thủ của Trữ Thiên Phàm kia, ngươi cảm thấy, nương có thể đánh thắng hắn sao? Nếu có thể đánh thắng, ta cũng không ngại nay bây giờ làm cây gậy đánh tan uyên ương, chỉ sợ ta không thắng được hắn a.”

Nam Cung Dạ Hiên cẩn thận lo lắng một chút, cuối cùng tiếc nuối lắc đầu, giận dữ nói: “Thực xin lỗi a mẫu thân đại nhân, ta cảm thấy ngươi cùng Trữ Thiên Phàm, cần bản không phải vấn đề đánh thắng không, mà là vấn đề ngươi có thể đón được mấy chiêu của hắn. Theo ta phỏng chừng, ngươi có thể trong vòng trăm chiêu không thua, cũng đã xem như lột thêm vàng vào mặt con ngươi.”

“Xú tiểu tử, nương ngươi ở trong mắt ngươi vô năng như thế sao?” Vương phi lập tức bạo phát, nhào qua muốn thọt lét Nam Cung Dạ Hiên, Nam Cung Dạ Hiên sợ tới mức vội vàng tránh né, thuận tiện ôm lấy Nguyệt Nha Nhi, hai mẫu tử ở trong xe tỷ thí khinh công.

Giữa trưa mọi người ở tại sa mạc thời nghỉ ngơi một chút. Bọn lính nhìn hộ vệ giỡn đùa, nhất là vương phi tinh thần dịch dịch cùng vương gia còn có tiểu vương phi tương lai, một đám đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ là lớn lên trong ở sa mạc, vẫn là lần đầu nhìn thấy có người ở trong sa mạc mà tinh thần vẫn phấn khởi như thế, một đám không khỏi cảm thán ở trong lòng, thâm nghĩ vương phi không phải là yêu tinh đi? Cho nên sinh ra một quái thai như sát thủ vương gia.

Trữ Thiên Phàm ngồi ở trên cang xe, Giang Thanh Hiểu đã xuống xe, đang ngồi trong bóng râm của một gốc cây sương rồng lớn, vừa ăn bánh chiên, vừa mỉm cười nhìn Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi đùa giỡn bên kia, trên mặt hắn đều hiện vẻ không màng danh lợi cùng thỏa mãn, Trữ Thiên Phàm nhìn mà động tâm không thôi.

Có lẽ, ta thật sự sai rồi, không nên tước đoạt tự do của người. Nam Cung Dạ Hiên nói có lẽ là đúng, cái loại tình yêu này, chỉ có thể bóp chết một chút tình nghĩa vốn vẹn giữa chúng ta. Sư huynh, người muốn, chính là cuộc sống như vậy đi? Đích xác, cuộc sống như thế nhìn qua so với lúc ở thánh giáo hạnh phúc hơn, chỉ mong ta tỉnh ngộ còn kịp.

Trữ Thiên Phàm ở trong lòng yên lặng nói, chợt thấy Giang Thanh Hiểu quay đầu, ánh mắt hình như là nhìn xe ngựa, nhưng là hắn có thể khẳng định, đối phương quét mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt kia sầm sầm vài tia oán trách.

Trong lòng rung mình, hắn lập tức hiểu được sư huynh là bởi vì mình mãi nhìn chăm chú hắn, biến thành hắn không được tự nhiên, thế là vội vàng rũ xuống tầm mắt, nhưng trong lòng là vui sướng nhảy nhót không thôi.

Lúc này không có may mắn như lần trước, đội lạc đà ở nửa đường gặp phải gió lốc, cũng may dẫn đường có kinh nghiệm, trước đó đã dẫn mọi người đào một hố cát lớn, lấy lều trại chặn ở bốn phía bên ngoài.

Mọi người đều tránh trong hố cát, khi gió lốc nổi lên, cái loại tiếng gió coi rẻ thiên địa vạn vật này làm cho Nguyệt Nha Nhi run sợ, nắm chặt tay áo nữ Nam Cung Dạ Hiên không chịu buông ra.

Trữ Thiên Phàm bỗng nhiên ngồi xuống, thản nhiên nói với Nam Cung Dạ Hiên: “Gió lốc quá lớn, hố cát này thực dễ dàng bị gió bạo cuốn thành lưu sa, tất cả người có võ công ngồi vào bên cạnh hố cát, sử xuất các loại công phu như thiên căn trụ cố định cát ở ngoài hố cát.

Mọi người vội vàng nghe theo, trong lúc nhất thời, chỉ có thể nghe được tiếng rỗng giập dứ bên ngoài của gió lốc, Nguyệt Nha Nhi lặng lẽ sờ soạng Nam Cung Dạ Hiên một chút rồi dựa vào vách tường cát, phát hiện các hạt cát đều đang kịch liệt lưu động, trong lòng không khỏi lú lẫm, thậm chí đây là một cỗ lực lượng cường đại như thế nào a, không biết bọn Nam Cung có không chống đỡ nổi không.

Vừa nghĩ đến đây, chợt nghe một sĩ binh ở trong bóng tối nói: “May mắn lần này vương gia cùng giáo chủ cùng với các vị hộ vệ đại ca đều có võ nghệ tuyệt thế, bằng không thương đội tầm thường nếu gặp gỡ gió to như vậy, vừa rồi không tìm được chỗ tránh nạn đúng lúc, cũng chỉ có thể chờ bị cát vàng vùi lấp. Ai, thật là thực may mắn a.”

Có chút người lập tức phụ họa hắn. Trong Nguyệt Nha Nhi liền dâng lên một cỗ kiêu ngạo cùng tự hào trước nay chưa có.

Chợt nghe trong bóng đêm thanh âm Trữ Thiên Phàm vang lên nói: “Người đừng vận dụng công lực, loại này gió lốc đi rất nhanh, có chúng ta đã muốn cũng đủ, chất độc trên người của người mới cởi bỏ không lâu, không thể lại động chân khí, nếu không ai cũng không biết sẽ sinh ra hậu quả gì.”

Nguyệt Nha Nhi sửng sốt, nghĩ thầm đại ma đầu này đang nói chuyện với ai nha? Bất quá lập tức liền tỉnh ngộ lại, thậm chí đúng rồi, tất nhiên là nói với phụ thân hắn, nơi này chỉ có phụ thân lúc trước trúng cái loại độc tên là nhật cốt hương, cũng chỉ có phụ thân, có thể làm đại ma đầu mất cao hơn đỉnh, đậm mực lãnh khốc quan tâm như vậy đi.

Ngĩ đến đây, không khỏi đem phần oán hận sợ hãi đối với Trữ Thiên Phàm thoáng đi một ít, chỉ cảm thấy đối phương cũng là một con người, tuy rằng hành vi đối với phụ thân thật làm người ta giận sôi, nhưng dù sao coi như là thiên lương* không bị mất đi hoàn toàn, không thể xem như ma quỷ đáng sợ.

__thiên liên: bản tính lương thiện trời sinh.

Gió lốc quả nhiên rất nhanh liền qua, Nguyệt Nha Nhi tựa vào trong lòng Nam Cung Dạ Hiên uồn ngủ. Các binh lính khác cũng đều người dựa vào ta ta dựa vào người ngủ theo. Ở trong ban đêm sa mạc nổi lên gió lốc, mà có thể có nơi nghỉ ngơi như vậy, đã xem như phúc khí thật lớn rồi.

Cuối cùng, còn chẳng thân mình mà ngồi chỉ còn Trữ Thiên Phàm cùng Giang Thanh Hiểu. Không biết tại sao, hai người nhìn đều không có buồn ngủ, cố tình bởi vì chống đỡ gió lốc vừa rồi, hai người bọn họ ngồi còn rất gần.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút xấu hổ. Giang Thanh Hiểu yên lặng nhìn chăm chú đầu gối mình, hai mắt Trữ Thiên Phàm liền không nháy mắt nhìn hẩn.

“Nếu muốn ngủ, người có thể tựa vào trên người của ta.” Trữ Thiên Phàm bỗng nhiên mở miệng, sau đó hướng chỗ Nam Cung Dạ Hiên đang ôm Nguyệt Nha Nhi ngủ bĩu môi: “Tựa như con của người cùng nhi tể vậy.”

Giang Thanh Hiểu tức giận trừng mắt nhìn hẩn một cái, trong bóng đêm, vốn thấy không rõ ánh mắt màu đen của hẩn đích, cố tình Trữ Thiên Phàm võ công cao cường, nhãn lực sắc bén lợi hại, lại nhìn thấy được. Mỉm cười, hẩn không nói nữa.

Cho dù là dưới nền đất của sa mạc, cũng là có chút âm lạnh, nhưng mọi người lại ngủ như đang ở trong ấm thất cảm tháp, có mấy người còn ngáy, thanh chấn như sấm.

Vừa cảm giác ngủ thẳng bình minh, lại ra bên ngoài nhìn, toàn bộ cảnh tượng sa mạc đều khác hôm qua.

“A...” Nguyệt Nha Nhi chưa quen thuộc sa mạc, thấy cảnh này không khỏi kêu to lên, khản trương kéo tay áo Nam Cung Dạ Hiên kêu lên: “Nam Cung... Tối hôm qua... Tối hôm qua có phải hay không có thần tiên đem chúng ta mang đến nơi đây không? Tính sao đây? Chúng ta còn có thể tìm được đường về nhà chứ?”

Không đợi Nam Cung Dạ Hiên nói chuyện, một sĩ binh liền nói: “Công tử không cần lo lắng, sa mạc chính là như vậy, một khi gió lốc nổi lên, cát vàng đều bị cuốn trôi, còn cát có thể biến thành đất bằng phẳng, đất bằng phẳng cũng có thể nổi thành cồn cát. Cho nên ở trong sa mạc, rất dễ lạc đường, thường thường người ngủ một giấc tỉnh lại, cảnh vật bên ngoài cũng đã thay đổi. Bất quá chúng ta vẫn ở chỗ này hôm qua, bằng kim chỉ nam cùng lạc đà, có thể tìm được đường, huống chi chúng ta còn có nhiều đồ ăn nước uống như thế.”

Hẩn vừa nói như vậy, Nguyệt Nha Nhi mới yên lòng. Kỳ thật Nam Cung Dạ Hiên thấy cảnh vật quanh mình biến thành bộ dáng này, trong lòng cũng không để ý, nhưng gặp bộ dáng tin tưởng chắc chắn của

bọn lính đích, hấn cũng không lo lắng nữa.

Quả nhiên, lại dùng sáu bảy ngày, liền đi khỏi sa mạc.

Trong lúc này, Nguyệt Nha Nhi vẫn đều kéo Nam Cung Dạ Hiên ngồi trong xe Giang Thanh Hiểu ngốc. Tuy rằng Trữ Thiên Phàm kia hiện tại nhìn qua chỉ là một xa phu thập phần vô hại, nhưng y thật sự không dám hoàn toàn yên tâm với đối phương, bởi vậy vẫn đều độ cao cảnh giới mọi lúc mọi nơi.

Đối vụ hành vi này của y, Nam Cung Dạ Hiên chỉ có thể cười khổ, nghĩ thầm Nguyệt Nha Nhi à Nguyệt Nha Nhi, người không hiểu sao? Hay là cố tình giở trò? Nếu Trữ Thiên Phàm thật sự bạo phát, lấy công lực của ta, không có khả năng là đối thủ của hấn, huống chi, lúc trước hấn muốn ép chúng ta lưu lại, có lẽ chúng ta cũng không ra khỏi tổng đàn thánh giáo Ba Tư, người xem cha người, người ta còn trấn định hơn người.

Cũng may tính kiên nhẫn Trữ Thiên Phàm tựa hồ bỗng nhiên tốt lên, đối với hành vi gần như khiêu khích này của Nguyệt Nha Nhi, lại không nói gì.

Sau khi tiến vào quan ải, thủ thành tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới bọn họ có thể trở về nhanh như thế, thấy Nam Cung Dạ Hiên, hai mắt đều nghếch ra, lẩm bẩm nói: “Vương gia... Vương gia là từ thánh giáo Ba Tư trở về sao? Ngài... Người ngài muốn cứu... Chẳng lẽ... Đã chết?”

Nam Cung Dạ Hiên chưa trả lời, Nguyệt Nha Nhi đã bắt mắt nói: “Uy, tướng quân đại nhân người nói cái gì vậy? Cái gì mà chết? Người đây là nguyên rủa có biết hay không?”

Thủ thành lập tức phát hiện mình nói lỡ lời, bởi vì hấn thấy được trong đội của vương gia nhiều ra một Giang Thanh Hiểu. Có thể làm cho vương gia đem đối phương an bài ở trong xe ngựa, khẳng định không phải nhân vật tầm thường. Thủ thành có chút hối hận a, còn kém không vả miệng mình một cái.

Dưới tình thế cấp bách vội vàng giải thích: “Vương gia, mặt tướng không phải ý này, chính là mặt tướng thật không nghĩ tới vương gia có thể đem người cứu ra nhanh như thế. Ngài là không biết, thánh giáo Ba Tư kia thật tà môn, ngay cả quốc vương bọn họ đều đem thánh giáo tôn thờ, nghe nói giáo chủ kia biết yêu pháp, có thể phóng kiếm chém bay đầu người ngoài mấy chục dặm. May mắn ta giao hảo cùng Ba Tư, bằng không thật sự xảy ra chuyện gì, mặt tướng thật đúng là người sợ đầu khó giữ được, hắc hắc...”

Đầu Nam Cung Dạ Hiên đầy hắc tuyến, nghĩ thầm ngài đừng nói nữa, đây là điển hình càng nói càng đen a. → *hắc tuyến là thế này* . =

Lại nghe Nguyệt Nha Nhi bĩu môi nói: “Lấy đầu ngoài mấy chục có gì hay? Quan Sơn quốc sư của chúng ta, còn có thể phi kiếm lấy đầu người ngoài mấy ngàn dặm, đến lúc đó đem hấn mang đến đây không phải tốt lắm sao?”

Nhắc tới Quan Sơn, thủ thành kia đem lập tức nghiêm nghị, một bên chà tay cười nói: “Điều này sao được? Quốc sư là người tu đạo, người tu đạo là nghiêm cấm tham dự đến việc thế gian. Tốt lắm tốt lắm, vương

gia phong trần mệt mỏi mã xa mệt nhọc, tất nhiên đều mệt mỏi, mau đi vào nghỉ ngơi đi, yến tiệc đón gió tẩy trần đã chuẩn bị xong.”

Đoàn người liền đi vào bên trong. Trữ Thiên Phàm đi theo phía sau Giang Thanh Hiểu, chợt thấy vương phi thần bí bu lại như vậy, nhỏ giọng hỏi: “Uy, người thật có thể phóng kiếm chém bay đầu người ngoài mấy chục dặm sao? Có phải nhiều thế hệ nhà các người đều là tu đạo thế gia không?”

20. Chương 20

Trữ Thiên Phàm lặng yên, vương phi lại hỏi một lần. Giang Thanh Hiểu đi ở phía trước nhìn không được ở trong lòng lắc đầu bật cười, thầm nghĩ người nọ lạnh như khối băng, người uống công phí sức làm gì? Hỏi bề họ hấn cũng không trả lời đầu.

Ai ngờ ngay sau đó, chợt nghe Trữ Thiên Phàm thản nhiên nói: “Ngoài ba dặm lấy đầu người ta thì ta làm được. Ngoài mấy chục, thì là bịa đặt, nhà của chúng ta cũng không phải tu đạo thế gia gì.”

Giang Thanh Hiểu nhìn không quay đầu lại nhìn hấn một cái, bởi vì thật sự rất kinh ngạc.

Từ hai mươi năm trước, sau khi Trữ Thiên Phàm bại lộ thân phận, cả người hấn giống như biến thành kẻ khác, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi. Lại không nghĩ rằng, hai mươi năm sau, chính vào lúc này lại, hấn lại khôi phục một chút bóng dáng ngày xưa, làm cho hấn không khỏi nhớ tới tên tiểu sư đệ mỗi ngày đi theo phía sau mình tiếng ngẩn tiếng dài gọi sư huynh sư huynh đến vui vẻ.

Trong nháy mắt, giống như thời gian quay trở lại, những chuyện của hơn hai mươi năm trước, lập tức ùa vào đầu Giang Thanh Hiểu, hấn cảm thấy được hốc mắt có chút ướt át, vội vàng cúi đầu che dấu, không muốn làm nước mắt rơi xuống.

Mặc dù phía sau Giang Thanh Hiểu, nhưng phản ứng của hấn vẫn không có tránh khỏi ánh mắt của Trữ Thiên Phàm, hấn là nhìn không thấy biểu tình của Giang Thanh Hiểu, nhưng hấn lại cảm nhận được nỗi tâm của đối phương đang rung cảm và xúc động.

Lập tức không khỏi sửng sốt, nghĩ thầm có lẽ thật sự giống như lời Nam Cung nói, nguyên lai ta... Vẫn luôn sai sao? Có lẽ phương thức cùng phương pháp ta yêu sư huynh, hấn phải hảo hảo thay đổi một chút.

Hai người gần trong gang tấc, trong lòng mỗi người đều dâng trào cảm xúc cuộn cuộn. Nam Cung Dạ Hiên cùng Nguyệt Nha Nhi đi phía trước lại không hề hay biết.

Lúc buổi tiệc bắt đầu, Nguyệt Nha Nhi cùng thủ thành bàn chuyện mua lạc đà. Đương nhiên, thủ thành sao có thể lấy bạc của sát thủ vương gia. Nhưng ngày hôm sau, Nguyệt Nha Nhi thực nghiêm túc đem một túi bạc đưa cho hấn, hơn nữa phi thường trịnh trọng nói: “Nếu người không nhận bạc, sẽ phạm tội hối lộ vương gia. Ta nghe Nam Cung Dạ Hiên nói, cổ đại có một đại quan, sợ bị hối lộ, ngay cả một con cá cũng

không dám thu. Một con cá còn như thế, huống chi người là cả mấy chục con lạc đà, ta tuyệt không sẽ làm Nam Cung bị buộc tội như thế.”

Thủ thành dở khóc dở cười, đành phải thu tiền, rồi hướng Nguyệt Nha Nhi nói: “Lạc đà không giống danh câu, ở chung quanh sa mạc, rất dễ mua, không cần nhiều tiền như thế.”

Nhưng là Nguyệt Nha Nhi kiên trì đưa cho, e sợ cho thủ thành đang lừa y, rõ ràng giá rất cao lại nói giá rất thấp, thế thì cuối cùng Nam Cung Dạ Hiên vẫn bị hối lộ, bởi vậy lập trường của y thập phần kiên định.

Thủ thành âm thầm buồn cười, nhưng lòng Nam Cung Dạ Hiên lại tràn ngập cảm động, biết Nguyệt Nha Nhi là đang thật tâm thực lòng thay mình suy nghĩ. Chỉ tiếc nơi đây là biên quan, bằng không hẳn thật sự muốn cùng tiểu bảo bối làm cho hắc hồn khiên mộng nhiều này tiến hành đêm động phòng hoa chúc trước tại đây.

Đường trong quan nội dễ đi hơn nhiều, nhưng mọi người tha theo một số lạc đà lớn, đi đâu cũng trở thành tiêu điểm bị chú ý. Hơn nữa bọn lạc đà kia ở trong sa mạc đi đường cũng chậm rì rì, tới trên quan đạo, cũng là chậm rì rì, làm Nguyệt Nha Nhi tức xém học máu, mỗi ngày đều ở bên tai bọn lạc đà kêu to: “Ai nha bọn lạc đà rùa bọn bọn mi, ta phục bọn mi rồi được không? Đi nhanh một chút coi, còn phải chạy về vương phủ mừng năm mới mà.”

Cũng bởi vì màn phê bình lạc đà này, mà bọn hộ vệ mỗi ngày đều có trò cười để xem. Giang Thanh Hiểu cùng Trữ Thiên Phàm ở ngoài mặt tuy rằng còn bình thường đạm mạc như dĩ vãng, nhưng là mỗi lần nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi cùng vương phi cùng bọn lạc đà phân cao thấp này, cũng đều nhịn không được sẽ ý cười thầm.

Một đường cứ thế lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng vào trước ngày mùng tám tháng chạp cũng về tới vương phủ. Bọn nha hoàn đã sớm được báo tin, đều tụ ở cửa chờ xem phụ thân Nguyệt Nha Nhi như thế nào, còn nghe nói có bọn lạc đà như thần cứu mạng trong sa mạc lý, nghe nói phía sau lưng có hai cái bao to, cũng rất khác ngựa.

Mọi người tò mò tụ ở bên nhau líu ríu, sau khi nhìn thấy vương gia vương phi cùng Nguyệt Nha Nhi, tránh không được một phen náo nhiệt. Trong lúc nhất thời, vương phủ vui như mở hội.

Mặt Trữ Thiên Phàm nhăn nhúm, nhìn tượng nhiệt náo kia, bỗng nhiên đối với Giang Thanh Hiểu nói: “Người rất yên tĩnh, có thể ở đây quen sao?”

Giang Thanh Hiểu nhìn hắc hắc một cái, không nói gì. Trong lòng còn bức hắc hắc mà, nói sao thì, đó cũng là mười năm cừ hận, tuy rằng dọc theo đường đi, hắc hắc đã muốn phát hiện cừ hận cũng không sâu không thể xóa như mình tưởng tượng, nhưng không có khả năng tha thứ cho đối phương mau như thế.

Nguyệt Nha Nhi đang bế bọn cùng quần gia đuổi bọn lạc đà về chuồng gia súc sau hậu viện. Giang Thanh Hiểu nhìn bóng dáng hưng phấn của y, vừa tức giận lại buồn cười, nghĩ thầm đứa con căn bản là có lạc đà liền quên cha, còn luôn miệng nói phải bảo vệ ta, chỉ sợ lúc ta lại bị bắt đi, người cũng là không rảnh bận tâm.

Nhưng lại Nam Cung Dạ Hiên tiến đến, mỉm cười nói: “Giang... Khụ khụ... Đây... Cha, phòng ngài đã chuẩn bị xong, chính là ở một khoảng sân vườn nho nhỏ ở sừng đông nam, người thích yên tĩnh, về sau liền ở nơi đó đi.”

Hắn vừa nói, một bên lại ở trong lòng lắc đầu, thầm nghĩ chuyện này thật sự là làm khó người a, người trẻ như thế, ta lại phải kêu hắn là cha, này còn có thiên lý sao?

Giang Thanh Hiểu gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đa tạ người lo lắng.” Nói xong hướng Trữ Thiên Phàm liếc liếc mắt một cái, tựa hồ đang hỏi hắn ở nơi nào.

Việc này Nam Cung Dạ Hiên cũng là rất khó xử, thực hiển nhiên, hắn không có khả năng an bài Trữ Thiên Phàm ở chỗ Giang Thanh Hiểu, nhưng chỗ khác, Trữ Thiên Phàm cũng chưa chắc nguyện ý ở.

Đang trầm ngâm, chợt nghe Trữ Thiên Phàm lạnh lùng nói: “Chỗ ở của ta không cần người quan tâm.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài cửa. Nam Cung Dạ Hiên vốn muốn đuổi theo, sau đó nghĩ lại, gia hỏa đó cũng là tên phú khả địch quốc, có lẽ đem tòa nhà đối diện mình mua rồi, ở cũng thoải mái, lại tiện thường đi lại ở trong phủ, tương lai dù cưới nhạc phụ của ta làm vợ, cũng không lo không có chỗ ở, ân, chủ ý nhất tiễn song điêu này thật là tốt.

Bởi vậy cũng sẽ không quản hắn. Lại tiếp tục vội vàng, đến buổi tối. Bọn hạ nhân cũng biết thân phận của Giang Thanh Hiểu, đối hắn vừa là tò mò lại thích, chính là nhìn biểu tình hắn lãnh đạm, bởi vậy một đám còn không dám buông lá gan cùng hắn nói chuyện.

Nam Cung Dạ Hiên đối với loại tình huống này hết sức hài lòng. Buổi tối cùng Nguyệt Nha Nhi cùng đưa Giang Thanh Hiểu đến chỗ nghỉ ngơi đã an bài trước cho hắn, liền nói với hắn: “Cha, ngài ngàn vạn lần phải bảo trì tốt biểu tình này, ngàn vạn lần đừng trầm tĩnh lại.”

Giang Thanh Hiểu mới vừa uống một ngụm trà, xem chút bị lời của y nói làm phun ra, khó khăn nuốt xuống, vuốt hai cái trước ngực, mới ngẩng đầu lên nói: “Sao lại nói thế?”

Nguyệt Nha Nhi nói: “Cha, người không biết, bọn họ nha hoàn trong vương phủ, rất lợi hại, hôm nay thấy ngài vẫn không thả mặt, cho nên một đám cũng không dám cùng người nói chuyện. Một khi người cùng các nàng quen thuộc, người sẽ bị cái nàng quần đến chết.”

Đôi mày xinh đẹp của Giang Thanh Hiểu lập tức nhíu lại, thản nhiên nói: “Vậy sao? Nha hoàn trong phủ sát thủ vương gia sao lại không có quy củ như thế? Kia Nguyệt Nha Nhi, người ở trong này cũng bị các nàng khi dễ sao?”

Nguyệt Nha Nhi sửng sốt một chút, mở trừng hai mắt nói: “Khi dễ? Không có a, bọn nha hoàn người hầu trong phủ này đều tốt lắm, sao có thể khi dễ ta chứ? Ta cùng bọn họ đều thực tốt.”

Nam Cung Dạ Hiên khụ một tiếng, trầm thanh nói: “Cha, Nguyệt Nha Nhi không biết nói. Người đừng nghe y, ý của y là nói, ọ nha hoàn người hầu trong phủ ta, mỗi người đều quá mức nhiệt tình, hơn nữa...”

Nga, người cũng biết người trông rất tốt, thân phận lại là một cái truyền kỳ, lại là cha của vương phi tương lai, cái kia... Một khi người thả lỏng, chỉ sợ bọn gia hỏa này sẽ lên mặt, cả ngày triền người quấy rầy không ngừng.”

Giang Thanh Hiểu lúc này mới hiểu ra, khẽ cười nói: “Thì ra là thế, cái này thật sự ra ngoài dự liệu của ta. Nghe nói sát thủ vương gia lãnh khốc tàn nhẫn, cùng người một lời không hợp, liền cầm đao kiếm lấy mạng người ta, ta còn tưởng rằng người trong phủ người cũng sẽ giống mấy xác chết chứ.”

“Thật ra ta cũng có chút uy nghiêm, nề hà ta có một mẫu thân không có uy nghiêm a, một đám nha hoàn người hầu này đều bị nàng làm hư, ta cũng không có biện pháp.”

Nam Cung Dạ Hiên lau chùi mồ hôi lạnh trên đầu, lại miễn cưỡng cười nói: “Nói lại, cha cũng thật thích nói đùa. Bên ngoài ta... ta mặc dù có chút thanh danh không tốt, kỳ thật... Kia đều là hiểu lầm. Tính tình của ta là lớn một ít, bất quá không xa tới nỗi nói chuyện không hợp liền muốn lấy mạng người ta. Người ta giết, đều do hấn đáng chết, bằng không hoàng huynh của ta cũng không có thể chứa ta cho tới hôm nay, chẳng qua người trong giang hồ lợi dụng tin vịt, đem ta nói như tu la.”

Nguyệt Nha Nhi cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, cha, Nam Cung hấn là người rất tốt. Ta trước kia cũng rất sợ hấn, bất quá vương gia chúng ta đã nói hấn cũng không đáng sợ giống trong truyền thuyết, khi đó ta còn không tin, nghĩ đến vương gia chỉ là vì đem ta đưa vào vương phủ, nhưng sau này cùng hấn ở chung mấy ngày, mới phát hiện hấn là một người rất tốt, chính là bên ngoài có chút kiêu ngạo, chút ương ngạnh, chút phong lưu...”

“Khụ khụ khụ...” Nam Cung Dạ Hiên vội vàng ho khan vài tiếng, nghĩ thầm Nguyệt Nha Nhi, người đây giúp ta hay hại ta vậy, nhạc phụ đại nhân nghe nói ta là người như vậy, làm sao còn có thể yên tâm đem người gả cho ta a.

“Nam Cung? Người xảy ra chuyện gì? Không phải là bị cảm lạnh chứ?” Nguyệt Nha Nhi vội vàng nắm tay Nam Cung Dạ Hiên, sờ trán của hấn, sau đó thả xuống, còn nghiêm túc nói: “Hoàn hảo, không lạnh, thật là, không có việc gì mà ho nhiều như thế làm gì? Làm ta sợ muốn chết, ngày mai là ngày mồng tám tháng chạp, người nếu bị bệnh, mọi người làm sao mừng năm mới a.”

Giang Thanh Hiểu mỉm cười một chút, thản nhiên nói: “Các người trở về đi, canh một rồi đó, cũng nên sớm nghỉ ngơi một chút, làm khổ các người vì chuyện của ta, đường xa xa xôi đi đến, hiện giờ mọi chuyện đều rõ, các người phải đi hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Nam Cung, chỗ này của ta người không cần phải hạ nhân lại đây hầu hạ, ta muốn được thanh tịnh, chỉ cần có cơm ăn có nước uống, những thứ khác tự mình là có thể xử lý.”

Nam Cung Dạ Hiên đáp ứng xong, Nguyệt Nha Nhi lại muốn cùng với Giang Thanh Hiểu ngủ, lại nghe phụ thân hòa ái cười nói: “Lớn rồi, còn muốn cùng cha ngủ, trước đây người đều ngủ một mình mà. Về sau chúng ta đều ở trong một phủ, còn gặp mặt, không cần không muốn xa rời như thế.”

Nguyệt Nha Nhi đành phải cùng Nam Cung Dạ Hiên trở về, trên đường một bên quay đầu lại, một bên liên nhin không được thương cảm nói: “Nam Cung, có phải bởi vì ta cùng phụ thân tách ra quá lâu hay không, tại sao ta cảm thấy hấn đối với ta một chút cũng không thân thiết, còn không bằng người cùng ở với ta, có

thể ấp áp ôm ôm một cái, trong lòng ấm vù vù.”

Nam Cung Dạ Hiên kéo bờ vai của y, ha hả cười nói: “Đừng ngốc, người đã quên khi người mới vừa nhìn thấy cha người, hấn kích động ra sao sao? Hơn nữa Trữ Thiên Phong cũng nói qua, mười năm nay cha người vẫn chịu nhục. Nhưng khi hấn nghe được tin người chết, liền tuyệt thực. Đó không phải là thuyết minh nhiều năm như thế, hấn vẫn là bởi vì vương bận người, muốn gặp lại người mà bức bách mình sống sót, phần tình thâm này, chẳng lẽ còn có vấn đề không thể nói sao? Có câu là: đáng thương tâm cha mẹ thiên hạ a.”

Nguyệt Nha Nhi cẩn thận nghĩ nghĩ, liền tươi cười nói: “Ân, Nam Cung người nói có lý. Ta... Ta chính là không rõ tại sao phụ thân từ lúc bắt đầu đi, liền đối với ta lãnh đạm như vậy, cho nên... Trong lòng có chút khó chịu, nhưng hiện tại, một chút cũng không khó chịu.”

Nam Cung Dạ Hiên nói: “Này có gì khó chịu đâu, hấn vốn là kẻ tính tình đạm bạc. Huống chi, ở trên đường người dính hấn còn chưa đủ sao? Hấn nếu cùng người hôn nhẹ, đối với Trữ Thiên Phàm mà nói, là rất kích thích a. Tựa như đêm nay, người thế nhưng còn muốn cùng hấn ngủ. Trong lòng ta cũng không tự tại, người nói Trữ Thiên Phàm kia nếu thấy được, sẽ nghĩ sao đây? Nói không chừng một phút nóng giận, liền đem người làm thịt. Người cũng biết ta và người cha cũng không phải đối thủ của hấn.”

Nguyệt Nha Nhi bị dọa đến rụt cổ, lẩm bẩm nói: “Có... Có nghiêm trọng như thế sao? Ta cảm thấy được hấn trên đường rất thành thật a.”

“Đó là bởi vì cha người.” Nam Cung Dạ Hiên chậm rãi cong khóe miệng lên, lộ nụ cười như đại hôi lang: “Bởi vì người cha, cho nên hấn mới thu hồi móng vuốt cùng răng nanh sắc bén, nhưng người nếu cùng cha người quá mức thân thiết, dưới lòng ghen tị mãnh liệt, hấn sẽ đem mấy thứ này lộ ra hết...”

“Hấn... Hấn có lộ ra không ta không biết, nhưng sao ta... Ta lại cảm thấy hình như là người đang lộ ra móng vuốt cùng răng nanh sắc bén?” Nguyệt Nha Nhi nhìn chăm chú Nam Cung Dạ Hiên chậm rãi cánh tay giơ lên, thân mình run run rẩy, lắp bắp nói.

“Đúng vậy, ta đang muốn hóa thân trở thành đại hôi lang a, sau đó đem người một hơi ăn sạch.”

Nam Cung Dạ Hiên nói xong, liền đột nhiên nhào lên phía trước, bắt quả Nguyệt Nha Nhi đã kịp nhảy sang một bên, một bên chạy một bên nhỏ giọng hô: “Không tốt, vương gia biến thành đại hôi lang, hấn muốn ăn thịt người, mau tới a, vương gia bị yêu tinh nhập rồi.”

Tiếng cười vui vẻ tuy nhỏ, nhưng vẫn truyền ra rất xa. Giang Thanh Hiểu đi đến trước cửa sổ đẩy cửa ra, nhìn hai người một đuổi một chạy xa dần, lắc đầu cứng chiều cười cười, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Đôi vợ chồng son này, cũng không cần trắng trợn như thế đi?”

Đang nói, ánh mắt vừa giống như vô tình lại như cố ý lướt nhìn lên cây, chợt hạ xuống, một lần nữa đem cửa sổ đóng lại.

Đây quả thực là càn quấy, hừ, tú ân ái sai hạnh phúc gì chứ, thật sự là đáng ghét. Trên cây, một gia khỏa dựa vào trên một cành cây to, si ngốc nhìn cánh cửa đóng kín phía dưới trong lòng hung tợn phun tào.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, chặc chặc, quả nhiên nhiệt độ không khí ở phía nam thật ấm áp, quên đi, đơn giản ở trên cây ngủ một giấc cũng tốt, thời gian dài như thế, cho tới bây giờ đều cùng sư huynh ngủ chung, nếu rời khỏi hẳn quá xa, chỉ sợ sẽ mất ngủ.

Mùng tám tháng chạp, theo cách nói dân gian là từ ngày này bắt đầu, sẽ chuẩn bị bước vào giai đoạn tân niên. Từng nhà bắt đầu dọn kho thóc, đem các loại đậu, gạo, mè, đậu đỏ, đậu đen, hoa kiểng đậu, cùng với hoa sinh, táo đỏ v.v...còn sót lại trong kho, đều đặt trong một cái bát để nấu, đây là cháo mồng tám tháng chạp.

Trong vương phủ tất nhiên cũng ăn cháo mồng tám tháng chạp, chẳng qua cháo so với những dân chúng tầm thường chú trọng hơn rất nhiều. trước kia Nguyệt Nha Nhi ở Nhiễm Trạch vương phủ thích nhất ăn cháo này, hương vị ngọt thật sự rất ngon, một người y có thể ăn hết hai bát to.

Nam Cung Dạ Hiên thì lu bu với một đồng việc, bởi vì lúc trước đi Ba Tư, cho nên sinh ý động lại rất nhiều khoản, còn có tiền thưởng của bọn hạ nhân cùng với chương quây các nơi đều chưa xử lý. Rất nhiều chương quây ở vùng khác đã tới từ sớm, được an bài ở trong phủ ngủ một đêm, sáng sớm hôm nay sẽ đến bái kiến hần.

Trừ bỏ kiểm kê vật phẩm thượng cống ở các nơi, còn phải xử lý tiền tiêu vật hàng tháng, tiền lương, chuẩn bị chon bọn chương quây bao tiền thưởng, đối chiếu khoản. Chẳng những Nam Cung Dạ Hiên, mà ngay cả quản gia cùng bọn đại a đầu quản sự trong phủ này đều vội đến xoay trời chuyển đất.

Bởi vậy lúc Nguyệt Nha Nhi tỉnh lại, liền không thấy Nam Cung Dạ Hiên ở đâu. Bất quá sau khi y nghe nói đối phương ở trong thư phòng bận bịu, cũng không để ý, trước kia khi Nam Cung Thừa Phong tính toán mấy sổ sách này, cũng không kêu y hỗ trợ, bởi vì y thật sự không biết tính toán. Bất quá bưng trà rót nước thì không thể thiếu hần, cho nên năm rồi lúc này, y cũng không thanh nhàn.

Nhưng năm nay lại khác, Nguyệt Nha Nhi vui vẻ nhàn nhã lão đảo vào phòng bếp, bọn đầu bếp cũng biết thái độ làm người này của vị vương phi tương lai thập phần hòa ái dễ gần, không có một chút làm giá. Liền cười cùng y chào hỏi, lấy trứng gà, thịt khô linh tinh cho y ăn.

Nguyệt Nha Nhi cười hì hì nhận lấy, nhìn đầu bếp đang kiểm tra mấy chục loại thuốc đậu để chuẩn bị ngao cháo, không khỏi líu lười nói: “Đây là gì? Sao có nhiều loại thuốc đậu thế? Trời, mấy thứ này là gì? Tại sao cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua?”

Đầu bếp Phụ trách ngao cháo liền cười nói cho y biết danh sách thuốc đậu, Nguyệt Nha Nhi nghe đến đầu óc mơ hồ. Vừa lúc nước đã sôi, liền đem các loại thuốc đậu quả có vỏ cứng ít nước bỏ vào trong nồi, tại cho thêm một ít đường trắng, không mất nhiều thời gian, một nồi cháo mồng tám tháng chạp nóng hằm hấp đã ra đời.

Nguyệt Nha Nhi chỉ ngửi thấy hương khí ngọt kia, nước miếng liền sắp chảy xuống, lại bởi vì trong cháo

bỏ thêm rất nhiều gạo nếp, nhìn qua rất đặc sệt, lại làm cho người thêm nhỏ dãi. Y cũng không ăn trước, múc cho vương phi cùng Giang Thanh Hiểu hai bát to, tiếp theo liền lại dùng thực hạp lớn đựng năm chén lớn cháo, bỏ thêm các món ăn sáng khéo léo xinh xắn rồi đi đến thư phòng.

Nam Cung Dạ Hiên đang bề bộn làm việc, thấy y mang cháo đến, mặt mày không khỏi hớn hở, trong lòng ngọt đến muốn tan. Vội vàng dọn nha đầu cùng chưởng quầy đuổi xuống ăn cơm hết, hẩn ở đây cùng Nguyệt Nha Nhi ngồi đối diện nhau cùng ăn cháo.

“Chỗ mẹ ta cùng cha người có kêu người đem hai bát to qua chưa?” Nam Cung Dạ Hiên nhìn nhìn sắc trời: “Tuy nói cũng đã đến giờ ăn trưa, nhưng dù sao chúng ta phải đưa qua đó mới có thể thể hiện một mảnh hiếu tâm.”

Nguyệt Nha Nhi cười nói: “Việc này còn cần người quan tâm sao? Ta lúc trước ở trong vương phủ làm là gì? Cho dù hồ đồ, đạo lý này vẫn phải hiểu được, đã sớm đưa qua, ta tự mình đưa đến mà. Vương phi thật cao hứng, còn thưởng cho ta nhất bộ khổng tước kim ti cừu*. Cha ta nhìn qua cũng rất thích. Nhưng ta lại không dự đoán được người gây, lượng cơm lại lớn, ta cho hẩn hai bát cháo lớn, hẩn lại kêu ta bưng thêm một chén qua.”

— *khổng tước kim ti cừu: 1 cái áo khoác có hình lông công xếp đều và được thêu bằng chỉ lông cừu.*

Nam Cung Dạ Hiên đang uống cháo, nghe vậy liền ngừng thìa, kinh ngạc nói: “Ba bát cháo lớn? Không thể nào? Nhạc phụ thoát nhìn cũng đâu ăn nhiều đến thế a.”

Nguyệt Nha Nhi nói: “Nhưng mà, sau đó ta lại đem cháo đưa qua, đi ra thật xa rồi quay đầu lại nhìn, liền thấy hẩn đẩy cửa sổ ra, đem cháo đặt ở trên cửa sổ kia. Có lẽ phụ thân ta thiện tâm, gặp mùa đông này, bọn chim chóc đều không có cái ăn, lại không thích hợp nói với ta, liền đành phải nói dối là mình ăn, kỳ thật hai bát cháo lớn kia đều ụ chim sể.”

Nam Cung Dạ Hiên nghe thấy Nguyệt Nha Nhi đoán thế, xem chút nữa sắc một ngụm cháo, cổ nén lại, khó khăn lắm mới nuốt xuống. Lại nghe vợ tự nói: “Phụ thân cũng quá khách khí, người cùng ta còn khách khí làm gì? Cần chi lên lút nuôi chim như thế, không bằng ngày mai đưa một túi gạo qua đó, để mỗi ngày hẩn rải trên cửa sổ cho chim ăn...”

“Khụ khụ khụ...” Nam Cung Dạ Hiên thật sự nhịn không được cười phì, kết quả cười xong, gạo liền vào khí quản, liền ho không ngừng. Nguyệt Nha Nhi bỏ chén cháo lại, qua đó thay hẩn vuốt lưng thuận khí, một bên thì trào oán giận trách hẩn không cẩn thận chút.

“Không cần đưa gạo qua, đây không phải cho chim chóc ăn, là cho người ăn.” Sau khi Nam Cung Dạ Hiên thở thông thuận, liền giữ chặt tay Nguyệt Nha Nhi, để y ngồi trong ngực mình, nhìn một gốc cây cây đào ngoài cửa sổ cười nói: “Cha chính là một cây đào, sau khi trải qua trời đông giá rét dài đằng đẵng, mùa xuân của hẩn sẽ tới, đến lúc đó, tất nhiên là trăm hoa đua nở, rực rỡ cả mảng mây chiều.”

Nguyệt Nha Nhi ngơ ngác nhìn hẩn, bỗng nhiên cũng quay đầu nhìn về phía cây đào kia, chậm rãi, y dường như là hiểu được cái gì đó, tuy rằng trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nhưng khóe môi lại hơi hơi cong về

phía trước, lộ ra một nụ cười hiểu ý.

— kết thúc —

TBD: có ai hài lòng với cái kết này không? Nói thật ta rất rất không hài lòng, vì bộ này vừa đọc vừa edit nên cũng không đoán được kết cục của nó, có lẽ nó còn có PN nhưng bị điểm rùi. Còn, ta cảm thấy văn này ta edit thật tệ, mà tác giả rất thích dùng chữ “ni” ở cú câu của mỗi nhân vật làm nhân vật nào cũng có tính hơn trẻ con >.<, hình tượng anh công chưa khai phá triệt để...ức chế!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-nguyet>